

Caroline Andersonová

STRÍPKY ŠTĚSTÍ

HARLEQUIN

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu:
Picking up the Pieces

První vydání:
Harlequin Mills & Boon, 1994

Překlad:
Lenka Ničková

Odpovědný redaktor:
Alice Temamová

© 1994 by Caroline Anderson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1995

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises, B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

CENA „,90 Kč

ISBN 80-7170-287-0

PRVNÍ KAPITOLA

Nick Davidson byl osamělý.

Ne pouze sám. Na to byl zvyklý. Sám byl už spoustu let, od té doby, kdy si přiznal porážku ve svém zničeném manželství.

Ted' byl poprvé osamělý a trpěl vážným poklesem sebevědomí.

Vždycky si říkal, že kdyby opravdu chtěl, získal by Jennifer zase zpátky.

„To byl tedy omyl, starý brachu,“ zamumlal si pro sebe.

Lhostejně se rozhlédl kolem.

Typický pokoj v nemocniční ubytovně – čistý, s nudným vzorkem v nepopsatelném odstínu béžové na stěnách. Podobný měli v Audley, bydlel tam poslední dva měsíce, kdy se snažil přilákat Jennifer zpátky.

Pohrdavě odfrkl.

Neměl šanci. Jennifer se o Vánocích znovu vdala za člověka, kterého si Nick, ač nerad, nesmírně vážil. A Tim, Nickův syn, bude žít s nimi.

To bolelo. Jinak nic. Ani když se díval, jak Jennifer stojí vedle Andrewa a vzájemně si vyměňují manželský slib, ani láska k jinému muži v jejích očích, nic z toho se ho nedotklo. Jen Tim.

Nick prudce zamrkal a zaostřil na pokoj, který bude po několik měsíců jeho domovem. Dokud nedostane definitivní smlouvu, nebo dokud se neodstěhuje.

Jeho původní byt byl moc daleko od nynějšího pracoviště, a tak vypověděl nájemní smlouvu. Stejně už měl chuť změnit prostředí. Třeba si koupí malý domek, až se tu usadí.

Pro tuto chvíli však byl tento pokoj jeho domovem, dala-li se tak nazvat tahle pustá malá cela. Pustá a horká. V ubytovnách vždycky bylo buď vedro, nebo zima. Nick otevřel okno dokořán.

Bylo Silvestra a venku mrzlo. Nic však nedokázalo proniknout jeho pocitem prázdnoty.

Ubytovna, posluchárny a staré křídlo nemocnice tvořily strany čtverce, v jehož středu skupinka ranných slavičů zpívala a tančila kolem zamrzlé fontány.

Tímhle tempem budou kolem jedenácté namol a přijdou o všechnu zábavu, pomyslel si kysele.

Zavřel okno a vrhl se na postel.

Péra zasténala na protest.

Nick se ironicky zasmál. Ještě ke všemu má postel, která ho bude celou noc budit!

Na chodbě se ozývaly hlasy, smích a kdosi vykřikoval něco o večíрку.

Jeho ale nikdo nepozve, protože ho tu ještě nikdo nezná. Stejně nemá na oslavy náladu.

Místo toho se rozhodl, že se půjde představit na ortopedické oddělení. Natáhl si svetr, strčil si peněženku do zadní kapsy kalhot a vyšel na chodbu.

Něco měkkého a jemně vonícího ho udeřilo do prsou. Automaticky zdvihl ruce v obranném gestu.

Dívka byla štíhlá a ramena pod jeho rukama měla křehká. Její zelenozlaté oči zajiskřily zpod houštiny lesklých zlatých kudrn. Narovнала se a zasmála se na něj. „Promiňte!“ omluvila se a Nick se malinko usmál.

„Bylo mi potěšením.“

„Ach!“ Lehce se začervenala a její úsměv na okamžik pohasl. Pak se znovu objevil a ona, trochu zadýcháně, pokračovala: „Já jsem Cassie – Cassie Blakeová. Vy jste nový, vidíte? Viděla jsem vás, jak jste se sem stěhoval.“

Přikývl. „Budu pracovat na ortopedii. Jmenuju se Nick Davidson.“

Úsměv jí ve tvářích vyhloubil důlky. „Tak to se uvidíme často. Já jsem sálová sestra. Zatím čao!“ Poněkud ustoupila a lehce pohnula prsty na rozloučenou, pak se zarazila. „Tak mě napadlo, co děláte dnes večer?“

Zavrtěl hlavou. „Nic. Chtěl jsem se jít představit na oddělení.“

Udělala obličej. „Ted' tam skoro nikdo není. Pojd'te na večírek – většina lidí bude tam. Mám službu, takže budu trochu pobíhat, ale představím vás, chcete?“ Najednou se mu nechtělo bloumat po nemocnici samotnému.

Usmál se. „Domluveno. Počkejte minutku, než se převléknu.“

Rychle přelétla očima jeho svetr a džínsy, zavrtěla hlavou a kudrny se jí roztančily. Mile se usmála a on se najednou cítil líp. „Vypadáte dobře. Pojd'te, jak jste.“ A tak se ocitl v baru, třásl rukama všude kolem a okamžitě zapomínal všechna jména ještě dřív, než byla vyslovena, smál se a usmíval, vyprávěl vtipy, překřikoval narůstající hluk, až nakonec ho ve tři čtvrtě na dvanáct znovu vyhledala Cassie.

„Neviděl jste Trevora Armitage?“ zavolala. Zamračil se. „Něco mi to připomíná. Nevím. Jak vypadá?“

Popadla ho za paži a odvěkla ho z hlučného baru do chodby.

„Tady je to lepší. Je menší, má světlé vlasy, knír – je z ortopedie. Potřebujeme ho a on se na vysílačce nehlásí – to je celý on.“

„Hm – myslím, že jsem ho viděl jít na záchod. Dojdu tam.“

Nick se ponořil do barové kakofonie a proboujel se nacpaným prostorem na pánské toalety.

Jak široký tak dlouhý tu na podlaze ležel muž s knírem a světlými vlasy a přihlouple se usmíval.

„Vy jste Trevor?“ zeptal se ho Nick.

„Možná... A kdo to chce vědět?“ zablábolil.

Nick se narovnal. „Zapomeň na to, kamaráde. Dneska nic dělat nebudeš.“

Vyšel ven a našel Cassii, která na něj čekala vedle dveří.

„Tak jak?“

„Ten je vyřízenej.“

„Krucí – a co máte v plánu vy na příštích pár hodin?“

„Budu operovat?“

„Jste střízlivý?“

Nick přikývl. „Víc než on. Od deseti piju minerálku a předtím jsem měl jen dva drinky.“

Cassie zazářila. „Skvělé. Pojd'te, tým čeká. Kdy vám začíná smlouva?“

Nick se podíval na hodinky. „Asi za šest minut.“

„Perfektní.“

„Ach, ten je báječný!“

„Hm?“

Cassie se pokoušela odtrhnout oči od zrcadla, ve kterém pozorovala Nicka, spoře oděného do sálové zeleně. Krátké rukávy odhalovaly štíhlé, svalnaté paže. Z výstřihu mu vykukoval trs hebkých chloupků. Jaké by to asi bylo se jich –

„Ehm, ehm.“

„Co?“ Provinile nadskočila a zamrkala na svou kolegyni. „Promiň, Mary Jo. Říkala jsi něco?“

Mary Jo se zahihňala. „Odpusť, že tě ruším! Říkala jsem, že je báječný. Chlap, jak má být!“

„No, asi jo, pokud je to tvůj typ...“ Cassie si nacpala vlasy pod čepičku, připjala si ji pinetami a snažila se ignorovat významný smích Mary Jo za sebou.

„To jo, to on je, můj typ... Jestlipak je svobodný?“

„Nemám tušení.“

„Musím to zjistit.“ Mary Jo se zkusmo na sebe usmála do zrcadla a pak mrkla na Cassii. „Nesmíme nechat všechen ten testosteron ležet ladem. To by byla věčná škoda!“

Cassie se zasmála. „Jsi nechutná.“

„Ne, jsem realista. Tobě by občas taky neškodilo přijít s testosteronem do styku. Víš co, já budu velkorysá. Daruju ti ho k Novému roku. Co tomu říkáš?“

„Zbytečné plýtvání,“ řekla Cassie suše.

Mary Jo pokrčila rameny. „No jen abys pak neřekla. Moje velkorysost má své meze a on je prostě nádherný...!“

Nádherný? To je slabé slovo, pomyslela si Cassie. Pozorovala ho celé odpoledne, jak nosí věci dovnitř a vchází a vychází ze svého pokoje a pak to jejich setkání! Ta srážka jí pěkně zvedla krevní tlak, ale touhle dobou už by měl být zase normální!

A teď s ním bude pracovat, i když jí nebylo jasné, jak to zvládne. Kdykoliv zvedla oči, měla v zorném poli jen jeho a zdálo se, že její srdce tlouče dnes večer docela jinak, než dřív.

Pánbůh ví, co je na něm tak zvláštního, myslela si. Není moc velký, ani vazoun, ale je moc pěkně stavěný. Vlastně je to docela obyčejný typ, až na ty oči, ovšem. To je ono, ty oči, ta úžasná, ohromující modř. Nebo snad to, jak mu jemné tmavé vlasy padají do čela, či jeho dětský úsměv s koutky trochu nakřivo?

Zatřásla hlavou, aby si ji vyčistila a cosi si pro sebe mumlala. Vtom poskočila úlekem, když těsně u ucha uslyšela tichý, hrdelní hlas.

„V pořádku?“

Polkla a přinutila se podívat se do překrásných očí v zrcadle. Přikývla. „Ano.“

„Tak jdeme. Pacient je tady.“

Týmu ho už představila. Ted' se dívala, jak dal anesteziolog znamení, že mohou začít a Nick se ujal vedení.

Prostudoval rentgen a rozhodl se, že na roztržštěnou tibii, zarouškovanou před nimi na stole, použije externí dlahu.

„Až spojíme kosti, chci se podívat na krevní oběh, nějak se mi nelíbí.“

Když vyčistil ránu a sesadil kosti, soustředil se na cévy. Cassie se s úžasem dívala, jak rychle a úsporně pracuje, aniž by porušil tkáně víc, než bylo nezbytně zapotřebí.

Viděla chirurgy odpreparovat z rány tak veliké plochy kůže, že ta pak odumřela a musela být plasticky nahrazena.

Nick nebyl ten případ. Pracoval klidně, důkladně a přesně, zcela zaujat svým úkolem a Cassie zjistila, že dokáže předvídat, co přesně potřebuje a podala mu nástroj v tu vteřinu, kdy bylo třeba. Jak operace pokračovala, zjistili, že se jejich ruce i myšlenky pohybují v dokonalé harmonii, jako by byli jedinou bytostí.

Bylo to vzrušující, zajímavé a ona měla pocit, že spolu pracují už léta. Žádné pauzy, žádná zdržení, žádná slova, jen ta nejnutnější.

Ve srovnání s tím, jak se jí pracovalo s Trevorem, byl tohle zázrak. Trevor ale často dělal věci, které by ona neudělala. Třeba to bylo tím. Nick se zdál být obdařen metodickou logikou, talentem hodným následování. Anebo byl prostě její krevní skupina.

Nechtěla na to myslet. Naposled, co pracovala s chirurgem, který byl její krevní skupina, se ukázalo, že je zároveň manželem jiné ženy.

To byla těžká rána, a i když už to byly tři roky, ona se pořád ještě chovala ostražitě. Jistě, chodívala občas s někým ven, ale nikdy vážně, nikdy s nikým neměla fyzický vztah. Totiž od té doby, co se rozešla se Simonem.

Nick se trochu pohnul a ona okamžitě ucítila, že mezera mezi nimi se zmenšila. Pokusila se trochu odtáhnout, ale nešlo to, aniž by popostrčila vozík, takže byla přinucena stát těsně vedle něj, přitíštěna bokem na jeho bok a vnímat teplo jeho těla a jemné pohyby svalů v jeho stehně, když se pohnul.

Vztáhl ruku, ona slepě hmátla na vozík a podala mu nástroj.

Mary Jo se uchichtla a Nick ostentativně vzdychl.

Rychle vzhlédla. Vztek a pohrdání v jeho očích, jí vzalo dech. Zděšeně se podívala dolů do jeho dlaně a uviděla skalpel.

„Jak ho mám, kruci, tímhle šít?“

Jeho hlas zněl ostře a ona cítila, jak se jí červeň rozlévá po krku a tvářích. „Omlouvám se. Myslela jsem na něco jiného,“ zablábolila bezmocně.

„To je vidět. Chci –“

„Já vím, co chcete,“ zamumlala a sáhla po šití.

Měla dojem, že zamumlal něco jako „To víme oba“, ale nehodlala se ho na to ptát. Jeho výtku ji ranila. Podala mu šití a skousla spodní ret.

Je jemu i pacientovi k ničemu, když se neumí soustředit na svou práci!

Operace trvala celou věčnost. Konečně byl Nick uspokojen, že krevní zásobené končetiny i její inervace byly obnoveny, jak nejlépe to šlo, našroubovali externí dlahu a pacient byl odvezen na intenzivní péči.

Když se Nick obrátil k anesteziologovi, aby probrali příští operaci, zkontrolovala nástroje, odvezla stolek ven a svlékla si rukavice.

Ruce se jí třásly, ale jestli to byla reakce na kontakt s jeho tělem, nebo na jeho výbuch zlosti, to nevěděla. Bude to dlouhá noc.

A také byla a navíc plná těžkých případů. Nick sice říkal, že nejtěžší práci má anesteziolog, protože většina pacientů na tom byla dost špatně, už když je přivezli na sál, ale ona by si to byla s anesteziologem vyměnila v tu ránu. Cokoliv, než stát tělo na tělo vedle muže, který ji urazil.

Ne že by si to nezasloužila. I když neudělala vážnou chybu, narušila jeho soustředění. Svoje ne. Nesoustředila se totiž vůbec. Na takovou zlobu v jeho očích, o pohrdání nemluvě, však nebyla ani trochu připravena. A do té doby spolupracovali tak dobře...

Jeden pacient na tom byl obzvlášť špatně, a když anesteziolog hlásil náhlý pokles krevního tlaku, Nick zavrtěl hlavou a odstoupil.

„On nepotřebuje mě. Z toho femuru krvácí relativně málo. Někdo by se mu měl podívat do břicha.“

„Slezina?“ navrhl anesteziolog a Nick přikývl. „Nejspíš. On řídil, ne? Myslím, že má vnitřní krvácení a do toho já nejdu. Je někdo po ruce?“

„Slouží Ted, ne?“ řekla Cassie tiše.

Stephen, anesteziolog, kývl. „Myslím, že ano.“ Mary Jo, obíhací sestra, odešla a za chvíli se vrátila. „Už ho shánějí. Je v nemocnici.“

Objevil se během několika sekund, za pár minut byl umytý a otevíral pacienta.

„Ouvej,“ zabručel. „Splenektomie není moc dobrý start do nového roku.“

Pacient dostal co nejrychleji transfuzi a jakmile byl přívod krve do sleziny uzavřen, začal se prudce lepší. „To byla klika.“

Chirurg mrkl na Nicka. „On možná nebude mít stejný názor, až se probere. Co budete dělat s tím femurem?“

Nick se zamračil. „Budu ho muset zhřebovat. Je to nepěkná spirála. Kdybych ji mohl pověsit na trakci, udělal bych to, ale kost by klouzala při každém jeho pohybu a byli bychom tam, kde jsme teď. Dokončete to a uvidíme, jak mu bude.“

„Zdá se stabilizovaný,“ hlásil anesteziolog.

Ted' pokrčil rameny. „Tak pokračujte – já jsem to nejsložitější dodělal. Jen mi hlaste, kdybyste chtěl do něčeho bušit, abych mu neprobodl šitím aortu, až s ním budete trást.“

Nick se nad maskou usmál. „O.K. Tak jedem.“ Spolupracovali dobře, občas jeden na druhého počkal, a když skončili a pacient byl odvezen na jednotku intenzivní péče, vyšli spolu z operačního sálu.

„Vy jste nový, ne?“ zeptal se Ted' Nicka nad šálkem kávy.

Nick se usmál na Cassii, jako by na svůj vztek zapomněl. „No, dalo by se to tak říct. Oficiálně bych měl začít v úterý, ale technicky

mám smlouvu od prvního ledna, takže jsem tu zaměstnán asi –“ pohlédl na hodiny na stěně nad nimi „– šest hodin.“

„To už je tolik hodin?“ zeptala se Cassie nevěřícně. Sanitář strčil hlavu do dveří. „To je všechno, vážení. Na západní frontě klid.“

„No zaplať pánbůh,“ řekla Mary Jo, od srdce si povzdechla, odkopla z nohou gumové boty, stočila se v křesle a začala si masírovat chodidla.

Jak přitom dokáže vypadat tak elegantně? přemýšlela Cassie s úžasem. A ještě úžasnější bylo, že si Nick Mary Jo vůbec nevšímal a místo toho se obrátil ke Cassii, právě ve chvíli, kdy otevřela ústa a mohutně zazívala.

Učinil totéž a předvedl všechny svoje nádherné bílé zuby. Pak se zasmál.

„Čím to je, že je zívání tak nakažlivé?“ řekla s nuceným úsměvem.

„Bude to obranný mechanismus. Když zíváte vy, třeba vaše tělo ví něco, co moje ne, a proto zívnu pro jistotu taky a nemusím zjišťovat důvod.“

„Jste blázen,“ řekla zadýchaně.

„Hmmm. Co takhle snídaně? Padám hlady. Včera večer jsem se nedostal k tomu, abych se navečeřel a teď bych dokázal sníst celého koně.“

Cassii žaludek toužebně zakručel. Položila si na něj ruku a zahihňala se. „Jsem prozrazena! Už nemám co skrývat.“

Lenivě se usmál. „Vaše tělo neumí moc předstírat, co?“

Začervenala se. Byla by ráda věděla, co ještě na ni její tělo prozradilo, kromě toho, že je hladová a vyčerpaná. Panebože, snad netuší, na co myslela, když mu podala špatný nástroj?

Nick vstal, uchopil ji za ruku a pomohl jí vstát.

„Tak jdeme, odložíme tuhle maškarádu a půjdeme si sehnat nějaký žvanec.“

Zmizeli každý ve své sprše a o několik minut později se objevili značně osvěženi. Nick by byl potřeboval oholit, a Cassie cítila, že její líčení chce trochu opravit, ale vzhledem k tomu, jakou měli noc, se jí zdálo, že vypadají ještě dost k světu.

Nebyla však připravena na Nickův neskrývaný obdiv nad snídání v ponuré kantýně.

Přestala jíst, plnou vidličku ve vzduchu před ústy, a podívala se mu do očí.

„Mám na nose sazi?“ zažertovala, aby uvolnila atmosféru.

„Netušil jsem, že jezení může být tak vzrušující,“ řekl tiše a ona cítila, jak jí horká červen zalila tváře.

Položila vidličku.

„Děláte si ze mě blázny.“

„Myslíte?“ Upřeně na ni hleděl. Ukousl si toastu a olízl rty, aby odstranil drobečky. „Opravdu?“

Cassii poskočilo srdce, až udeřilo o hrudní koš. Sklopila oči a hledala útočiště ve svém šálku kávy.

„Jste krásná.“

Káva jí zaskočila a ona vyprskla.

„A vy jste praštěnej,“ zasípala a vztekla se na něj podívala přes zbytek kávy v hrnku.

Ústa mu zacukala, jeden koutek se zdvihl trochu výš, než druhý a on najednou vypadal jako pirát, s těmi opálenými tvářemi a poťouchle jiskřícíma modrýma očima. „To snad ne.“

„Vypadáte jako pirát,“ řekla bez přemýšlení a on se usmál ještě víc.

Naklonil se k ní. „Je to snad vaše tajné přání?“ zamumlal. „Být zajata pirátem a odvečena na širé moře, odsouzena k životu sexuální otrokyně v rukách despotického pirátského krále?“

Zafrkala. „To spíš vypadá jako váš tajný sen,“ řekla mu rovnou.

Spiklenecky se usmál. „Teď jste mě odhalila. Dojezte si snídani. Slibuju, že na vás už nebudu zírat.“

Ji ale přešla všechna chuť k jídlu. Nahradil ji hlad po něčem jiném, co si tak dlouho odpírala.

„Už nechci,“ řekla mu a odstrčila židli od stolu. Podívala se na hodinky. „Skoro ani nestojí za to, jít do postele,“ řekla stroze. V příští chvíli by si byla s chutí ukousla vlastní jazyk. Nick zvedl obočí.

„No, já ne vím.“

Zuřivě na něj hleděla a ze všech sil se snažila nevšímat si divokého bušení srdce a horkosti, která se jí pomalu rozlévala do celého těla.

Také vstal. „Doprovodím vás do vašeho pokoje.“

„Není třeba.“

„Je. Nevím, kde spíte. Jak se mohu oddávat svým fantaziím, když nevím, kde spíte?“

„To je dobře,“ odsekla, ale srdce jí zabušilo ještě prudčeji. Musí pryč.

„Budu vás sledovat,“ škádlil ji.

Prudce se na něj otočila s rukama v bok a setkala se s jeho směřjícíma se očima.

Vzdala to a také se zasmála. „To je vám podobné. No tak dobře, smíte se mnou ke dveřím, ale dál už ne.“

„Samozřejmě.“

„Hm.“

Kráčeli chodbami probouzející se nemocnice. Nastupovala ranní směna a všude bylo rušno. Uklízečky si pečlivě připravovaly svůj útok na podlahy tak, aby nastal v tom největším zmatku.

Ještě horší to bylo na ubytovně. Dveře bouchaly, voda tekla, rádia vyhrávala, kdosi se smál a nějaký zoufalec, vyspávající opici, prosil o ticho, v touze ještě na několik hodin se propadnout do bezvědomí.

„Tak jsme tady,“ řekla a obrátila se zády ke dveřím. „Můj byt – či spíš byteček. Není ani dost velký na to, aby se mu říkalo tak vznešeně, ale je to můj domov. Aspoň je mnohem levnější a čistší, než cokoliv jiného, co se v Londýně dalo sehnat.“ Blábolím, pomyslela si zoufale. Nevěděla ale, jak se ho zbavit. Zkusme přímý útok, řekla si. Přinutila se podívat se do těch lenivých, vědoucích modrých očí.

„Děkuji za snídani. Na shledanou –“

„Ještě nejste bezpečně uvnitř. Mohla jste ztratit klíč, nebo se k vám mohl někdo vloupat „Slušný pokus, pane Davidsonsone. Nashle.“

Kouzelně se usmál. „Třicet sekund? Chci vám něco říct.“

„Nemůžete mi to říct tady?“

Zatvářil se zamyšleně. „Je to trochu citlivé téma. Ten váš – hm – úlet na sále.“

Prudce otevřela, vtáhla ho dovnitř, zabouchla a opřela se zády o dveře.

„Je mi to líto, já byla...“

„Rozptýlená?“ doplnil ochotně. „Já taky. Asi vám dlužím omluvu. Je mi líto, že jsem se neovládl. Byl jsem na vás velice nepřijemný, a to jen proto, že jsem byl...“

„Rozptýlený?“ navrhla. Napětí kolem jeho rtů povolilo.

„Naprosto. Jediné, na co jsem dokázal myslet, bylo to, jak se ke mně tisknete a kdykoliv jsem se pokusil odsunout, šla jste za mnou...“

„Já ne! To já se pokoušela vám uniknout a vy jste sledoval mě!“ Zahořely jí tváře. Jeho hlas zněl jako pohlazení a ona znovu ucítila tlak jeho stehna na svém, pohyb boku, když přešlápl, jeho tuhé svaly na noze, když je napnul...

„Mohla jste odsunout vozík. Ať je to jak chce, omlouvám se, že jsem vás veřejně urazil.“

Zamrkala. A to je všechno? Čekala, že ji přinejmenším pokárá, nebo jí rovnou vynadá. Určitě nepředpokládala, že se jí omluví! A ještě navíc tím tichým, vemlouvavým, sametovým hlasem.

Otočil se a se zájmem si prohlížel její pokoj.

Není divu, zastyděla se najednou. Spodní kalhotky měla rozvčšené na radiátoru, aby uschly. Byly hedvábné, zdobené krajkami – měla pro ně slabost. S hořícími tvářemi je sebrala a hodila do zásuvky.

Prohlížel si vystavené vánoční pohlednice a ústa mu cukala, jak se snažil předstírat, že si nevšiml jejích rozpaků.

Chtěla cosi říci, ale pak zmlkla. Jak se ho zbavit, než se naprosto zesměšní?

Narovnal se, jako by jí četl myšlenky. „Už jdu, jen ještě maličkost.“

Pomalou přišel pokojem a podal jí pohlednici.

„Vidíte?“ zeptal se tiše.

Byl na ní obrázek snítky jmelí. Rozčileně pochopila, co chce udělat, ale na únik bylo pozdě. Kromě toho si nebyla jista, zda opravdu uniknout chce.

„Šťastný nový rok,“ zamumlal, podržel pohlednici nad jejich hlavami, objal ji druhou paží, přitiskl ji k sobě a sklonil svá ústa k jejím.

Měla pocit, že jí projel elektrický proud. Jeho rty byly měkké, ale pevné a tlukot jeho srdce cítila na svém. Lehce vykřikla a on okamžitě využil příležitosti, aby polibek prohloubil.

Nejasně si uvědomila, že pohlednice se třepotavě snesla na podlahu, že vzal její tvář do obou dlaní a pak už necítila nic než žár jeho rtů, naléhavý rytmus jeho jazyka a touhu svého těla ho znát.

Ona sama měla ruce na jeho zádech a tenkou bavlněnou tkaninou svetru cítila, jak jeho svaly probíhají vlnky, když je hnětla.

„Cassie,“ zasténal. Jednou rukou jí sjel po zádech a přitiskl si její boky těsněji ke svým, druhou jí sevřel ňadro.

Jedním pevným stehnem si vynutil vstup mezi její a jeho rty, po krátké exkurzi na čelist, se vrátily k jejím rtům, aby pokračovaly v okusování a sání, následky kterého vzápětí tišil jeho sametový jazyk.

Chvěl se, tělo napjaté touhou a ona se k němu tiskla, zoufale se snažíc zaplnit i ten poslední zbytek prostoru mezi nimi. Nebylo možné ho zastavit, nedokázala ho od sebe odstrčit. Její rozum se zcela podřídil potřebě jejího těla a v tomto okamžiku to byl tento téměř cizinec se směřjícíma se očima, bystrým mozkiem a šikovnou, moc šikovnou pusou, kterého musela mít.

V tu chvíli se jeho ústa zvedla z jejích rtů a on si položil tvář na její vlasy. Ruka sklouzla z ňadra, uchopila její hlavu a něžně jí pohládila rozčuchané kudrny.

„Ach, Cassie,“ řekl tiše po chvíli a pak od ní odstoupil.

Rty měl trochu oteklé od líbání, vlasy rozčuchané, oči potemnělé touhou.

„Mělas pravdu,“ řekl jí něžně a hlas se mu trochu zachvěl. „Neměl jsem chodit dovnitř.“

A pak byl pryč. Dveře se za ním tiše zavřely. Cassie omráčeně usedla na okraj postele.

Snažila se pochopit, co se stalo, ale její mozek nespolupracoval. Zmítala jí vášeň, její tělo celé mravenčilo a jediné, co vnímala, byla tupá bolest touhy, která ji mučila po celý zbytek dne.

DRUHÁ KAPITOLA

Nick byl ohromen.

No dobře, bylo to už příliš dlouho. Skoro rok. Tak, dlouho bez ženy byl naposledy na vysoké škole.

Ale i tak...

Padl na postel. Ležel, zíral na strop a v duchu si probíral události uplynulých hodin.

Všechno to samozřejmě začalo na sále, když ucítil teplo jejího těla, drobné pohyby jejího boku, jemnou vůni jejích vlasů. Nebo ne? Začalo to snad, když do něj vrazila a měkkými ňadry se opřela o jeho hrud' a on ucítil tu nenápadnou vůni poprvé?

Stále ještě ji cítil, zachytila se v jeho svetr. Není divu. Však se ke Cassii dostal dost blízko, panebože!

Ale ne tolik, kolik by chtěl. Tělo ho bolelo, plné napětí. Zavřel oči a zasténal, pak si posunul džínsy, aby tolik netísnilo.

Koho se tu snaží oklamat? Pomohlo by jen jediné a stejně by se zuby nehty bránil padnout do postele se ženou, kterou sotva zná.

Na tohle byl příliš starý, na rozbourané hormony, hodně pubertáka, na neovladatelné reakce těla, na palčivou potřebu sexu. On potřebuje vztah, plnohodnotný, zralý vztah, založený na něčem víc, než jen na chtíči.

Převalil se na břicho.

Jeho rozum tohle věděl. Ale zkuste to říct tělu!

Zkoušel to, celé dvě hodiny. Pak šel nahoru na oddělení a zkontroloval svoje pacienty. Na sesterně našel pobledlého Trevora, jak do sebe lije černou kávu. Nevypadal na to, že by něčeho litoval. Upřeně se na Nicka zadíval.

„Prý jste odvedl skvělou práci.“

„Někdo to udělat musel a vy jste v žádném případě nebyl v takové kondici, aby bylo možné vás pustit k pacientovi.“

„Jo, no, být váma, kamaráde, tak si to nechám pro sebe. Mám rodinné kontakty a tak – na nováčka se nesluší dělat zlou krev...“

S potížemi se postavil a mimoděk zasténal, pak se nuceně usmál. „Jednou vám to vrátím.“

Nick mu ustoupil z cesty. „To nebude třeba. Já na službě nepiju.“

Trevor se zastavil. „Asi jste mě neposlouchal.“

„Ale ano. A vůbec se mi nelíbilo, co jste říkal. Já se zastrašit nedám a je mi jedno, čím jste příbuzný. Když to uděláte znovu, ohlásím to.“

Trevor se krátce, pohrdavě zasmál. „Hynu hrůzou. Omluvte mě.“

Nick, ve kterém se svářilo znechucení se zlostí, se díval, jak odchází. Nic ho tak neštvalo, jako lidé, zneužívající svých kontaktů. Jedině snad to, když mu ti lidé vyhrožovali.

Vrátil se na oddělení a vyhledal staniční sestru. Probral s ní noční pacienty, pak se vrátil do svého pokoje, vzal si kabát a až do soumraku chodil opuštěnými ulicemi kolem nemocnice.

Pak se vrátil na pokoj a vyčerpaně sebou praštil na postel.

Třeba se mu podaří usnout, myslel si, ale ze šatů pořád ještě cítil jemňoučkou vůni Cassie. Zasténal, zmučen vzpomínkou na její sladké měkké tělo, které směl držet v náručí.

Copak nenajde klid?

Je jediné řešení. Musí se s ní pořádně seznámit. A to co nejrychleji.

Pozdě odpoledne Cassie konečně vzdala snahu se trochu vyspat a dělala si právě čaj, když někdo zaklepal.

Otevřela a překvapeně ustoupila.

„Nicku!“

Trochu plaše se usmál a strčil jí do ruky svazek květin. „Pro tebe.“

Podívala se na ně trochu zmateně a pak si všimla, že stonky jsou vlhké.

Podezřívavě se mu podívala do směřících se očí. „Kde jsi je vzal?“

„Na jednom oddělení.“ Jeho úsměv byl nakažlivý, ale ona se ze všech sil snažila být vážná.

„Měl bys je odnést zpátky.“

„Není proč. Pacientka odešla domů bez nich. Můžu dál?“

Pustila ho dovnitř. Zavřel dveře a zamyšleně sevřel rty.

Podívala se na květiny. Byly nádherné. Jejich zářivé barvy vnesly do pokoje slunce. Co na tom, že je vzal z oddělení? Usmála se jeho drzosti.

„Takže, čemu vděčím za ty květy?“

Usmál se. „Chci se ti omluvit,“ řekl nakonec. „Vrhl jsem se na tebe jako nadržžený školák. Promiň.“

Panebože, on se červená! Cassie skryla úsměv.

„To nic, neomlouvej se. Bylo to vlastně vzájemné.“

Rozesmál se na celé kolo. „To bych si vyprosil. Na mě se žádný školák nikdy takhle nevrhl!“

Zahihňala se. „To se mi ulevilo. Právě si dělám čaj – chceš taky?“

Vypadal trochu překvapeně, jako by čekal, že ho vyhodí. Asi by to měla udělat.

Položila květiny do dřezu, umyla si ruce a otřela je do džíns. Bůhví, kde je ručník.

„Ano, nebo ne?“

Jeho pohled putoval od jejích boků nahoru a nepřítomně se zaostřil na její oči. „Cože?“

„Čaj.“

Znovu se začervenál. „Ano, rád.“

Pohlédl na ni, pak oči zavřel.

„Vlastně to asi není moc dobrý nápad,“ zamumlal přiškrčeně. Obrátil se k odchodu, ona mu však položila ruku na rameno, aby ho zastavila.

„Nicku? Proč jsi vlastně přišel?“

Vzdychl a otočil se k ní. Oči měl nesmírně modré, čisté, jasné a plné protichůdných emocí.

„Chtěl jsem se s tebou blíž seznámit. Myslím na tebe celý den. Jsem do tebe blázen. Toužím po tobě. Je to celé nesmysl. Musíme přece spolu pracovat. Říkal jsem si, že kdybychom si spolu nějakou dobu jen tak povídali a líp se poznali, že se to třeba rozchodí a my bychom mohli – ach jo, já vlastně nevím. Máš nějaký nápad?“

Zavrtěla hlavou. Jeho upřímnost ji nutila oplatit mu stejnou mincí. „Nemám. Jsem na tom stejně. Je to šílené, co?“

Nejistě se usmála a Nick se trochu uvolnil.

„K zbláznění,“ souhlasil. „S mlékem, bez cukru.“

„Sedni si někam.“

Pohlédl na postel a raději si vybral jedinou židli v místnosti.

„Takže,“ podala mu hrnek a sedla si na postel do tureckého sedu, „co chceš vědět?“

„Všechno – cokoliv. Kolik je ti let?“

„Dvacet osm.“

Obočí mu vyletělo. „Vážně? Nevypadáš na to.“

„To se říká dámám kolem osmdesátky,“ škádlila ho.

„Touché. A co dál? Hm – kde jsi byla na praxi?“

„Ve Westminsteru. A ty?“

„V Barts. Znáš Simona a Jodii Reeveovy?“

Tuto otázku vůbec nečekala. Cassie cítila, jak jí po zádech přejel mráz. Podařilo se jí odpovědět, ale její hlas zněl nepřírozeně.

„Nějakou dobu jsem pracovala se Simonem. S Jodíí jsem se sešla jen jednou.“ Tenkrát, když ji Jodie přišla poprosit, aby neničila jejich manželství. Manželství, o kterém Cassie ani nevěděla, že existuje.

„Před třemi roky se rozvedli. Urvala ho nějaká potvora.“

Ovládla nutkání to popřít, říct mu, že nebyla potvora, že jen nekonečně hloupě a slepě milovala bezpáteřního hada a nutkavého lháře. Místo toho jen krátce kývla. „Tak nějak. Tou dobou já už byla pryč.“ Nadechla se, aby se uklidnila a rychle změnila téma. „A ty? Kolik je tobě?“

„Třicet tři. Bylas někdy vdaná?“

„Ne. A ty? Jsi ženatý?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nejsem.“ Už ne. Ještě se mu o tom ale nechce mluvit. Je to příliš čerstvé. Stočil rozhovor zpátky k ní.

„Chodíš s někým? Miluješ někoho?“

Pomyslela na Simona. Kdysi ho milovala, nebo si to aspoň myslela, ale teď už ne a možná, že ho nemilovala nikdy. „Ne. Vůbec ne.“ Její smutný úsměv skrýval hlubinu osamění. „A ty?“

Jedině Tima, pomyslel si, ale takhle to ona nemyslela. Když nechci mluvit o Jennifer, určitě nebudu mluvit o svém synovi, řekl si. „Ne, jsem, jak se říká, na volné noze.“

„Věčný starý mládenec,“ škádlila ho a on se trochu usmál.

„Tak nějak. Co děláš dneska večer?“

„Proč?“

„Pojď na večeři.“

Zavrtěla hlavou. „Radši ne, Nicku.“

„Nebudu tě obtěžovat, slibuju.“

„Ani líbat na dobrou noc?“

Dlouze se odmlčel, pak se pomalu tázavě usmál. „Jen maličko?“

„A pak zas a zas a než se nadějeme...“

„Tak tě tedy nebudu líbat.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

„Tak v sedm. Nechci přijít pozdě domů, mám zítra spoustu povinností – jdu na rodinný oběd.“

„Tak fajn. Sám bych se potřeboval vyspat. Vyzvednu tě.“

Vstal. Ona sklouzla s postele a také se postavila. „Jak se mám obléknout? Mám si vzít džínsy, plesové šaty – nebo co?“

„Je to buď anebo?“

„Mám ještě něco mezi,“ řekla mu ironicky.

Zaváhal, pak na ni rychle pohlédl. „Tancuješ ráda?“

„Jestli tancuju?“

„Jo, víš, takové to vrtění na hudbu.“

„Miluju tanec!“

„Dobře. Půjdeme tancovat. Vezmi si něco...“ rozmáchl se doširoka, „něco vhodného.“

„Něco vhodného. Dobře. A teď ven. Musím se připravit.“

Usmál se a mrkl na ni. „Už se nemůžu dočkat.“

Úderem sedmé Cassiiho srdce tlouklo jako splašené a ruce se jí lepily potem. Vytáhla ze skříně všechny svoje šaty a se vzrůstajícím pocitem zoufalství se v nich přehrabovala. Jediné, opravdu jediné šaty, ve kterých by pro tuto příležitost vypadala dobře, byly nahoře dole skoro, tak říkajíc, bez.

Černý přiléhavý saténový živůtek jí kouzelné obepínal malá ňadra a útlý pas a nabraná, široká sukně byla krátká, rozevlátá, provokující.

Byly to jediné večerní šaty, které měla a moc často je nenosila.

Našla ještě velký černý vlněný šál a přehodila si ho přes ramena.

Hned se cítila lépe. V pruhovaných punčocháčích a páskových sandálech měla pocit, že by dokázala protancovat celou noc. A taky to udělá!

Zrovna se naposledy zatočila před zrcadlem, když přede dveřmi uslyšela rázné kroky a ostré zaklepání.

Otevřela dveře a v tu ránu zapoměla na svoje obavy.

Vypadal ohromně. Líbil se jí, když byl pomačkaný a utahaný po noci na sále, ale teď, čerstvě osprchovaný a oholený, v zářivě bílé košili, s hedvábným motýlkem a v obleku, byl prostě úchvatný.

Zíral na ni s otevřenými ústy stejně jako ona na něj.

Vzpamatovala se a plaše se usmála. „Pojď dál.“

„Já – hm.“ Odkášlal si a znovu se na ni podíval. „Vypadáš...“ Pomalu zakroutil hlavou. „Jsi hotová?“

Přikývla.

„Tak pojď, venku čeká taxík.“

Jeli do klubu, ve kterém ještě nikdy nebyla, ale Nicka tu zjevně znali. Recepční se rozplývala, když ho uviděla.

„Nazdárek. Už jsme se dlouho neviděli. Myslela jsem, že jste nás opustil.“

„Copak bych mohl, Janet?“ řekl zlehka a vedl Cassii dál do restaurace.

„Nicku – rád vás vidím. Jak bylo v Suffolku?“

„Fajn. Carlo, tohle je Cassie Blakeová. Záleží mi na ní. Doufám, že jste nám rezervoval nějaký romantický koutek.“

Carlo na ni mrkl. „Romantik za každých okolností. Znáte tohoto pána už dlouho?“

Provinile se usmála. „Čtyřicet hodin.“

„Á, láska na první pohled! Mám pro vás ten nejlepší stůl...“

Bylo to opravdu romantické zákoutí, se spoustou zeleně a tichou hudbou v pozadí. I když podle londýnských zvyklostí bylo ještě hodně brzy, bylo tu už rušno, ale oni, schovaní mezi keři, mohli mít dojem, že jsou úplně sami.

Jedli, pili a tiše rozmlouvali, i když Cassie neměla ani potuchy, o čem mluví a co vlastně jí. Byla naprosto zaujata Nickem a nic jiného nevnímala.

Později, když hudba začala hrát živější melodii, ji Nick odvedl na parket a tancoval s ní celé hodiny.

Tančilo se s ním neuvěřitelně snadno. Měl plynulé pohyby, pružné tělo a dokonale s Cassii souzněl. Někdy vedl, někdy se nechal vést, vždycky v harmonii s ní. Jako na sále, pomyslela si. Jsou na sebe naladěni, jako by spolu tancovali už léta.

Po několika tancích kapela začala hrát rokenrol a Nick ji k sobě přivinul. „Umíš jive?“ zeptal se.

Blaženě se rozesmála. „Umí ptáci létat?“

Zlehka ji políbil a pak ji odhodil na délku ruky, znovu ji navinul k sobě a zatočil si ji pod rukou, než se k němu obrátila tvář.

Dokonale se mu podřídila, a když začal složitější krokové variace, následovala ho, aniž by vypadla z rytmu.

Když tanec skončil, přivinul ji k sobě a srdečně ji políbil. „Jsi fantastická!“ zasmál se bez dechu. „Ach, Cass...“

Tančili jive znovu a znovu, a když tempo zvolnilo, přivinuli se k sobě a jen se kolébali ze strany na stranu, v zajetí hudby a okouzlení tím, co viděli navzájem ve svých očích.

Konečně ji odvedl ke stolu a řekl Carlovi, aby jim objednal taxíka.

„Chtělaš jít brzy domů,“ pravil omluvně.

S úžasem zjistila, že jsou skoro tři hodiny. Bylo jí to jedno.

„To nevádí,“ řekla tiše a v očích jí zazářily hvězdy.

„Cassie...“

Vzal ji za ruku a vedl ji ke dveřím.

Recepční se na ni závistivě podívala, Cassie ji však nevnímala. Byla příliš zaujata Nickem, než aby si jí všímala.

Neměla už žádné pochybnosti.

Když taxi zastavilo před vraty nemocnice, Nick se k ní obrátil.

„Myslím, že bych s tebou neměl chodit nahoru k tvému pokoji. Něco jsem ti slíbil a mám takový pocit, že bych ten slib dneska porušil.“

Přejela mu rukou po paži a položila ji na jeho bušící srdce. Její srdce bilo ještě silněji, tlouklo o hrudní koš jako splašené a jí se špatně dýchalo.

„Co když tě toho slibu zbavím,“ řekla hlubokým, tichým, trochu chraplivým hlasem.

Prudce polkl. „Ach, Cassie...“

„Pojď.“

Propletla si prsty s jeho. Stiskl jí ruku a Cassii přelila vlna něhy.

Bude to nádherné. Bude něžný, pozorný a jejich společná horoucí vášně smete poslední zábrany a pak budou spolu...

„Musím si něco vzít v pokoji,“ řekl tiše. Rychle a netrpělivě prošli chodbou.

Zastavil se u svých dveří a zamračil se. Byla na nich připíchnutá cedulka.

„Krucí...“

„Co je?“

„Potřebují mě na sále. Musím jít.“

„Trevor,“ řekla ztěžka. „Už zase.“

Otočil se k ní, oči stále ještě potemnělé vášní. „Cassie, je mi líto...“

Spolkla své zklamání „Tak někdy jindy.“

„Musím jít...“

Dívala se, jak odchází a jeho dlouhé nohy měří rázně chodbu. Pak zabočil za roh a byl pryč.

Protože Nový rok byl v sobotu, v pondělí byl ještě svátek a tak se nemocnice vrátila ke svému normálnímu provozu až v úterý. To ráno potkala Cassie Nicka na sále.

Když vešel, srdce se jí málem zastavilo. Vykročil rovnou k ní a úsměv mu rozzářil tvář.

„Ahoj.“

„Nápodobně. Jak se máš?“

Krátce se zasmál. „Moc práce. Asi jsem našťaval Trevora. Kdykoliv má být na volače, zmizí a řekne všem, aby sehnali mě.“

„Není to otrava? Jen proto, že jeho otec je velké zvíře, si Trevor myslí, že si může dělat, co chce.“

„A kým je jeho otec?“ zeptal se Nick zvědavě. „Starý Armitage? Je hlavní kardiochirurg a taky má velké slovo v trustu.“

Nick zasténal. „To mě naučí pouštět si pusy na špacír.“

„Cože?“

Lehce se zasmál. „Nedávno mi vyhrožoval. Řekl mi, abych kolem něj nedělal vlny. Já mu odpověděl, že se nedám jen tak lehce zastrašit a od té doby nasává, jak zjednaný. Měl bych to asi ohlásit.“

Cassie zafrkala. „To nedělej, jestli tu chceš přežít. Mohl bys zjistit, že ti zkrátili smlouvu, nebo rozpočet, nebo by najednou nebyla lůžka pro tvé pacienty.“

Nick se na ni nevěřícně zadíval. „To nemyslíš vážně. Ten člověk je úplně k ničemu.“

„Ale je to taky tatínkův mazánek a na toho jsou všichni krátcí.“

Nick se zatvářil znechuceně. „Ještě uvidíme. A teď do práce. Dneska ráno tu máme jednu endoprotézu, jednu artroskopii a palec.“

„To je nuda!“

„To je. Ale po víkendu mi trocha nudy neuškodí. Uvidíme se na sále.“

Odešel do pánské šatny. Cassie se domyla a vešla na sál.

První pacientkou byla sedmatřicetiletá žena, které následkem několika těhotenství degeneroval kyčelní kloub, a měla dostat náhradu. Jako dítě prodělala perthes a v jedenácti letech spadla ze stromu a zlomila si krček. Operovali ji a teď, o šestadvacet let později, její kyčelní kloub doslova dosloužil.

Nick a Cassie se právě dívali na rentgenový snímek, když do místnosti nakoukl primář Miles Richardson a usmál se.

„Tak jak to jde? Jak se má náš nováček? Prý se o víkendu mladý Armitage necítil ve své kůži a vy jste musel zaskakovat? Omlouvám se, byl jsem u ženiných rodičů, jinak bych to býval vzal sám.“

Nick se zdrženlivě usmál. „To je v pořádku, pane primáři, ono to neškodí, skočit do práce po hlavě.“

„Výborně. A co tenhle případ? Podle snímku to bude pěkná piplačka. Mělo se to udělat dřív. Moc se s tím nemazlete. Už musím na vizitu. Uvidíme se později.“

Lítačky za ním zavlály, Nick se obrátil ke Cassii a usmál se.

„Jdeme na to?“

Jak Richardson předpověděl, byla to piplačka a Nick měl plné ruce práce, aby se mu podařilo umístit umělý kloub co nejlépe. Konečně byl spokojen.

Znovu pro ni práce s ním byla radostí. Byli dokonale vyladěni, myšlenky i těla v naprosté harmonii, a když se vedle ní pohnul, cítila Cassie kromě vzrušení z jeho doteku také štěstí.

Přes masky si vyměňovali pohledy a ona věděla, že on cítí to samé. A tím, že si své pocity přiznali a vzali je na vědomí, je vlastně dokázali ignorovat, potlačit a pominout, takže se staly jen součástí společné práce, stejně jako vůně jeho mýdla a přirozená vůně jeho těla.

Dokončili kloub a pak provedli artroskopii kolena mladého amatérského fotbalisty, který měl potíže s meniskem.

Poslední byla na řadě operace palce. Byla to zanedbaná fraktura scaphoidea, následkem které úlomek nepřirostl a palec se stal nepohyblivým. Trvalo to nějakou dobu, než Nick provedl nápravu ke své naprosté spokojenosti.

„Omlouvám se všem, bylo to o něco složitější, než jsem očekával,“ řekl přítomným. Zamumlali, že chápou a rozešli se.

Cassie se tiše zasmála.

„Co je?“

„Trevor by byl řekl, že nemá čas a šel by na oběd. Pacient by musel čekat, možná až do zítřka. Vlastně ne, Trevor by byl hotový mnohem rychleji, protože by se příliš nepáral s tou endoprotézou a s tím palcem už vůbec ne.“

„Nechápu, jak mu tohle může projít!“

„Projde mu úplně všechno. Neslyšel jsi Richardsona? Prý nebyl ve své kůži, to tak! Nikdo z nás není ve své kůži, když do ní lezeme jiným.“

Nick se zachechtal. „Co oběd?“

„Máme čas?“

Pokrčil rameny. „A sendvič?“

„Domluveno. Jen se převléknu.“

Sešli dolů do kantýny, koupili si sendviče a kávu, uvelebili se v rohu místnosti a spokojeně přežvykovali. Pak Cassie vzhlédla.

„Támhleto je Trevorův otec, ten obtloustlý, prošeďivělý člověk v obleku.“

Nick se na něj pozorně zadíval, pak kývl. „Dobře. Dík. Budu si ho pamatovat.“

Vyzařoval z něj najednou takový chlad, že se Cassie zalekla.

„Nicku, budeš opatrný, vid’? Mohl by ti zničit kariéru.“

Nick se tiše zasmál. „Ten přerostlý luftbalón? Moje kariéra něco vydrží, Cassie. Neboj se, já mám taky přátele na vysokých postech. Jediný rozdíl je, že já je nezneužívám. Tak a teď co budeme dělat dnes večer?“

Zamrkala. „Dnes večer?“

„Jo. Co takhle tichá večeře v nějakém bistru? Žádné divočiny, jsem po víkendu pořád ještě utahaný. Myslím, že jsem za ty dva dny nadělal práce za týden.“

„A jsi si jistý, že chceš –?“

„Ano, naprosto. Stýskalo se mi po tobě.“

Plaše se zasmála. „Mně taky. Není to hloupé? Sotva tě znám, jak se mi po tobě může stýskat?“

„Já jsem rád,“ usmál se něžně. „Tak v kolik?“

„V sedm?“

Přikývl. „Tou dobou bych už měl být hotov. Mám schůzku s Richardsonem, chce se mnou projít kliniku, ale nebude to trvat déle než do šesti.“

„Je velmi přesný. Trochu staromódní, ale moc hodný člověk a dobrý doktor. Trochu mi ho připomínáš, když operuješ.“

„Chceš snad říct, že se k němu taky tak tiskneš?“

Začervenala se. „V žádném případě. Ani k němu, ani k tobě.“

„Ne, to jistě ne,“ škádlil ji. Měla nohy opřené o jeho židli tak, že jí skoro na nich seděl, a tak ho lehce kopla do stehna.

„Jau.“ Popadl ji za nohu a než se jí podařilo uniknout, sundal jí botu a začal ji nemilosrdně lechtat, až vyvířiskla.

Vtom do místnosti vešla Mary Jo a složila se do židle vedle nich.

„Bavíte se, děti?“

Chtě nechtě Cassii pustil a usmál se na Mary Jo. „Ahoj. Díky za pomoc o víkendu.“

„Potěšení bylo na mé straně. Trevor je pro tuhle kliniku luxus, co? Jsem zvědavá, kdy ho vykopnou vejš.“ Nick se kouzelně usmál a vstal. „Počkáme a uvidíme. Tak v sedm, Cassie.“

„Fajn.“

Dívaly se za ním, jak odchází a Cassie zavrtěla hlavou. „Nemám dobrý pocit z toho, jak to vypadá mezi ním a Trevorem, Mary Jo.“

„Já taky ne. Tváří se tak klidně a vyrovnaně, ale bude asi pěkně horkokrevnej. Jen si vem, jak na tebe ten první večer vyjel. Jen tak, z ničeho nic.“

Cassie zrudla a rychle se věnovala zbytku své kávy. „Myslela jsem na něco jiného.“

„Hm, na obsah jeho kalhot.“

„Jsi nechutná.“

„Nejsem, jenom upřímná. Žárlím. Vy dva se k sobě tak hodíte. Máte dneska další rande?“

„Jak to další?“

Mary Jo pokrčila rameny. „V neděli ve tři ráno přišel na sál v obleku, proboha. Jistě někde byl. Koukal jako divous a byl navrchenej jako kocour, kterému nevyšly zálety. Na to nepotřebuješ bejt žádněj psycholog, abys poznala, o co jde. A kromě toho jsem se ho zeptala.“

Cassie obrátila oči v sloup a Mary Jo se zasmála.

„Nic se neděje, udělala jsem to diskrétně.“

Cassie vyprskla. „Ty a diskrétně? To mi povídej...“ Zamíchala vychladlý lógr. „A... co říkal?“

„Řekl, že Trevora zabije, až ho dostane do ruky. A ještě něco o tom, že mu nevratně naruší sexuální život.“

Cassie se proti své vůli zahihňala. „Jak asi, co myslíš?“

Mary Jo se zašklebila. „Nevím, ale měl přitom v ruce skalpel. Nabídla jsem se mu, že mu pomůžu.“

Cassie se znovu zasmála. „Zařad' se do fronty. Já mám přednost.“

Mary Jo na ni bystře pohlédla. „Takže je to mezi vámi vážné?“

Cassie maličko pokrčila rameny. „Nevím. Možná. Uvidíme.“

Mary Jo se jí na vteřinu zadívala do tváře, pak se široce usmála a pomalu kývla. „No konečně. To je dobře, holka. Už bylo načas.“

„Tak, to je asi všechno.“ Miles Richardson zavřel poslední desky a pozorně se zadíval na Nicka.

„Jak to jde?“

Nick pomalu kývl. „Dobře. Žádné problémy.“

„A Trevor?“

Nick uhnul pohledem a pečlivě volil slova. „Mám ten dojem, že to není zrovna kolega, se kterým by se dobře spolupracovalo.“

Miles zafrkal. „Je to neschopný chirurg, mizerný diagnostik a nechutný intrikán. Za tři týdny se ho zbavíme – jde na ambulanci, bude pro změnu škodit zase tam. Díkybohu si dělá kolečko. Vydržíte do té doby?“

„Pokud se s ním uvidím tak málo jako doted, tak to bude hračka.“

Vyměnili si úsměvy plné pochopení a Miles vstal. „Volala Belinda a říkala, že vás mám pozvat na večeři.“

Nick zaváhal. „Díky, bylo by to pěkné, ale já už mám něco domluvené.“

„S Cassii Blakeovou?“

Prudce vydechl, pak se zasmál. „Ano, jak to víte?“ Miles na něj mrkl.

„Tamtamy. U svátého Augustýna nic nezůstane dlouho tajemstvím. Přiveďte ji, jestli chcete. Nebo to není váš styl?“

Nick uvažoval, že by pozvání odmítl, ale Miles je jeho šéf a už si jednoho nepřítele na oddělení udělal. A Cassie stejně říkala, že je jí sympatický...

„Díky, přivedu ji, pokud to nebude vaší ženě vadit.“

„Ne, ne, bude ráda, hochu. Cassie je okouzlující dívka a nejlepší sálová sestra, se kterou jsem kdy pracoval. To je divné,“ zamyslel se na okamžik. „Jediný, kdo si na ni stěžuje, je Trevor.“ Zavrtěl nechápavě hlavou, pak zalovil v kapse saka a vytáhl navštívenku. „Tady máte. Čekáme vás ve čtvrt na osm. Najdete to? Je to za rohem.“

Nick pohlédl na navštívenku. „To není problém. Zeptám se. Díky.“

Ted' už jen zbývalo sdělit tu špatnou zprávu Cassii.

TŘETÍ KAPITOLA

„Omlouvám se.“

Cassie se na něj vlídně usmála. „Nedělej si starosti. Bavila jsem se dobře. Jsou to milí lidé.“

Vzal ji kolem ramen a lehce stiskl. „Stejně bych tě měl raději jen pro sebe.“

Jeho slova ji zahřála. Objala ho kolem pasu a přivinula se k němu.

K Richardsonovým šli pěšky, protože byl nádherný podvečer. Bylo chladno, ale hvězdy jasně zářily a jejich dech na vzduchu mrzl. Kolem nemocnice jezdilo málo aut, a když pak šli domů, Cassie velmi zřetelně vnímala zvuk Nickových kroků, pohyb jeho boku na svém, jeho druhou ruku, kterou pokryl její, držící ho v pase, aby ji ochránil před chladem.

Když došli do nemocnice, bylo ještě brzy, něco před desátou. Před jejími dveřmi Nick zaváhal.

„Chtěl bys kávu?“ zeptala se.

Chvilí vypadal, že bojuje jakýsi vnitřní boj, pak kývl. „Jednu rychlou. Chtěl bych s tebou mluvit o sobotě.“

Otevřela dveře a rozsvítila, pak se věnovala konvici.

„Co bylo v sobotu?“ zeptala se a doufala, že zní pokud možno nezávazně. Ve skutečnosti však to bylo jinak. Potom, co se mezi nimi stalo, byla ještě dlouho nervózní a dnes na sále se její pocity vystupňovaly.

Vlastně docela uvítala, že šli k Richardsonovým a ne do bistra, kde by spolu byli sami. Cestou domů však ho začala vnímat ještě ostřeji.

Cítila se s ním být strašně zranitelná, vystavená na milost a nemilost, jako kdyby se byla v sobotu zachovala nějak hloupě. Ten večer by mu byla dala cokoli, by chtěl, cokoli. Jejich začínající vztah jí byl nesmírně drahý. Nebylo jí jasné, co by udělala, kdyby zjistila, že Nick její pocity nesdílí. Věděla však, že se musí chovat realisticky. Je přece jenom muž a muži jsou – prostě – jiní. Nevidí a necítí stejně jako ženy. Byla si jistá, že její city odsoudí jako sentimentální past.

Byl však chytrý a zřejmě zkušený, to věděla. Věděla také, že bude hrát podle pravidel a předstírat romantiku, aby jí vyhověl.

Jeho ruce na jejích ramenou byly teplé a něžné. Přivinul ji do svého náručí. Mluvil tiše, trochu chraptivě a naprosto upřímně.

„Nechtěl jsem tě opustit. Jen bůh ví, jak jsem ten večer dokázal od tebe odejít. Vůbec nevím, co jsem na sále dělal. Myslel jsem jenom na tebe. Pak, jak mýjely dny, a nebyl čas se s tebou vidět, začal jsem si říkat, že je to vlastně dobře, že se nevrháme bezhlavě do tak intimního vztahu. Možná, že kdybych byl nemusel na sál a my se ten večer milovali, že bys toho ráno litovala.“

„Nevím proč, ale záleží mi na tom. Nechci, abys mě nenáviděla, Cassie.“

Byla ohromena. Tohle nečekala, takovou zpověď. Buď byl tak dobrý lhář, nebo byl bolestně upřímný a odhaloval jí své city.

Přála si, aby mu mohla věřit. Hrom do Simona, že jí vzal důvěru v lidi.

Zvedla k němu tvář a podívala se mu do očí. Jejich kobaltová modř jasně zrcadlila jeho city. „Nemyslím, že bych tě nenáviděla, Nicku.“

„Nechtěl bych to riskovat.“

„Už jsem velká, Nicku. Vím, co chci. Máš pravdu, bylo by to příliš ukvapené, ale bylo by se to stalo.“

Zadíval se jí do očí. „A teď?“

Odmlčela se. „Nevím. Snad. Asi ano.“

Jeho oči se naplnily touhou. „Ach, Cassie,“ zamumlal a pak ji líbal, nejdřív něžně, pak naléhavěji, až nakonec oba zalapali po dechu.

Dlouho se na ni díval pohledem potměným vášní, pak zavřel oči a opřel si hlavu o její čelo.

„Musím jít, dokud mám sílu. Jsem tak unavený, že bys ze mě moc neměla. A pak, vždyť není žádný spěch.“ Krátce ji k sobě přitiskl. „Mysli na mě.“

A pak byl pryč.

Dlouho zírala na dveře a přemýšlela, má-li za ním jít, pak ale převládl zdravý rozum a její vrozená nedůvěřivost. Co když to nemyslí vážně? Jen blázen by mu věřil. Je to nádherný, zkušený

a okouzlující sukničkář a Cassie nevěřila na polepšené hříšníky o nic víc, než na pohádky.

Zněl ale tak upřímně...

Cassie si nalila drink a usadila se u televize. Nedávali nic zvláštního, ale jí to bylo jedno. Stejně viděla jen jeho hluboké, kobaltově modré oči.

„Mysli na mě,“ řekl. Jak by mohla myslet na něco jiného?

Příští víkend měla volno a Nick zřejmě také. A Cassie ke svému úžasu zjistila, že ať je Nick sukničkář, nebo darebák, ona touží ten víkend strávit s ním. S nadějí čekala, až jí navrhne, že se sejdou, ale on nic.

Nakonec se ve čtvrtek večer nad talířem špaget v místním bistru dozvěděla, že jede pryč.

„Snažím se být každý druhý víkend s rodiči,“ řekl jí Nick, „a teď jsou na řadě.“

Cassie se to dotklo. Dotklo se jí, že jí to neřekl dřív, že to nezrušil, že všechny její sny o romantickém víkendu ve dvou se obrátily v prach.

„Jak poslušný jsi syn,“ řekla ironičtěji, než zamýšlela a měla na sebe rázem vztek.

„Není to jenom povinnost,“ odpověděl tiše. „Moje rodina pro mě mnoho znamená.“

Zněl zklamaně, jako by její reakce pro něj byla důležitá a ona neprošla klíčovou zkouškou. Byla by se nejraději neviděla.

Od té chvíle večer nestál za nic. Skoro se jí ulevilo, když ji dovedl domů a odešel zkontrolovat pacienty.

Příští den ráno sloužila na sále s Trevorem, který ji celou dobu peskoval, zřejmě oprávněně, jak si chtě nechtě musela přiznat. Myslela na všechno jiné, jen ne na svou práci.

Ze všech sil se snažila soustředit, ale nedokázala předvídat, co udělá, takže byla nucena snášet jeho ostrý jazyk celé dopoledne.

V poledne potkala Nicka na chodbě před kantýnou a pokusila se s ním udobřit.

„Kdy odjíždíš?“ zeptala se.

„Jakmile skončím na klinice. Bude příšerný provoz.“

Polkla svou hrdost. „Měj se hezky. Je mi líto, že jsem byla na tebe nepřijemná. Doufala jsem, že budeme spolu.“

Zaváhal, pak se dotkl její tváře. „Bylo by to hezké. Podívej, uvidíme, kdy se v neděli večer vrátím. Třeba přijdeme na drink.“

Rozzářila se. Věděla, že to vidí, ale nedalo se s tím nic dělat.

„To by bylo nádherné.“

„Nic neslibuju. Udělám, co bude v mých silách.“

„Dobře.“

Na okamžik si myslela, že ji políbí, ale pak se vzpamatoval, jako by si vzpomněl, kde je.

„Čao.“

„Nashle v neděli.“

Dívala se, jak odchází a cítila se trochu líp. Pak se obrátila a zjistila, že ve dveřích stojí Trevor a dívá se na ni.

„Jak dojemné. Předvádíš se pro nového hochy, Kasandro? Není moudré se s ním zaplést.“

„A s kým se tedy mám zaplést? S tebou snad? Moje pověst by takovou ránu neunesla.“

Jeho tvář se zkrivila hněvem, ona ale rázně odkráčela. Byla na něj od rána příliš naštvaná, než aby se obtěžovala chovat se diplomaticky. Ať jde k čertu. Co na tom záleží, kdo je jeho otec?

Když Nick vjížděl do vrat Andrewova a Jennifeřina venkovského sídla v Suffolku, bylo skoro půl osmé.

Světla svítila a dům vypadal útulně a pohostinně.

Nick ale neměl pocit, že je vítaným hostem. Nebylo divu, byl to přece domov jeho bývalé manželky a jejího nového manžela. Kdyby nebylo Tima, nedostali by ho sem ani párem volů.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, vystoupil z auta a zazvonil na kravský zvonec u zadních dveří.

O několik okamžiků později otevřel Andrew, pohodlně oblečený ve starých manšestrákách a bavlněné košili, kolem krku šedou kočku jako živý límec. Usmál se na uvítanou, ale v očích měl napětí. Bylo to těžké pro ně pro všechny.

Kývl na Nicka, aby šel dál.

„Tim je ve vaně. Podařilo se mu umazat, když se pokoušel nahlédnout do jezevčí nory. Jennifer ho nahoře umývá. Pojd'te ale dál. Dáte si něco k pití?“

Nick zavrtěl hlavou. „Ne, já – měli bychom radši jet, aby Tim nešel moc pozdě do postele.“

„Je tam silný provoz?“

Nick se ironicky zasmál. „Copak je to někdy v pátek večer v Londýně jiné?“

Andrew se pomalu usmál. „To nevím, vyhýbám se mu jako čert kříži. Ale proti gustu žádný dišputát.“

Nick zafrkal. „No, ani nevím, jestli tam nebydlím a nepracuju už jenom ze zvyku. Když se tak člověk kolem sebe rozhlédne...“ Širokým gestem ukázal na přívětivý obývací pokoj, praskající polena v krbu, pohodlná křesla, na kterých se povalovaly kočky, obrazy na stěnách. „O to jde. Tohle je domov.“ Zavrtěl nad sebou hlavou. „A já mám na tomhle světě jen pár drobností, které by se daly nacpat do několika kartónových krabic, a auto, staré pět let.“

„A Tima.“

Nick se sarkasticky zasmál. „Jo. Můj příspěvek k Timovi byl zanedbatelný. Pár minut extáze a Jen je na celý život uvázaná.“ Vzdychl a prohrábl si vlasy rukou... „Omlouvám se. To bylo nevkusné.“

Andrew pokrčil širokými rameny. „To je v pořádku. Víím, jak to myslíte, ale podceňujete se. Živil jste rodinu, aby Jennifer mohla zůstat doma s Timem, když byl malý. Za ty peníze byste byl klidně mohl koupit dům.“

„Kdybych byl chtěl. Nějak mi na tom nikdy nezáleželo. Koneckonců, na co dům, když to není domov?“

Andrew tiše vzdychl. „Ach jo, Nicku, nevím, co vám mám říct. Mám vaši ženu, vašeho syna – tohle se vám asi neposlouchá dobře, ale přinesli mi tolik radosti.“

Nick se podíval do Andrewových soucitných očí a cítil, že jeho vlastní se zalily slzami.

„Přeju vám to,“ zabručel. Prudce vydechl, odvrátil se a zamrkal. „Omlouvám se. To jenom... že se někdy cítím tak...“

„Prázdný?“

Nick přikývl. „Ano. Jako prázdný dům.“ Obrátil se zpět k Andrewovi a přinutil se usmát. „Nemějte pocity viny. Jennifer a já jsme se k sobě nikdy moc nehodili. Víím, chtěl jsem ji zpátky, ale nefungovalo by to. Ale s Timem je to jinak. Nevěděl jsem, jak moc s ním chci být, až teď...“

„Taky se mu stýskalo. Měl se o Vánocích moc hezky.“

Nick se krátce zasmál. „To moje máti.“

„Ne. Ne, to vy. Mluvil jenom o vás, jako by vás právě objevil.“

Nick se začervenal a rozpačitě se zasmál. „Povídali jsme si, vlastně poprvé v životě. Je tak složitý. To jsme asi všichni. Chci mu dát ze sebe co nejvíc, abych mu vynahradil všechny ty roky, kdy mi bylo jedno, že je na světě. Jen kdybych nebyl tak daleko.“

Andrew prohrábl polena v krbu a zamýšleně se zadíval do plamenů.

„Víte, kdybyste si chtěl koupit dům, tak už na Tima nemusíte platit výživné.“

„Ale já chci.“ Nechtěl to říct tak stroze, ale vyšlo to tak.

Andrew se mu podíval do očí a Nick v jeho uviděl respekt. „Ano. Chápu. Ukládáme mu to na knížku. Můžete spolu rozhodnout, na co peníze utratíte, až bude větší. Aha, už jsou tady.“

„Tati!“

Nick se otočil a rozpráhl ruce, Tim mu vběhl do náruče, objal otce kolem pasu a na okamžik mu položil tvář na prsa. Pak ho pustil a poskočil si, šedé oči plné jasu.

„Našli jsme nové jezevčí hnízdo a Andrew říkal, že když budu docela potichu, že je třeba uvidím vcházet a vycházet, ale v lese bylo bláto a tak máma řekla, abych se umyl.“

Nick Timovi láskyplně pocuchal čupřinu a podíval se přes jeho hlavu na Jennifer. Stála tam a napjatě se usmívala. Zřejmě jí dělalo starosti, že byli Nick s Andrewem tak dlouho sami. Usmál se, aby jí naznačil, že všechno dobře dopadlo a ona se uvolnila. Políbil ji na tvář.

„Ahoj. Vypadáš dobře.“

Rychle pohlédla na Andrewa a lehce se začervenal. Bože, jak ho miluje, pomyslel si Nick a zhloubi své osamělosti jí to ze srdce přál.

Překrásně se usmála. „Mám se dobře. Omlouvám se, že nám to tak dlouho trvalo. Tim vypadal příšerně.“

Nick se usmál. „Zapomeň na to. Už je tady. Takže, synu, jsi připraven?“

Tim přikývl. „Jedem k babičce a dědečkovi?“

„Ano.“

„Bezva. Myslíš, že babička bude mít koblížky?“

Nick se rozesmál. „Myslím, že ano. Tak pojď, už je čas.“

Naložili Timova zavazadla a vyrazili. Celou cestu Nick poslouchal brebentění Tima, který vyprávěl, jak s Andrewem dělal to a ono, jak máma s Andrewem byli tam a onde a srdce ho bolelo. On tam měl být s ním, o to všechno on přichází, o všechny ty neopakovatelné chvíle, které se rozplývají v moři lítosti.

Víkend se nekonečně táhl. Cassie strávila sobotní večer s rodiči v Hampsteadu, ale v neděli ráno, když s otcem vyvenčila psa, prchla zpátky na ubytovnu s omluvou, že si musí uklidit a vyprat. Po pravdě řečeno, spíš chtěla být po ruce, kdyby se Nick vrátil dřív.

V neděli tedy uklízela a prala a různě zabíjela čas, až nakonec pochopila marnost svého počínání. Takhle brzy nemůže být zpátky! Bože, nejdřív snad v sedm.

Stejně se ale připravovala na šestou.

V pět hodin se vykoukala a umyla si vlasy, vysušila si je před elektrickými kamínky a nakonec si oblékla legíny a plandavé tričko. Nechtěla, aby to vypadalo, že se kvůli němu naparádila. Koneckonců mluvil dost nezávazně. Asi proto, že ona se na něj tak třese. Muži tohle nesnášejí. Panebože.

V půl desáté usoudila, že Nick nepřijde. Svlékla se, oblékla si svou hedvábnou noční košili, zdobenou i krajkami, extravagantní kousek prádla, který jí dala i maminka, nalila si sklenici bílého vína a usadila se s bonboniérou před televizi.

Zaklepání na dveře ji polekalo. Hodila na sebe starý froták a otevřela.

„Nicku!“

Vypadal příšerně. Unavený, napjatý a tolik, tolik milý. Ustoupila a on váhavě vešel.

„Je pozdě, už jsi ležela. Omlouvám se.“

„Nic se neděje. Jedla jsem bonbóny a dívala se na televizi. Chceš něco k pití? Mám v ledničce otevřené bílé víno.“

„Dík. To je skvělé.“

Popadla svoje šaty ze židle a on si na ni sedl, ruce svěšené mezi kolena a hlavu skloněnou.

Nalila víno, donesla mu ho, pak si sedla proti němu j na postel a starostlivě se na něj zadívala. Vypadal tak j zničeně, jako by prodělal velkou ztrátu.

„Nicku? Jsi v pořádku?“

Zvedl hlavu a usmál se na ni. „Jistě. Proč se ptáš?“

Maličko pokrčila rameny. „Vypadáš tak – nevím, unavený, smutný.“

„Jsem v pořádku. Stýskalo se mi po tobě.“

Nervózně si olízla rty. „Mně taky. Už jsem si myslela, že nepřijdeš.“

„Málem jsem taky nepřišel. Nevěděl jsem, jestli bys to takhle pozdě ocenila.“

Usmála se. „Jsem ráda.“

Vyměnili si dlouhý pohled beze slov. Potom Nick vstal, vzal jí sklenici z ruky a postavil ji stranou a zvedl ji za ruce na nohy.

Jeho polibek byl dlouhý a důkladný, a když nakonec zvedl hlavu, měl v očích otázku.

V jejích byla odpověď, jasná a přímá.

Třesoucíma se rukama jí sejmul plášť a podíval se dolů. Oči se mu maličko rozšířily. Přejel jí prstem po linii řader, uvolnil jedno ramínko, pak druhé.

Noční košile jí sklouzla dolů a zachytila se na hrotech jejích řader. Překryl je jemně svými dlaněmi a sklonil k nim hlavu.

„Neee...“ vydralo se z ní, když se jeho horká, náruživá ústa přisála k jejímu prsu. Zaryl mu nehty do ramen a přitiskla se k němu. On zvedl hlavu a vážně se usmál.

„Ano, ach ano, má lásko.“ Sklopil oči k jejím řadrům. „Jsi tak nádherná,“ zašeptal trhaně.

Oči mu zářily, prudce dýchal a jí se zdálo, že se jí brzy podlomí kolena.

Shrnul jí košili po bocích na zem a zasténal.

„Cassie...”

Natáhla se a svlékla mu svetr, pak sáhla po zipu na jeho džínkách.

Chtěl převzít iniciativu, ona ho ale zastavila. Chtěla to udělat sama, pomalu a pečlivě ho svlékat. Bylo v tom cosi neodolatelně erotického, kousek po kousku ho zbavovat oblečení.

Dotkla se svými rty jeho hrudi a on zavřel oči. Pak její ruce sklouzly po jeho zádech pod džínky a uchopila jeho pevnou, hladkou zadnici.

„Cassie, prosím...” zachraptěl a ona mu džínky svlékla, jednu nohavici po druhé.

Stáli dlouho tváří v tvář a pak najednou už mezi nimi nebyl vůbec žádný volný prostor, ona mu ležela v náručí a držela se ho jako o život v bouři, která následovala.

A když bylo po všem a bouře pominula, stočila se k němu do klubička, hlavu si položila na jeho rameno a usnula.

Po několik minut stál Nick u postele a díval se na ni.

Byla překrásná. Vlasy zčuchané, rty naběhlé od polibků, na řadru malou modřinku, jak se opíjel její krásou. Chtěl zůstat a strávit noc v její náručí, ale nemocniční pomluvy jsou nepříjemná věc a on nechtěl, aby kvůli němu trpěla.

I tak už měl dost špatné svědomí, že ji takhle využil. Dnes v noci by však nedokázal být sám.

Dala se mu tak velkoryse. Teď, když tu tak leží na boku a spí, by nikdo neřekl, jak vášnivá a divoká byla ještě před hodinou.

Která z nich je ta pravá? Spící krasavice, nebo siré-na? Instinkt mu napovídal, že ta první, ale zkušenost...

Vzdychl si. Velmi si přál, aby byla jiná, než všechny ostatní. To ale neznamenalo, že je to opravdu tak. Ale stejně...

Opatrně ji přikryl, zhasl světlo a tiše za sebou zavřel dveře.

Cassie byla rozzlobená. Rozzlobená, ublížená a značně zmatená. Nevěděla, jak ho má pozdravit, až se potkají na sále. Má předstírat, že se nic nestalo, nebo se mu vrhnout do náruče a s pláčem mu říct o svém zklamání, když ráno zjistila, že odešel?

Druhá možnost není zrovna ta nejlepší, řekla si, pokud si chce zachovat alespoň špetku hrdosti!

Byla tu Mary Jo, která si ji pečlivě prohlížela. Zřel mě hledala usvědčující důkazy. Ona by jistě neměli s takovou situací problémy, pomyslela si Cassie. O radlu ji však žádat nehodlala.

Zářivě se usmála a naprosto ignorovala přítelkynin zájem.

Mary Jo ale neoklamala. „Byl to pěkný večer?“

Cassie se přinutila podívat se kamarádce do očí. „Nádherný, děkuju za optání.“

„Jakej byl?“

Začervenala se a odvrátila pohled. Byla to nevinná otázka a od kohokoliv jiného by ji Cassie tak brala. Tohle ale je Mary Jo, která vyzvídá, jak jen ona umí. Cassie byla v rozpacích. Co má říct? Fantastický? Překonal mé nejdivočejší představy? „Starej se o sebe,“ řekla nakonec a Mary Jo se usmála, aniž by se zastyděla.

Koutkem oka Cassie uviděla Nicka, jak vchází do dveří a rychle se věnovala umývání. Mary Jo sledovala její pohled.

„A hele, miláček je tady. Já mizím.“

„To udělej,“ řekla Cassie zuřivě a Mary Jo se smíchem odplula.

Objevil se vedle ní a začal si energicky drbat ruce a paže, až si zacuchal tmavé chloupky. Pak, když se opláchl, se mu natáhly a leskly se, připláclé na pažích, zatímco voda kapala do umývadla. Proč jen se jí to zdá lak přitažlivé? Vždyť jsou to jenom paže, proboha!

„Ahoj.“ Jeho hlas zněl chraplavě. Zavřela vodu a natáhla se pro papírový ručník.

„Dobré ráno.“

Bud' nad věcí, říkala si. Bud' přátelská a milá, žádná hysterie. Dělej, jako by se nic nestalo a doufej, že to zahraje přesvědčivě!

„Dnes ráno máme zajímavý program,“ řekla přívětivě.

„K čertu s programem,“ zamumlal. „Včera večer –“

„Včera večer? Ach ano, včera večer...“

Prudce vdechl. „Cassie,“ varoval ji.

Přinutila se mu podívat do očí. „Co k tomu dodat?“ Zaťal zuby, až mu naběhly lícni svaly. Zamračil se na ni. „Zatraceně hodně, ale ne tady. Pohovoříme si dnes večer. Kam chceš jít?“

„Jak víš, že mám čas?“

„Nehraj si se mnou,“ zavrčel. „Kdy a kde?“

Věděla, kdy to vzdát. „V osm, u mě?“

„V sedm.“

„V půl osmé, uvařím něco.“

„Domluveno. Tak, a teď se do toho dáme.“

Měla pravdu, byl to zajímavý program. Nebo spíš byl by, kdyby byla schopná se alespoň trochu soustředit.

Byla vlastně s jeho reakcí spokojená. Když se vzteká, tak mu na ní záleží.

A právě tohle chtěla Cassie vědět.

Nick se ze všech sil soustředil na ruku, kterou opravoval. Bylo to nepěkné zranění, způsobené nárazem, které se stalo před deseti dny, o Silvestra. Teď, když otok ustoupil, měl Richardson pocit, že by se s ní dalo něco udělat.

To, že ji dal udělat Nickovi, byl kompliment a Nick ho nechtěl zklamat.

Z kloubu prostředníku byla sedřena všechna tkáň a byl prakticky rozdrcený. Nejjednodušší by bylo ho amputovat, ale Nickovi se do toho nechtělo. Ukazovák byl ošklivě spirálově zlomený, a tak byla špička prstu velmi zranitelná. Tento prst měl poškozenou i inervaci a pokud nebude funkční, bude nutné, aby prostředník přejal jeho funkci úchopu.

Jinak náraz na karpální kanál vážně pohmoždili úpony a nervy a jak operace pokračovala, Nick začínal pochybovat, zdali je Milesova důvěra, kterou ho poctil, opodstatněná.

Seděl shrbený nad rukou, pak se narovnal a zaklonil hlavu, aby si protáhl šíjové svaly.

„V pořádku?“

Zamrkal. Cassie. Pracovali spolu tak dobře, že skoro zapomněl, že tu je.

Pohlédl na ni. Její oči se na něj přes masku usmály. Zahřálo ho to. „Jo, fajn. Jde to pomalu.“

„Jde to dost dobře. Mohlo to být mnohem horší.“

Pochybnosti ho rázem opustily a on se usmál. „Jo. Dobrý, teď se podíváme na ten ukazovák. Budu ho muset fixovat.“

Znovu se sklonil nad zmrzačenou ruku a stehnem se otřel o Cassiino koleno. Byl to dobrý pocit, uklidňoval ho. Nechal stehno, kde bylo.

Jak může člověk provádět tak složitý chirurgický zákrok a zároveň ještě flirtovat, bylo nad Cassiino chápání. Byla si jista, že jí Nick tiskne stehno na koleno schválně.

Skoro se jí ulevilo, když konečně ruku dokončil a uzavřel operační ránu, takže mohla odstoupit.

Určitě to byla úleva i pro Nicka, podle toho, jak se tvářil. Když se ujistil, že víc už udělat nemohl, uložil ruku do dlahy tak, aby zabránil křečím a ztuhnutí kloubů, pak vstal a podíval se na hodiny.

Bylo poledne.

„Kristepane,“ řekl tiše, „copak to trvalo tři hodiny?“

„Čas letí, když se člověk dobře baví, co?“ zažertovala.

„To jistě.“ Významně na ni zíral a jí bylo jasné, na co myslí. Zrudla a odvrátila se.

Jediný další výkon, plánovaný na dopoledne, byla artroskopie kolena s podezřením na utržení menisku. Nick rychle úlomek odstranil.

„To už je lepší,“ zavtipkoval a anesteziolog se usmál.

„Kdybyste nebyl takový pedant, mohli jsme už všichni obědvat.“

Nick se zasmál. „Co jsem měl dělat, amputovat tu ruku?“

Stephen se zašklebil. „Radši ne, Miles je na tyhle věci háklivej.“

„To doufám,“ zamumlal Nick.

Vyšli z operačního sálu a svlékli si plášť.

„Trevor by to byl udělal,“ řekla Cassie zamyšleně.

„Co?“

„Amputoval by ji, alespoň ten prostředník. Nemá trpělivost na rekonstrukční chirurgii. Miles si musí dávat dobrý pozor, co ho nechá dělat.“

Nick zaváhal, plášť v ruce. „To je neuvěřitelné. Ten člověk je prostě mafián.“

„Mafián?“ Cassie se dutě zasmála. „Vedle Trevora a jeho tatíka vypadá mafie jako výlet nedělní školy.“ Ohlédla se přes rameno.
„Víc ti řeknu večer.“

Kývl. „Dobře. Uvidíme se v sedm.“

„V půl osmé.“

Svůdně se usmál. „Asi přijdu dřív.“

ČTVRTÁ KAPTIOLA

Nick u ní zatřukal na dveře ve čtvrt na osm, v jedné ruce láhev červeného vína, ve druhé kytici narcisů, tentokrát zabalených.

Ucítila, jak se jí do tváře vkrádá ruměnc a proto ponořila nos do květů a zhluboka se nadechla jejich lesní vůně. Pak zvedla tvář a lišácky se na něj usmála. „To je za to, že jdeš tak brzy?“

„Vážně jdu brzy?“ zeptal se nevinně.

Zasmála se a položila květiny. „Ano. Můžeš mi pomáhat a otevřít víno. Já zatím dodělám to chili.“

Nakoukl jí přes rameno do omáčky. „Opravdové maso?“ zeptal se s nadějí.

Zasmála se. „No jistě, že je to maso. Cos čekal? Fazole?“

„Vycvičil jsem se radši nikdy nic neočekávat. Aspoň nejsem příliš často zklamaný. Voní to báječně.“

Položil jí bradu na rameno a díval se, jak míchá omáčku a přemýšlí o jeho slovech. Proč asi se vycvičil nic nečekat? Spíš se jí zdálo, že je ten typ, který vždycky prosadí svou, ale zdání klame. Přemítala, o jakých zklamáních asi mluví.

On už tou dobou změnil téma. Tvář jí při mazlil k šíji a lehké škrábání jeho strniště jí prudce zvedlo tepovou frekvenci.

„Máš otevřít to víno,“ připomněla mu trochu bez dechu.

„Mmm. Chutnáš báječně.“

„Nicku...“

Podala mu vývrtku, on ale sáhl za ni a vypnul plotýnku pod chili. Pak ji vzal do náruče.

Překvapeně se zasmála a pohlédla na něj. „Nicku? Ty nemáš hlad?“

V očích mu vzplanula vášeň. „Mám. Jsem strašně hladový,“ řekl tiše. „Už od dvou hodin ráno čekám jen na to, až tě budu moci takhle stisknout. Asi bych nevydržel chovat se slušně celou večeri, ale voní tak nádherně, že jsem nechtěl, aby se spálila. Však ona počká.“

Jeho rty byly teplé, něžné, přesvědčivé a než si stačila uvědomit, co se děje, leželi spolu na posteli a jejich těla byla nasycená a mysl uvolněná.

„To bylo něco,“ zamumlal jí Nick tiše do vlasů.

„Nápodobně,“ řekla třesoucím se hlasem.

Privinul ji k sobě. „Omlouvám se, že jsem tě včera v noci opustil. Myslel jsem si, že by nevypadalo dobře, kdybychom se ráno odsud vypotáčeli spolu. Špitály jsou tak...“

„Udrbané?“

Nevesele se zasmál. „Nejen to.“ Zvedl se na loket a podíval se dolů na ni. Prstem jí přešel po tváři. „Pověz mi to o Trevorovi.“

Překvapeně zamrkala. „Trevor? No, mám takovou teorii.“

„Mmm?“ Položil jí na tvář tentokrát svoje rty. Vzdechla.

„Myslím, že jeho otec má něco na svědomí, Trevor o tom ví a vydírá ho.“

„Pěkná rodinka,“ zabručel Nick a zalechtal ji jazykem v důlku pod krkem.

Tiše zasténala a přitiskla se k němu. „Nicku?“

„Mmm?“

„On je nebezpečný. Dej si na něj pozor.“

Nick zvedl hlavu a podíval se jí hluboko do očí.

Trevor ať jde k čertu.“ Zavřel jí ústa svými rty, horkými a nedočkavými.

O mnoho později snědli chili a bylo ještě později, když Nick odešel. Ospale se zavrtala do postele. Na povlečení zůstala stopa jeho kolínské, promíchaná vůní jeho těla. Zabořila nos do polštáře a zhluboka se nadechla. Nádhera...

Usnula s úsměvem na rtech. Ráno se vzbudila a našla květiny beznadějně zvadlé. Většinu musela vyhodit, ale pár jich zachránila. Vložila je do papírového ubrousku a dala je vylišovat do staré učebnice, kárajíc se za takovou sentimentalitu.

„Tak jak vám to s Davidsonem jde? Moc pěkně o vás mluví.“

Cassie byla ráda, že jí maska zakrývá skoro celý obličej a že vysokofrekvenční jakot pilky jeho slova skryl před většinou přítomných v operačním týmu.

„Je fajn,“ odpověděla a ignorovala mrknutí, které jí věnovala Mary Jo.

„Tu ruku tuhle udělal skvěle. Ani já bych to líp nedokázal. Dotáhne to daleko, pokud bude schopen někde se usadit. Je to takový přelétavý typ, obávám se. No nic. Nate, tohle hod'te do koše.“

Chytila nohu bez mrknutí oka. Už byla na Milese zvyklá a nic ji nerozházelo. Miles dokončoval amputaci. Ona mu podávala nástroje, šití a tampóny a přitom přemýšlela o jeho otázce.

Vlastně ani nevěděla, jak jí to s Nickem jde. Asi dobře. Měla ale pocit, že o něm neví o nic víc, než když se seznámili.

Moc toho o sobě nenapovídal a o své minulosti vytrvale mlčel. Stejně ale měla pocit, že už ho zná léta.

Už dokázala předvídat jeho nálady a přizpůsobit se jim a zjistila, že on je na její nálady také citlivý. Dokázal ji rozveselit, když byla smutná, nebo se s ní zasmát, když všechno šlo dobře.

Sklon k přílišné opatrnosti a deziluze, způsobené Šimonovým chováním, se pomalu rozplývaly a nahradila je důvěra. Ještě ale nebyla připravena se podělit o své pocity s Nickem.

Skoro si je ani sama nedokázala otevřeně přiznat. Bylo jí však čím dál tím víc jasné, že je nedokáže popřít a když spolu leželi ve tmě, zjistila, že se jí v hlavě tvoří slova a věty, které ji lekají.

Neměla ještě odvahu ho milovat a představa, že se mu otevírá a že by ji mohl zranit, ji k smrti děsila.

A tak neříkala nic, a když její rty toužily promluvit, pevně je svírala a modlila se, aby nic nezničilo její naději.

Ten večer k ní Nick přišel brzy a planul vztekem.

„K čertu s tím chlapem! Je prostě neschopný. Úplně pokazil artroskopii pacienta s artrózou a teď mu za pár let budeme muset udělat totální endoprotézu kolena. Bože, nejradši bych ho zabil!“

Bylo jí jasné, že mluví o Trevorovi. Otevřela ledničku, vyndala láhev vína a podala mu ji.

„Chceš se napít?“

„Cože? Ne, díky. Mám službu. Ten pitomec. Vyndal toho menisku moc. Kloub je teď prakticky nechráněný!“

Zavřela lednici a uvelebila se na posteli se sklenicí vína v ruce. Musí se vymluvit, to jí bylo jasné. Bude nejlepší, když mu to umožní.

A tak Nick hovořil a zuřil a ona ho pozorovala přes okraj sklenky. Byl vztekem bez sebe. Zlost se mu rýsovala v každém pohybu, od pevně zaťatých zubů až po rychlé rázování po místnosti, ve způsobu, jakým si prohraboval vlasy a jak ztěžka dýchal.

Po chvíli ho přerušila.

„Sedni si, nebo tě raní mrtvice,“ řekla klidně a on se na ni ohromeně obrátil.

„Tys snad neslyšela ani slovo, co jsem říkal!“ zlobil se. „Toho člověka by měli odbouchnout! Kruci, vždyť je škodlivej! Je to zázrak, že ještě nikoho nezabil. Pak snad by s ním někdo něco udělal. Ale tohle já nedopustím. Mám toho dost. Jdu za Milesem a budu si stěžovat. A když to neohlásí vedení on, tak to udělám sám. Trevorovi tohle nesmí projít a já se o to postarám.“

Po zádech jí přelezl mráz. Nemělo ale smysl se ho snažit zastavit, třeba bude ráno klidnější.

Sklouzla s postele a udělala mu šálek čaje. „Na, vypij to. Teď stejně nemůžeš nic dělat, takže se klidně uvolni. Za Milesem můžeš jít zítra.“

Zastavil se a zhluboka se nadechl, pak prudce vydechl. „Promiň. Tohle mě dokáže strašně naštvat.“

„To jsem si všimla,“ řekla s úsměvem a on se tiše zasmál a zavrtěl nad sebou hlavou.

„Odpusť, lásko. Pojď ke mně, potřebuju se pomazlit.“

Jejich milování bylo tentokrát něžné, jako by zlost spotřebovala jeho vášeň a zanechala po sobě jen něhu. Nechybělo mnoho a Cassie se prozradila.

Potom si ji přitiskl na hrud' a vzdychl. „Ach Cass, ty jsi tak úžasná,“ zamumlal a jí se oči zalily slzami.

„Ani ty nejsi nejhorší,“ řekla mu zlehka, ale hlas se jí zlomil a on ji tiskl k sobě a ona ve tmě nehlasně šeptala ta slova na jeho prsou a byla ráda, že nevidí její slzy.

O něco později ho volal dispečer a pak už se nevrátil. Ráno jí ale zavolal.

„Jdu k Milesovi,“ oznámil jí a Cassii se sevřelo srdce. Ráno měla službu s Trevorem na sále. Doufala, že mu do oběda nikdo nic neřekne.

Trevor přišel pozdě, bez sebe vztekem. Miles s ním zřejmě už mluvil a on si teď vylije vztek na Cassii.

Trevor odbýval plánované operace rychlostí blesku a Cassie se musela ovládat, aby mu nic neřekla, když bez přestání chrlil urážky na adresu pacientů, svěřených mu do péče.

Odborně vzato byl Trevor slušný chirurg, ale ve srovnání s Milesem a Nickem to vypadalo, že operuje nohama.

Věděla, že je Nick náročný a vyžaduje vysokou úroveň výkonu ode všech na sále, ale je také spravedlivý a na sebe přísnější, než na kohokoliv druhého.

Trevor, naproti tomu, je lenivý a pravidelně se snaží ze všeho se vykrotit. Pokud se dala vina svést na někoho jiného, udělal to. A dnes byla řada na Cassii.

Když dokončili posledního pacienta, Cassie si oddechla a proti svému zvyku spěchala ze sálu, jako by jí za patami hořelo. Obvyčejně tu ještě chvíli zůstávala a povídala si s kolegy, dnes však chtěla prostě pryč.

Trevor ji zastihl před šatnou. Na první pohled viděla, že je v příšerné náladě. Pokusila se uniknout, on ji ale chytil za paži a odtáhl ji ke stěně chodby.

„Říkal jsem ti, abys ho nechala být,“ řekl výhrůžně. „Vědělas, že není chytré se s ním zaplést, ale tys neposlechla, co, ty kurvičko? Já jen aby sis pak nestěžovala, že jsem tě nevaroval.“

Pustil ji. Když se odvracela k odchodu, ucítla, že z něj táhne whisky. To snad není možné, že by během operačního dne pil?

Sešla dolů do kantýny a našla tam Milese s Nickem ve vážném rozhovoru.

„Mohu se připojit?“ zeptala se tiše.

Nick vzhlédl. „Jistě. Jak to šlo?“

Udělala obličej. „Dost příšerně. Myslím, že pil.“ Miles si povzdychl. „Mluvil jsem s ním, ale nemůžu s ním nic dělat. Nick ví stejně dobře jako já, že Trevor balancuje na hranici mezi neschopností a záměrným ublížením na zdraví. Ještě se ale nedopustil ničeho tak do očí bijícího, abychom ho dostali, takže nezbyvá, než ho ostře sledovat a zatím si všechno nechat pro sebe.“

Jen ještě pár dní a pak se vzdálí do vzdálených končin ambulance a úrazovky.“

Nick obrátil oči v sloup. „Bůh pomáhej pojištěncům.“

Miles se zasmál. „Mohou se obrátit na jinou ambulanci, nebo raději na svého obvodního lékaře!“ Všichni se zasmáli a nálada se zlepšila. Konec konců, brzy se Trevora zbaví.

O víkendu Nick odjel a Cassii se po něm stýskalo. Přemýšlela, zda přijde někdy čas, kdy ji vezme s sebou, nebo jí aspoň bude vyprávět, co dělal.

V minulosti se nikdy nešířil o tom, co se o víkendu dělo a ona byla plná podezření.

Skrývá snad něco? Třeba manželku?

Posedla ji úzkost. Přece se jí to nestane znovu? Nejjednodušší by ovšem bylo se ho zeptat, ale nebyla si jista, chce-li slyšet odpověď.

Ne, neděje se nic. Má prostě moc bujnou fantazii, přikrmenou ranou, kterou jí uštědřil Simon, a Nickovou vrozenou nesdílností.

Koneckonců, ona mu o sobě taky mnoho neřekla.

Určitě ne o Simonovi. Pokud má Nick nějakou temnou minulost, má právo si ji nechat pro sebe. Vůbec si nebyla jistá, chce-li o ní něco vědět. Tentokrát by trpěla mnohem víc a nevěděla, zda by znova dokázala posbírat střepy své duše a žít dál.

Počasí bylo příšerné. Déšť se sněhem je na dálnici nebezpečný. Nick musel jet celou cestu ze Suffolku pomalu a tak měl dost času přemýšlet o Timovi i o Cassii.

Ještě pořád o Timovi nevěděla, ale znali se už přes tři týdny a tak bylo na čase se o synovi zmínit. Čím déle to téma odkládal, tím těžší ovšem bylo o něm hovořit.

Chtěl jí to říct dnes večer, ale v tomhle počasí dorazí domů pozdě a od rána operuje.

Řekne jí to ráno – ne, to není dobrý nápad. Tak večer, při večeři. Půjdu si někam sednout – ne, to není taktické. Chtěl by mluvit tak dlouho, jak bude potřeba, aniž by ho rušili číšníci. Tak tedy u ní v pokoji – pokud se dokáže soustředit a nenechá se rozptýlit její něhou a smyslností. Dá si něco na kuráž a snad to zvládne.

Ale jak začít?

Cítil, jak se auto v zatáčce smyklo, a sundal nohu z plynu. Zítra, slíbil si. Pokud se dostane domů celý.

Cesta do pekla, jak známo, je dlážděná dobrými úmysly. Nick přijel domů velmi pozdě a tak se s Cassii uviděl až v pondělí ráno na sále. Večer ho začala opouštět odvaha.

Zaklepal u ní v šest. Otevřela s ručníkem kolem hlavy. Starý otrhaný župan si přidržovala v pase.

„Jdeš brzy,“ usmála se.

„Nedokázal jsem za tebou nejít,“ přiznal se a vzal ji do náruče. Bože, jak krásně svěže voní po květinách a vlasy má ještě mokré!

Po krku se jí rozběhla kapička, sklouzla po klíční kosti a zatekla dolů mezi ňadra. Sledoval ji prstem. Objala ho a župan se rozevřel.

„Stýskalo se mi,“ řekla a on byl ztracen.

Kdo by měl náladu na řeči? Však je čas...

Ten týden byl plný zmatků. Služby a plánované výkony byly narušeny rýmami a chřipkami, spousta operací musela být zrušena, protože pacienti nemohli dostat anestezii. Na druhé straně měli spoustu fraktur, většinou u starších lidí, kteří uklouzli a upadli na zledovatělých cestách a chodnících.

Ti samo sebou zabírali místa, protože se hojili pomalu a nemohli být odesláni na geriatrické oddělení, protože tam zase leželi starší pacienti s onemocněními plic.

Tím pádem se operace odkládaly a tak měli na sále do jisté míry volno.

Nick měl samo sebou co dělat na klinice, ale Cassii čas ubíhal velmi pomalu. Někdy neměla celé hodiny co dělat a na co myslet. Jen na jediné, malé semínko podezření, které v ní klíčilo.

Zpozdlila se jí menstruace.

Alespoň měla ten dojem, ale protože nikdy neměla pravidelný cyklus a taky neměla důvod jej sledovat, neudělala si poznámku. Byla si však téměř jista, že naposled menstruovala kolem Vánoc. Jak týdny mýjely, podezření se měnilo v jistotu.

Jen jednou jedinkrát nedávali pozor, na začátku. Jinak byli nesmírně opatrní.

Jedna chyba však úplně stačí a teď v ní roste její – jejich – dítě. Asi by měla být nešťastná, koneckonců její situace není růžová. Ona ale, jak dny mýjely, byla čím dál víc nadšena novým životem ve svém lůně.

Její štěstí kalila jediná věc.

Chtěla se o ně podělit s Nickem, ale nebyla si jistá, jak její sdělení přijme. V této souvislosti jeho tajemné víkendy nabývaly obrovského významu, obzvlášť trávil-li je Nick opravdu s manželkou a rodinou.

Svůj stav před ním nemůže skrývat donekonečna, to věděla. Prozatím však se rozhodla mu nic neříkat.

Stejně si nebyla ještě jistá. Počká a pak, v pravý čas, se mu svěří.

Příští pondělí, poslední v měsíci lednu, dorazila na sál a zjistila, že je schůze.

„Co se děje?“ zeptala se zvědavě Mary Jo.

„Sál se uzavírá,“ odpověděla Cassiina přítelkyně hořce.

„Proč?“

Mary Jo pokrčila rameny. „Nemáme lůžka na ortopedii a tak tu nemá cenu něco dělat. Sál bude uzavřen až do odvolání. Budeme v záloze s plným platem a vypomáhat na oddělení, pokud bude třeba. Jestli se tahle situace protáhne, staneme se nadbytečnými.“

Cassie se prudce posadila. Hlava se jí zatočila. To není možné! Nesmí přijít o místo. Teď ne! Nedostala by mateřskou dovolenou, ani plat a ztratila by životní jistotu. Doufejme, že práci nebude potřebovat, ale pokud Nick nebude mít zájem se postarat o svoje dítě, pak...

Vešel Nick a přistoupil k ní, sedl si do dřepu a vzal její ruce do svých. „Cass? Právě jsem se to dozvěděl. Teď toho parchanta opravdu zabiju.“

Překvapeně vzhlédla. „Cože?“

„Trevora. Můžeš si být jista, že je za tím on. Smrdí to!“

Zavrtěla hlavou. „Nemyslím. Tentokrát ne.“

„Je to jeho práce, Cass. Jde po mně.“

Vzpomněla si, jak jí Trevor vyhrožoval ten den, kdy ho Miles pokáral, jak jí říkal, že by se s Nickem neměla zaplétat. To ale přece...?

„Myslím, že se mylíš,“ řekla zamyšleně. „Tento týden tu byl dost klid –“

„Týden? Cassie, ještě jsem neslyšel o tom, že by se zavřel sál pro jeden klidný týden! A takový klid tu zase nebyl. Rutinní operace se nekonal, ale v noci jsme jeli nadoraz.“

Unaveně se usmála. „Všimla jsem si.“ Mockrát, když se probudila, vedle ní nebyl. Zřejmě ho volal dispečer. „Ale stejně...“

Zvedl ji na nohy. „Pojď, dáme si kafe.“

Při té představě se jí zvedl žaludek. Do kantýny s ním ale šla a dala si čaj.

Nebyla to dobrá volba a Nick se zamračil. „Jsi v pořádku? Vypadáš pobledlá.“

Podařilo se jí usmát. „To ten šok. Co si počnu? Na oddělení jsem nepracovala už dobrých pět let.“

„Brzy se do toho vpravíš.“

Zasmála se. „To pochybuju. Teď tam mají místo kartoték počítače, a ty žerou lidi jako já k snídani.“

Nick se zachechtal. „Na to si zvykneš. Pacienti jsou pořád stejní a léčba se taky moc nezměnila.“

Stiskl jí ruku. „Nebude to trvat dlouho. Miles zuří, právě je na vedení a doufá, že se mu ještě dneska podaří situaci vyřešit. Vydrž.“

Nakonec dostala noční služby na oddělení, kde musela obracet ležáky a zastrkovat zpátky elektrody kardiomonitoru pacientům, kteří si je ve spaní vytrhli.

Po třech takto strávených nocích byla vyčerpaná, nervózní a trpící čím dál silnější nevolností.

Nick byl také unaven, a tak se viděli méně a méně.

„Jsme jako loď v noci,“ řekl jí utahaně ve čtvrtek večer, když seděl na její posteli a díval se, jak se obléká do služby. „Tak dlouho už jsem tě nedržel v náručí. Připadá mi to jako věčnost.“

Chtělo se jí plakat. „Je to věčnost,“ řekla mu a on vstal a objal ji.

„Lásko. Snad pro tebe bude příští týden snazší.“

Odstrčila ho pod záminkou, že se musí oblékat, ale ve skutečnosti se bála, že propukne v pláč, když na ni bude hodný.

Musí si co nejdřív promluvit – snad tento víkend.

„Pojď, strávíme sobotu spolu,“ navrhla s nadějí.

Nick se zasmušil. „Nejde to, musím za rodiči. Je to jejich víkend.“

Byla podrážděná a nešťastná. „Ale já tě potřebuju,“ řekla mu zoufale. „Nemůžeš to aspoň pro jednou zrušit?“

Uhnul pohledem. „Promiň. Bojím se, že to opravdu není možné.“

S hrůzou zjistila, že Nick vypadá provinile. Jakoby něco skrýval...

„Musím jít,“ zamumlala, vyšla ze dveří a nechala ho sedět v pokoji. Celou cestu na oddělení ji svírala úzkost. Lže jí a ona se strašně bojí, že ví proč.

Musí jí to říct. Nemůže jí dál takhle lhát a říkat polopravdy. Stejně chce, aby se setkali.

Přemítal, proč jí o Timovi neřekl hned na začátku. Udivovalo ho, že si mohl myslet, že by Cassie byla stejná jako všechny ostatní. Vůbec taková není. Je milá, upřímná a něžná a i když mu neřekla, že ho miluje, je jí to vidět na očích.

Nebyl si jist – a tentokrát chtěl mít stoprocentní jistotu – že je Cassie dívka pro něj. Nejvíc ze všeho chtěl vědět, jak se dívá na otázku dětí, protože zjistil, že jeho syn pro něj znamená celý svět. Nedokázal by ho vydat všanc někomu, kdo by mu ublížil.

Ted' bude Cassie na oddělení. Půjde nahoru a řekne jí, že s ní chce mluvit, až bude mít chvilku volno. Pak jí to poví.

Otevřel dveře a vyšel ven, kde narazil na procházejícího Trevora. „Aha, tebe zrovna hledám. Mohli bychom si promluvit? Třeba tam?“ Vešel kolem Nicka do Cassiina pokoje a rozhlédl se. Všude se válely Nickovy věci.

„Pěkný byteček, co? Cassie dovede udělat hezkou atmosféru. Ona ovšem mívá často hosty.“

Nick na něj upřeně pohlédl a zavřel dveře. Neměl toho chlapa rád a jeho narážky se mu nelíbily. „Co chceš, Armitagi?“

Trevor zvedl lahvičku parfému s Cassiina prádelníku a pozorně si ji prohlížel.

„Ale nic, jen tě na pár věcí upozornit. Ber uzavření sálu jako první varování. Nepřeju si, aby mi někdo kazil kariéru. Ani ty, ani Miles Richardson. Tohle jsem ti chtěl říct.“ Postavil parfém na místo a obrátil se k Nickovi. „To je všechno. Kromě Cassie.“

Má něco za lubem, věděl Nick. „Co je s Cassií?“ Trevor se ušklíbl. „Chci tě varovat. Je trochu, no, však víš. Trochu přelétavá. To bude to pravé slovo. Já sám bych se jí nedotkl ani tyčí. Ty ale nejsi tak přecitlivělý, jak vidím.“

Vzal Nickův deodorant, který stál mezi Cassinými věcmi, a hodil ho po něm.

Nick ho zachytil, aniž by jeho oči opustily Trevorovu tvář.

„Dělá se mi z tebe zle,“ řekl nebezpečně tiše. „Vypadni – hned, dokud ještě můžeš jít po svých.“

Trevor pomalu popošel ke dveřím a otočil se. „Nemusíš mi věřit. Zeptej se Simona Reeva.“ Nechal Nicka stát a odešel.

Simona Reeva? Proč Simona Reeva? Pokud ovšem... Ne, to není možné. To nemohla být Cassie. Nebo ano?

Udělalo se mu mdlo. Nemohla to být ona, ne jeho Cassie, jeho nádherná, milá a upřímná dívka se zářivýma očima, jemným smíchem a štědrým tělem – Zavřel oči a zatřepal hlavou, aby si ji vyčistil. „Ne...“ zamumlal pro sebe. „Cassie ne, to nebyla ona. Ten panchart se snaží všechno zamotat.“

Jak ale Trevor ví, že zná Simona? To nebyl jenom náhlý nápad, tím si byl Nick jist. A pokud toho ví tolik, pak může vědět i věci, o kterých Nick nemá ponětí. Jako například kdo byla ta žena, která zničila Simonovo a Jodiino manželství.

Třeba Trevor ví, že Nick neví, kdo to byl a snaží se zanést do jeho srdce pochybnost.

Nick prudce vstal. Zatracený chlap, byl odporný. Nemohla to být Cassie. Kdyby měla poměr se Simonem, byla by mu to řekla, ne?

Nebo má snad také tajemství?

PÁTÁ KAPITOLA

Víkend bez Nicka byl dlouhý, osamělý a plný pochybností.

Cassie na něj v neděli večer čekala, on se ale neukázal. Zda proto, že přijel pozdě, nebo proto, že se jí vyhýbal, nevěděla.

Její ranní nevolnost přesáhla svou obvyklou míru, ale protože večer nic nejedla, přinutila se pozřít alespoň kousek toastu v marné snaze utišit bouři ve svých útrokách.

Do určité míry se jí ulevilo, až do chvíle, kdy zjistila, že ji přeložili na ortopedii, aby zaskakovala za staniční sestru Crusoeovou, která o víkendu upadla na náledí a poranila si páteř. Teď ležela na trakci.

„To nedokážu!“ zakvílela bezmocně na hlavní sestru, ale ta se jenom usmála.

„Samozřejmě, že ano. Je tam přece Sheila, takže vám poradí. Hlavu má docela v pořádku.“

To byl samo sebou jeden z problémů, protože sestra Crusoeová byla fanatik pořádku a bůh chraň toho, kdo by jí ho narušil.

Co Cassie ovšem nečekala, bylo, že u ní vzbudila soucit.

„Vypadáš příšerně, holka,“ řekla jí sestra Crusoeová bez velkých okolků. „Neměla bys být stavěná na služby.“

„A co navrhuje? Že vstanete a vezmete to za mě?“ řekla Cassie mírně a sestra Crusoeová se nevesele zasmála.

„Ty to zvládneš, o to nemám strach. Zeptej se, když budeš plavat. Jill je výborná a Sue je dobrá. Angela je na horách, jinak by to vzala ona. Ne že bys potřebovala bůhvíjaké ortopedické školení. Upřímně řečeno, pokud zvládneš geriatrické pacienty, budeš mít přinejmenším půlku práce hotovou.“

V hlase jí zaznělo znechucení a Cassie se usmála. „Já mám starší lidi ráda. Mají mnohem filosofičtější pohled na věci, než ti mladí.“

„Hm. Však ho taky potřebují, chudáci malí, když vezmeš v úvahu, jak se s nimi šoupe sem a tam. Koukni, jsem tady já a strašně se nudím, takže mě využij jo?“

Tak se do toho hned daly. O půl hodiny později, hlavu plnou faktů a čísel, nechala Cassie sestru Crusoeovou odpočívát a odešla do své kanceláře.

Nick měl být ráno na sále, ale jeho operační program přesunuli na odpoledne, asi měli plno. Určitě se tu dřív nebo později objeví. Nevěděla, jak to na ni zapůsobí. Celý víkend si namlouvala, že je určitě ženatý a má alespoň deset dětí, takže teď měla skoro strach se s ním setkat. Až k té řece přijde, tak tu vodu přejde! Seděla zrovna u počítače, když vešel.

„Cassie – nečekal jsem, že tě tu uvidím.“

Nevypadal moc nadšeně, což se jí dotklo. Pokud ovšem jsou její obavy oprávněné, možná je to ta lepší.

Nuceně se usmála. „Ahoj. Jaký byl víkend?“ Zaváhal, pak sklopil oči. „Fajn. A co ty, jak to jde?“

„No, však víš...“ Mávla rukou směrem k moři papírů kolem sebe a statečně se usmála. „Snad to zvládnu. Když se chci dozvědět sebemenší maličkost, musím se prodrat hotovou džunglí, ale snad si na to zvyknu.“

Zahleděla se dolů na své ruce, aby se nemusela dívat na něho. „Myslela jsem, že jsi dnes na sále. Co se stalo?“

Jeho hlas zazněl vážně. „Nemáme operační čas. Musíme čekat do odpoledne, to mám kliniku a Miles by měl učit. Kdo ví, kdo ty operace udělá, nebo kdy. Asi Miles. Já vím, že já to nebudu.“

Rozpačitě se odmlčeli. Ticho přerušoval jen zvuk Nickových drobných, kterými zvonil v kapse.

„Podívej, Cassie, musíme si promluvit,“ řekl po několika vteřinách. „Máš večer čas?“

Polekaně přikývla. „Ano, kdy se ti to hodí?“

„V sedm?“

Znovu přikývla.

„Dobře. Uvidíme se pak.“

Cassie se vlažně usmála.

„Fajn. Tak nashle.“

Odešel a ona se vyčerpaně opřela do křesla a skousla rty.

Fajn? Nic není fajn. Je ale na čase položit pár otázek a dostat na ně odpovědi. Snad dnes večer...

Naštěstí po celý zbytek dne nevěděla, kde jí hlava stojí, takže neměla čas se užírat a panikařit. Jakmile se dostala k rutinní práci, zjistila, že se jí práce na oddělení líbí.

„Je to změna, být zase s lidmi a ne jenom s bezduchými těly,“ řekla sestře Crusoeové, když měla chvilku času. „Už jsem zapomněla, jak jsem to mívala ráda.“

„To je dobře. Je to pro mě trochu lehčí, když už tu musím tak ležet a nechat tě dělat mou práci. Jo, mimochodem, dostal už pan Jones premedikaci? Je dost nervózní, jdi si s ním promluvit.“

Cassie se usmála. „Už jsem za ním byla. Trochu se uvolnil. Je ospalý, tak jsem si řekla, že ho chvíli nechám v klidu. Víc mi leží na srdci paní Trumanová. Pořád si dělá starosti o svoje děti a nemůže se uklidnit.“

Sestra Crusoeová znechuceně zafrkala. „Vidělas je? Kdyby byly tvoje, taky by sis dělala starosti. Všude náušnice, divné účesy – pokud se to tak dá vůbec nazvat. Já o tom dost pochybuju. Bůhví, co tam vyvádějí, když nad nimi matka nedrží pevnou ruku. A tatík je vůbec na nic. Zasloužili by všichni napráskat. Není divu, že ji zlobí plotýnky, když nosí taková léta na hřbetě tuhle nálož!“

Cassie se lehce usmála. „Třeba jí dělá dobře, když ji někdo potřebuje.“

„Potřebuje? Spíš využívá. Chudák husa hloupá. No, až jí udělají tu laminektomii, ono ji to starání přejde, aspoň na pár dní.“

Ztichla a Cassie viděla, že se něčím trápí.

„A jak se cítíte vy?“ zeptala se tiše a sestra Crusoeová vzdychla.

„Ach jo. Bolí mě záda, nudím se, otravuje mě nic nedělat. Já nejsem stavěná na to, abych klidně ležela a byla dobrý pacient.“

Cassie se usmála. „Třeba z vás po tomhle bude lepší sestra. Je to skvělá zkušenost. Vzpomínám si, jak jsem si zlomila ruku, když jsem byla na škole. To je neuvěřitelné, o kolik víc to bolí, když je to vaše vlastní ruka!“

Sestra Crusoeová se zasmála a vzápětí udělala obličej.

„Promiňte, neměla jsem vás rozesmát,“ řekla hned Cassie, starší žena však zavrtěla hlavou.

„Nedělej si starosti. Jsem ráda, že mám společnost. Je to těžké, být součástí kolektivu. Moje podřízené se mě bojí a pacienti se

neradi do něčeho pletou, a tak mě všichni ignorují. Brzy budou návštěvy.“

Zněla tak smutně, že si Cassie řekla, že si ji raději ohlídá.

„Víte co,“ řekla ve chvíli náhlé inspirace, „mám udělat služby a vůbec vlastně nikoho neznám. Nemohla byste mi s tím pomoci, kdybych to přinesla sem?“

Sestra Crusoeová zazářila. „Bude mi potěšením, děvenko. Ale teď jdi a podívej se na paní Trumanovou. Potřebuje tě víc, než já.“

A bylo tomu tak. Opravdu Cassii potřebovala.

I když už byla premedikovaná, paní Trumanová se nedokázala uvolnit a dělala Cassii starosti. A tak nechala služby a ještě asi tisíc dalších věcí plavat, sedla si k paní Trumanové na postel a povídala si s ní.

Konečně se pacientka uklidnila a za několik dalších minut už vypadala ospale. Cassie jí zatáhla závěsy kolem postele a odnesla si rozpis služeb k Sheile Crusoeové.

Musela však práce v polovině nechat a věnovat se panu Jonesovi, kterého přivezli ze sálu. Pak dorazila paní Trumanová, a tak musela k ní.

O mnoho později konečně došla k sestře Crusoeové a tam zjistila, že služby jsou rozepsané.

„Jé, vy jste to dodělala! Doufám, že jste měla čas na svou návštěvu?“

Sestra Crusoeová na okamžik sklopila oči a pak se na ni strnule, zářivě usmála. „No, oni dneska nemohli. Nic se neděje. Asi mají moc práce. Všichni mají v téhle době moc práce.“

Cassie jí poděkovala za rozpis a znepokojeně se vrátila do kanceláře.

Sue Bannisterová, která končila službu, si sedla vedle ní a usmála se.

„Nějaké problémy?“

„Ne, ani ne,“ vzdychla Cassie. „Jde o sestru Crusoeovou. Je osamělá a smutná. Nikdo za ní nepřišel.“

Sue se zašklebila. „Hm, o víkendu za ní taky nikdo nebyl. Není divu, s takovou ženskou se dá těžko vyjít. Je tak hádavá. Jakoby člověk pracoval pro arabského šejka!“

Cassie se zachichotala. „Slyšela jsem, že je – přísná?“

„Přísná?“ Sue vyvrískla smíchy. „Bože, to je slabý slovo. No, není asi tak špatná, vždycky je spravedlivá, ale sedí na nás jako na koštěti. Nezávidím ti, že ji máš pořád za zadkem.“

„Zatím je dobrá,“ řekla Cassie nejistě.

„Tos měla štěstí. Doufej, že ti vydrží. Tak, a já letím. Uvidíme se zítra!“

Sue vesele zamávala a byla pryč. Cassie zamyšleně žvýkala konec tužky a přemítala, do čeho se to proboha namočila.

Ten večer přišel Nick pozdě a když konečně zaklepal, byla Cassie rozzuřená na nejvyšší míru.

Byla přesvědčena, že jí řekne, že je ženatý a že je všemu konec. Tak tu seděla a čekala na něj jako obětní beránek.

Když minula sedmá, začínala se zlobit a ve tři čtvrtě na osm, kdy dorazil, byla vztekem bez sebe.

„Tak jsi tady,“ řekla chladně.

Vypadal ustaraně. „Odpusť,“ řekl ztěžka a prohrábl si rukou vlasy.

„No, lépe pozdě, než vůbec, že? Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Vzdychl a unaveně zavrtěl hlavou. „Podívej, dneska nemám čas. Byl jsem na ambulanci – přivezli tam mladíka, kterého přimáčkli nákladák. Skoro ho přepůlil, je v příšerném stavu. Ted Horrocks ho má právě na stole. Až zkontrolujou, jak na tom je, musím nějak znehybnit jeho pánev a stehenní kosti – pokud do té doby nezemře. Nemám tušení, jak dlouho to bude trvat.“

Cítila, jak z ní zlost rázem spadla. „Kdo ti dělá instrumentářku?“

Nick znovu vzdychl. „Bůhví. Jmenuje se Alice. Proč? Ty bys to chtěla dělat?“

Podívala se mu do očí. „Chtěl bys? Alice je dobrá, ale kdybys chtěl radši mě...“

Trochu se uvolnil a přikývl. „Byl bych rád. S tou dívkou jsem nikdy nepracoval a byl bych mnohem klidnější, kdybys tam byla ty.“

Stejně to bude náročné. Vlastně by to měl dělat Miles, ten ale leží doma s chřipkou.“

Cassie byla unavená, dokonce vyčerpaná. Její profesionální hrdost jí však nedovolila, aby ho odmítla.

„Jdu,“ řekla, vzala klíče, zamkla a následovala ho.

Jak řekl Nick, ten mladík byl v příšerném stavu. Když vešli do sálu, uviděli ho ležet na operačním stole. Jen chodidla a ramena měl zakrytá zelenými rouškami. Zbytek těla byl téměř k nepoznání.

Ted', mladý chirurg, který už s Nickem dřív pracoval, jim zamručel na pozdrav a pokračoval v průzkumu útroby pacienta.

„Tak co jsi našel?“ zeptal se Nick a naklonil se nad ním.

Ted' vzdychl. „Spíš se zeptej, co jsem nenašel. Játra a slezinu má v pořádku, to je skoro zázrak. Levou ledvinu má naraženou, ale jinak neporušenou, pravá je dobrá. To je asi všechno.“

Cassie viděla, že Nick udělal obličej. „Krevní oběh do končetin?“

„Hm. Levá stehenní tepna je pryč, cévaři tam musí dát náhradu. A taky doufám, že už měl všechny děti, které si přál mít. Kromě toho je tu rozsáhlá ruptura břišní stěny a prakticky rozpůlený močový měchýř. Měl velké štěstí.“

„Doufejme, že bude žít aspoň tak dlouho, aby to ocenil,“ řekl Nick suše a obrátil se ke Cassie. „Připravena?“

„Jako vždy,“ řekla tiše.

Nick se na ni bystře podíval přes masku. „Jsi v pořádku?“

Kývla. „Jo, jen – není to moc hezký pohled.“

„Až opravím to břicho, hned to bude lepší,“ řekl Ted. „Nicku, koukni se sem. Trčí odsud spousta úlomků kosti. Pánve je prasklá podél stydké spony. Křídla pánve jsou vůbec pryč, nejnebezpečnější jsou ale ty úlomky.“

„Nevím, co by se s nimi tak dalo udělat.“

„No, nechat je tam nemůžeš, překáží.“

„Zkusím to. Začnu na pravé stehenní kosti. S tou levou nebudu ještě nic dělat, když do ní budou dávat cévní náhradu. Třeba bychom mohli pracovat společně. Podřídím se ti, abych nemusel dělat ještě jeden řez.“

Ted' zafrkal. „Myslíš, že by to ten chudák vůbec poznal?“

„Asi ne,“ zasmál se Nick nevesele. „Tak jedem.“

Šlo to pomalu, ale Nick a Ted neúnavně pracovali dlouho do noci. Cévař dorazil a opravil stehenní tepnu v levé noze, urolog zašil močový měchýř. Rozhodli se mu dát dočasný vývod, vzhledem k masivnímu zranění měkkých tkání pod stydkou sponou, jak řekl konzultant taktně.

„Pokud se mu podaří, aby tenhle chlapík ještě někdy normálně fungoval, bude vedle něj biorobot vypadat jako dětská hračka,“ řekl Ted suše, když urolog odešel.

Nick zamručel. Pořád ještě zápolil s úlomky pánve a snažil se udělat kompromis mezi snahou o dokonalou práci a nutností nenarušit měkké tkáně víc, než bylo nezbytné.

Cassie cítila jeho soustředění, jeho únavu i to, jak ji pevně drží na uzdě silou své buldočí vůle. Bolely ji nohy a záda, od nevolnosti plynule přešla k třesavce, ale byla na každém kroku s ním, podávala mu nástroje bez požádání a instinktivně věděla, co bude v příští chvíli potřebovat.

Jednou nebo dvakrát museli přerušit práci, protože anesteziolog měl starost o pacientův stav. V jedné pauze se na ni Nick podíval a zamračil se.

„Jsi v pořádku?“

Přikývla. „Hmm. Jenom unavená. Mám asi nízkou hladinu cukru v krvi.“

„Jdi si vzít tyčinku Mars, nebo něco,“ nařídil jí. Zvedl se jí žaludek.

Cosi nesouvisle zamumlala a utekla do bezpečí šatny, kde nekonečně dlouho bezmocně zvracela. Mary Jo přišla za ní.

Když se Cassie narovnala, přítelkyně se jí podívala přímo do očí.

„Kdy?“

Snažila se hrát o čas. „Kdy co?“

Mary Jo obrátila oči v sloup. „Ale no tak!“

Cassie vzdychla a bezvládně se opřela o stěnu. „Promiň. Začátkem října, myslím. Bože, je mi zle. Měla bych se najíst, ale nevím čeho.“

„Mám sušenky Rich Tea. Jsou dietní. Zkus je.“ Zkusila. Pomalu oždibovala sušenku, až se jí udělalo trochu lépe.

„Chceš si jít lehnout? Já to s ním dodělám. Už to nebude dlouho trvat.“

Cassie zavrtěla hlavou. „Ne, zůstanu tady. Chtěl, abych pracovala s ním. Dokážu to.“

Mary Jo ji upřeně pozorovala. „Víš to?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ještě ne. Chtěla jsem mu to říct dnes večer.“

„Hm. No, kdyby byl co k čemu, poznal by to na tobě. Vypadáš děsně.“

Znovu se umyly a oblékly a vrátily se na sál.

Nick na ni obrátil modrý pohled. „Je ti líp?“ Přikývla a doufala, že Mary Jo neměla pravdu a on nic nepoznal.

„Fajn. Tak jedem. Už je stabilizovaný.“

Nehlasně vzdychla úlevou a snažila se soustředit na pacienta. Brzy skončili a Cassie šla unaveně domů. Nick následoval pacienta na pooperační pokoj a pak se šel domluvit se sestrou na jednotku intenzivní péče.

Právě se svlékla a natahovala si noční košili, když někdo zatukal na dveře.

Otevřela a uviděla Nicka, jak se opírá o stěnu chodby, tvář rozrytou vráskami únavy, temné strniště na bradě, oči hořící podivnou září.

„Jsi hodně unavená?“ zeptal se tiše.

Zavrtěla hlavou. „Jsem, ale stejně bych nemohla spát. Chceš jít dál?“

Přikývl a vešel dovnitř. Tiše za sebou zavřel. „Díky za pomoc.“

„Potěšení je na mé straně.“

„Chudák kluk.“

„Hm. Jak mu je?“

Nick vzdychl a prohrábl si rukou rozčuchané vlasy. „No, pacient je stabilizován, jeho stav je kritický. Asi tak bych to odhadoval. A co ty? Už je ti líp?“

Usmála se a přikývla. „Je mi fajn.“

Pak konverzace uvázla. Najednou si uvědomila, že se na ni Nick dívá s palčivou, nepokrytou žádostí.

Kdesi hluboko v ní se zažehl plamínek. Vztáhla k němu ruku.

O vteřinu později leželi nazí na posteli, údy propletené, ústy hladově hledající jeden druhého.

Po chvíli zvedl Nick hlavu a zadíval se jí do očí. „Stýskalo se mi.“

„Mně taky.“

S nesouvislým výkřikem si ji přitáhl do náruče a něžněji kolébal na své hrudi. Cítila, jak ji škrábou jeho vlasy na precitlivělých bradavkách a pocítila prudkou touhu.

„Co si přeješ, moje lásko?“ zamumlal. „Tohle, nebo snad tohle?“ Jeho ruce ji laskaly, až se pod ním kroutila slastí a prosila.

„Nicku, prosím – teď...“

Položil se na ni. Celý se třásl, a když do ní vstoupil, ucítila, že se jí oči zalily slzami. Byl tak blízko svému dítěti. Chtěla mu to říct, ale z nějakého důvodu nemohla. Ve své únavě si však nedokázala vzpomenout, proč.

Pak se začal pohybovat a ona na všechno zapomněla. Cítila jenom jeho tělo na svém, žár jeho rtů na hrdle, tvrdou něhu jeho rukou, kterými ji k sobě tiskl.

Cítila, jak ji pohlcuje vášeň, bezedný vír ji vtahoval do svého ústí. Pak se k ní Nick přitiskl a strnul, tvář zrůzněnou rozkoší.

A pak, právě ve chvíli, kdy se v ní rozpoutala bouře, promluvil. Slova si sama vynutila cestu sevřenými rty a jeho hlas byl chraptivý.

„Cassie, já tě miluju...“

Slzy se jí vylily z očí. „Ach Nicku, já tě taky miluju. Ach, miláčku...“

Křečovitě ji sevřel, a když ji líbal, všimla si, že jeho tváře jsou vlhké, stejně jako její. Nebyla si ale jistá, zda vláhou z jeho nebo z jejích očí.

Převalil se na bok a přivinul ji k sobě, ruku majetnický položil na její ňadro a v příští chvíli už tvrdě spal.

Cassie upřela nevidoucí zrak na strop. Už si vzpomněla, proč mu nemohla říct o dětátku.

Je ženatý a dnes večer jí to chtěl říct.

Před svítáním vyčerpáním usnula, a když se vzbudila, byl pryč. O konvici byl opřený vzkaz.

Bylo na něm prostě jen:

Miluju tě. N.

Nedokázala se ubránit slzám. Přitiskla si papírek k tělu, tam, kde cítila jejich dítě a plakala nad svým bláznovstvím.

„Máme tu problém,“ hlásila jí v osm třicet ráno noční sestra. „Paní Trumanová nesnáší opiáty a po narkóze je jí pořád zle.“

Cassie vzdychla. „Ještě pořád? Nebylo jí dobře, už když přišla ze sálu. Doufala jsem, že se to usadí. A co bolesti?“

Noční sestra nakrčila nos. „Myslím, že má velké. Je velmi statečná. Doktor Davidson zavolal anesteziologa, aby se s ním poradil, ale nemůžeme jí toho moc dát. Kdyby se ta laminektomie dělala trochu níž, byla by mohla dostat epidurálku. Takhle je to ale vyloučené.“

„Ach jo,“ vzdychla Cassie. „A co jí dát něco s kodeinem?“

„Jistě, jakmile přestane zvracet. Budeme muset počkat. A pak bude mít taky problémy se zácpou.“

„Nemohla by dostat antiemetika?“

Sestra pokrčila rameny. „Nezabírají. Chudinka. Za pár dní jí bude o hodně líp, ale prozatím jí můžeme dát jen čípky a morální podporu.“

Cassie se usmála. „Dobře. A co ostatní?“

Panu Jonesovi, staršímu pánovi, kterému dělali totální endoprotézu kyčelního kloubu, bylo mnohem lépe. Také se mu ulevilo, že už je tomu čekání konec.

I bolesti se trochu zmenšily a to ho povzbudilo.

Sestra Crusoeová na tom byla pořád stejně. Byla otrávená, měla bolesti a žádné návštěvy.

Po desáté, když rozvezla léky, si s ní Cassie přišla na chvíli popovídat a k tomu si přinesla šálek horké vody a pár sušenek, které mezi řečí uždibovala.

„Jak to jde?“

Cassie se usmála. „Myslím, že dobře. Asi byste zjistila, že jsem zapomněla udělat spoustu věcí, ale ještě mi nikdo neuměl na zanedbání povinné péče, a to považuji za úspěch.“

Sestra Crusoeová se smutně usmála. „Co se povídá o té staré dračici? Asi jsou rádi, že se mě na chvíli zbavili.“

Cassie zaváhala. „No, víte, oni...“

„No tak, ven s tím, holka. Nesnášejí mě.“

Cassie zavrtěla hlavou. „Ne. Prý jste tvrdá, ale to proto, že máte vysoké nároky. Myslím, že už jim dochází, kolik práce jste dokázala udělat.“ To byla nevinná lež, ale Cassie usoudila, že je to v zájmu pacientky.

Sestra Crusoeová zrudla a odvrátila zrak. „Fuj. Nelži mi, holka. Říkali, že je pořád kontrolovu.“ Podívala se na svoje ruce, pak znovu na Cassii. „Ráda bych věděla, jestli ještě někdy budu natolik zdravá, abych se mohla vrátit na oddělení. Ortopedie je těžká práce. Hodně zvedání a obracení. Asi mě přeloží do kartotéky, nebo tak něco.“

Cassie vytušila v jejích slovech obavy a zahlodalo v ní podezření. „Jak dlouho už máte potíže se zády?“ zeptala se.

Žena na ni bystře pohlédla. „Jsi chytrá, co? Už roky. Proto všechny tak honím, hubuju personál a nutím je dělat do padnutí, proto jsem si vymyslela spoustu papírování, abych měla co na práci. Protože ošetřovat nemocné prostě nezvládám.“

„Nesmysl,“ řekla Cassie stručně. „Určitě toho zvládnete spoustu, bez zvedání břemen.“

Sestra Crusoeová pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, nebylo by to k ničemu. Není to ani fér k ostatním. Musím odejít. Jenže když člověk nemá, pro co žít, je to těžké rozhodnutí.“

Cassiino měkké srdce se nad ní sevřelo. Vzala ji za ruku a stiskla. „Třeba to nebude nutné.“ Pak Sheilinu ruku pustila a vstala. „Musím jít – mám moc práce. Hezky ležte a odpočiňte si.“

„Mám snad na vybranou?“

Vyměnily si úsměvy a Cassie zamyšleně odešla.

Opravdu neměla moc na vybranou. Cassie odložila svůj šálek v kuchyňce a vrátila se na oddělení. Měli právě nový příjem, patnáctiletou dívenku, která uklouzla, když nastupovala do školního autobusu a zlomila si obě předloktí. Paže jí zasádrovali ve zvednuté poloze a tak byla, pochopitelně, zcela bezmocná.

Ještě ke všemu právě začala menstruat, a tak byla k smrti ponížena. Sue Bannisterová si ji vzala na starost, ale jako

diplomovaná sestra byla příliš cenná na to, aby byla dívence k obsluze. Cassie tedy vyhledala sestru žákyňku, která byla také vzhledem ke svému věku Stephanii blíží, aby se o ni postarala. Obě starší sestry zatím obracely pacienty a upravovaly jim trakce.

„Jsem ráda, že jsi tu se mnou. Už roky jsem nedělala na oddělení,“ přiznala se Cassie a Sue se usmála.

„To mě těší. Je mi líto, že vám zavřeli sál.“

„Hm.“ Cassie se tvářila lhostejně, ale Sue neoklamala.

„Stýská se ti, co? Prý jsi tam včera byla od osmi do tří do rána a teď zase sloužíš. Vždyť se zhrouťíš! Vypadáš zničeně.“

„To taky jsem,“ vzdychla Cassie. „To nic, život prostě není peříčko.“

„Ne, vážně, vypadáš unaveně. Jill dneska slouží odpolední se mnou. Mohla by sis po obědě trochu zdřímnout.“

Cassie zavrtěla hlavou. „Aby si sestra Crusoeová řekla, že jsem k ničemu? Ani nápad. Budu v pořádku.“

Ale nebyla, ani zdaleka ne. Po lehkém, ale výživném obědě se jí žaludek usadil a ona si našla tichý koutek v sesterně, aby si chvíli sedla. Jen kdyby nebyla pořád tak ospalá...

„Cassie?“

Zvedla hlavu a zamrkala. „Nicku! Promiň, asi jsem usnula.“

Jeho úsměv ji zahřál u srdce, než si vzpomněla. Přejel po ní mráz.

„Právě jdu z jednotky intenzivní péče, byl jsem se podívat na Philipa Stephensona,“ říkal Nick. „Prý je na tom mnohem líp. Je pod silnými sedativy, samo sebou, ale zdá se být stabilizovaný. Jsou s ním jeho rodiče a už s nimi chvíli mluvil. Zjistil jsem, co se vlastně stalo. Myslel jsem, že by tě to mohlo zajímat. A taky jsem tě chtěl vidět.“

Jeho chlapecký úsměv ji chytil za srdce. Ignorovala jej a soustředila se na to, co říká Nick.

„Tak co se tedy stalo?“

Chvilíčku ji pozoroval, pak vzdychl. „Prý jakési dítě proběhlo kolem zábradlí na kraji chodníku, zrovna když přijížděl nákladák. On se naklonil a snažil se na děcko dosáhnout. Nepovedlo se mu to, a tak zábradlí oběhl, popadl dítě, hodil ho matce a v tu chvíli byl

nákladák u něj. Řidič brzdil, ale nedokázal zastavit včas. Takže ho přimáčkl na to zábradlí.“

„To je příšerné – bylo to jeho dítě?“

Nick zavrtěl hlavou. „Ne, není ženatý, nemá děti a ani žádnou ženu na obzoru.“

Cassie si vzpomněla na charakter jeho zranění a tiše vzdychla. „Chudáček. Ale možná, vzhledem k okolnostem...“

„Hm.“ Nick se jí něžně zadíval do očí. „Myslím pořád na včerejší noc, na nás. Mike Hooper je optimista, tvrdí, že ho z toho dostane, ale co když ne? Co když už se nikdy nebude moci s nikým milovat? Jak mu asi bude?“

Cassie polkla a vzpomněla si na utrpení i rozkoš těch kradmých hodin v Nickově náruči.

Pevně se objala v pase. „V životě jsou důležitější věci, než sex.“

„No právě. To, co se mezi námi včera stalo, taky nebyl jenom sex.“ Vztáhl ruku a něžně ji pohladil po tváři. „Miláčku, musíme si promluvit. Máme si toho tolik říct –“

„Cassie, udělala bys se mnou lékárnu? Jé, promiňte!“

Jill Taylorová postávala ve dveřích, zmítána zvědavostí.

Nick spustil ruku a maličko na ni mrkl. „Tak jdi. Uvidíme se brzy.“

Kývla a protáhla se kolem něj. Každou buňkou svého těla si uvědomovala jeho svalnatý trup a zároveň cítila Jilliny živé, inteligentní oči, jak ji pozorují. Zrudla.

Rozvezla s Jill léky a Nick zatím prohlížel svoje pacienty. U paní Trumanové se všichni sešli.

Nick vzal pacientku za ruku a stiskl ji. „Jak se cítíte?“ zeptal se jemně.

„Tolik to bolí...“

„A co nevolnost? Je to lepší?“

„Myslím, že ano, ale ta bolest...“

Nick kývl. „Dobře. Sestro Blakeová, dáme jí Tylex a uvidíme, jak to půjde.“

Napsal do karty předpis, usmál se na pacientku a obrátil se ke Cassii.

„Nenašel by se tu pro mě šálek čaje?“

Potlačila chuť říct mu, aby si došel do kantýny.

V rozsáhlém areálu nemocnice to byla dlouhá cesta a on měl stejně tolik práce a byl stejně unavený, jako ona sama.

„Jistě, vezmi si v kuchyňce.“

Přikývl, zamával paní Trumanové a zmizel. Cassie si zkontrolovala poznámky a zjistila, že Nick napsal paní Trumanové i prášky pro uklidnění, tak jí je dali a upravily jí postel.

„Možná, že vaří celou konvici,“ řekla Jill toužebně. „Neměla jsem čas se naobědvat.“

„Tak jdi a zjisti to.“

„Chceš taky?“

Cassie zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Před chvilkou jsem pila.“

Odvezla vozík zpátky na ošetřovnu, zkontrolovala zámky na skříňkách s léky a vrátila se na sesternu.

Nick se objevil o chvilku později, v ruce šálek, za sebou Jill a Sue v těsném závěsu.

„Co je tohle? Opičí čajový dýchánek?“ zažertovala.

„Můžeš se přidat,“ usmál se.

Zavrtěla hlavou. Momentálně se její žaludek s čajem moc nesnášel. Zamávala jim a odešla na oddělení zkontrolovat Stephanie, dívku se zlomenými předloktími.

Nick ji tam našel o pár minut později.

„Mohl bych na slovíčko?“ zeptal se tiše.

„Jistě.“ Obešla s ním postel. „Co je?“

„Dneska večer – nevím jak ty, ale já se musím vyspat. Můžeme si promluvit zítra?“

„Můžeme to zkusit,“ zasmála se nevesele.

Mrkl na ni. „Hlavu vzhůru, už bude brzy víkend.“

„Máš službu.“

„Ano, ale budu mít trochu času. Už musím jít. Uvidíme se zítra.“

A pak už bude konečně jasno, řekla si Cassie s těžkým srdcem.

Osud jim však nebyl nakloněn. Nick dorazil na oddělení brzo ráno a zrovna když probíral svoje pacienty s kolegy, zapípal jeho vysílačka. Omluvil se, zvedl telefon a spojil se s ústřednou.

„Tady Davidson, volali jste mě? Díky.“ Jeho nezúčastněný tón se rázem vytratil. „Jen? Co se stalo?“ Cassie zvedla hlavu a uviděla, jak

mu z obličejů vyprchala všechna barva. Ztuhl, jen na čelisti nervózně zatínal sval.

„Cože? Jak to, že nevíš? Proboha, co jsi to za matku –? Promiň. Promiň, nemyslel jsem to tak, Jen. Ach bože. Kde je? Dobře, hned přijedu. Řekni mu, že už jedu – řekni mu, že ho mám rád...“ Hlas se mu zlomil. Sevřel pevně rty a snažil se ovládnout.

Cassie cítila, jak je zoufalý, viděla bolest v jeho očích, když položil telefon a pohlédl na ni nevidoucíma očima.

„Můj syn – spadl ze stromu. Má frakturu lebky. Mohl by mít poškozený mozek.“

Bezmocně se rozhlédl, pak se jeho pohled vrátil zpět ke Cassii. „Našla bys Milese? Musím jít...“

Šla za ním a zjistila, že běží chodbou k hlavní vrátnici.

„Nicku! Počkej!“

„Nemůžu, musím za ním...“

Dohnala ho a popadla ho za paži. Zastavili se. Divoce se na ni podíval, tvář zrůzněnou děsem. Nemůže ho nechat jet v tomhle stavu.

„Nicku, uklidni se. Takhle nemůžeš nikam jít,“ řekla mu pevně. „No tak, seber se. Půjďme k tobě, já ti udělám kafe a ty si zatím zabalíš. Budeš tam muset pár dní zůstat.“

Odvedla ho zpátky na ubytovnu, postrčila ho před skříň a postavila vodu na kávu. „Zabal si,“ poručila stručně. Přikývl a začal vyndávat věci z přihrádek a cpát je do tašky.

Pak vypil vařící kávu a položil hrnek do dřezu.

„Cassie, já –“

„Jdi už.“

Kývl, rychle ji objal a byl pryč.

Klesla na kraj jeho postele a tupě zírala na stěnu.

Takže měla přece jenom pravdu, že je ženatý.

Jistota jí však nepřinesla pražádnou úlevu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Později si Nick nikdy nedokázal vybavit ani okamžik z té cesty. První věc, kterou skutečně vnímal, byla smrtelně bledá tvář syna s krvavě rudou podlitinou na spánku a jeho tmavé řasy, ležící na bledých lících.

Jennifer a Andrew seděli u Tima. Jakmile vešel Nick, oba vstali.

„Jak je mu?“ zeptal se Nick.

Jennifer bezmocně zvedla ruce. „Spí. Opravdu má frakturu lebky. Čekáme jen na výsledky cétečka, abychom zjistili, má-li krvácení do mozku. Bože, je to všechno moje vina...“

Jennifer začala plakat. Veliké slzy se jí koulely po tvářích a Andrew jí položil ruku kolem ramen.

„Nesmysl, je-li to něčí vina, pak moje,“ řekl ztěžka. „To já mu navrhl, aby studoval život jezevců. Měl jsem vědět, že je bude chtít vidět za každou cenu.“

Nick se podíval Jennifer do uslzených očí.

„Neměl jsem právo ti nic vyčítat. Pokud je někdo vinen, jsem to já. Kruci, ani jsem nebyl ve stejném městě. Měl jsem být tady...“

Jennifer rozpráhla ruce a beze slova ho soucitně objala.

Přes její hlavu Nick uviděl Andrewův pohled plný porozumění. Zvedl obočí a Andrew pokrčil rameny.

„Řeknou nám víc, jakmile budou mít výsledky cétečka. Čekáme na neurologa.“ „A co si myslíš?“

„Nevím. Mohl by to být jen prudký otřes mozku, ale Tim byl malátný a zmatený, když se probral. Byl taky trochu podchlazený, klidně mohl být venku celou noc. Bůhví. Naštěstí bylo v noci pro změnu docela teplo, ale stejně...“

V tu chvíli dorazil neurolog a zavolal je na sesternu.

„Tak, máme výsledky a jsou dobré. Není tam žádný extradurální hematom, kterého jsme se obávali. Lebka praskla napříč spánkovou kostí, takže tu bylo nebezpečí, že mohlo dojít k poranění některé tepny, ale zdá se, že se tak nestalo. Fraktura sama je jen velmi malá. Měl velké štěstí.“

„Tak proč je tak malátný a zmatený?“ zeptal se Nick.

„Pokud byl celou noc na stromě, když čekal na ty jezevce, může být prostě jen velmi unavený. Ještě k tomu připočtete prochlazení – klidně se mohl zdát skoro v bezvědomí. Stejně ho ale budeme příštích čtyřiaadvacet hodin pečlivě sledovat, takže jakékoliv změny hned podchytíme. Jsme si ale skoro jisti, že mozek není poškozen.“

Ozvalo se zaklepání a do dveří nakoukla sestra.

„Promiňte, pane doktore. Už se vzbudil.“

Všichni se hrnuli ke dveřím, ale neurolog je zastavil.

„Nejdřív jen matka, prosím.“

Dveře se za nimi zavřely a Nick vši silou praštil pěstí do stěny.

„Pustí vás tam za moment,“ řekl mu Andrew tiše.

„Musím ho vidět.“

„Já vím. Nate, vezměte si kávu. Docela ujde.“

Nick se otočil a přijal nabízený šálek, pak klesl na židli. „Vypadá tak...“

„Malý? Zranitelný?“

Nick přikývl. „Nemůžu se zbavit pocitu, že kdybych tu byl...“

„Nesnažte se pořád hledat viníka. Děláme to všichni, ale pravda je ta, že měl mít Tim rozum. Je to prostě smůla.“

„Jo.“ Nick si pohrával se šálkem, zíraje do kalné, usazeniny na dně. „Takže, co bude dál?“

Andrew se krátce zasmál. „To se ptáte vy? Taky jste lékař.“

„Teď ne, teď jsem jenom jeho otec.“

Andrew sklopil oči. Nick se zastyděl. i

„Omlouvám se, to byla rána pod pás. Víím, že se k němu chováte, jako by byl váš.“

Andrew se lehce usmál. „Ale není, takže to není totéž.“

„Tedy?“

„Dobře. Nechají si ho tu na pozorování aspoň čtyřiaadvacet hodin, pak ho pustí domů. Pár týdnů nepůjde do školy, ale měl by se rychle zotavovat. Možná bude přetrvávat lehká amnézie, uvidíme.“

V tu chvíli se vrátil neurolog, obličej ověšený úsměvy. „Zdá se, že je v pořádku. Má bolesti, je mu trochu nevolno a je trochu zmatený. Moc si toho nepamatuje, ale je si jistý, že se budete zlobit.“

Andrew se zasmál. „Zlobit? To se může spolehnout. Můžeme jít dál?“

Lékař se obrátil na Nicka. „Chce tatínka. To jste zřejmě vy?“

Nick ucítil, že cosi chladného a mrtvého hluboko v něm zase ožilo. „Ano, to jsem já. Díky.“

Nechal oba muže v kanceláři a pomalu kráčel za svým synem. Z křídově bílého obličejíku mu v ústrety zíraly dvě ohromné, bleděmodré oči. „Ahoj, tati.“ Hlášek měl slabý a tenký, a Nick musel potlačit nutkání popadnout ho do náruče a pevně ho k sobě přitisknout.

„Ahoj. Co tě to napadlo, spadnout ze stromu, co?“

Tim se nejistě pousmál, koutky jeden nahoru a druhý dolů a byl v tu chvíli tak podobný Nickovi, až mu působilo bolest se na něj dívat. „Chtěl jsem vidět ty jezevce. Asi jsem usnul. Udělal jsem hloupost, co?“

Nick zakoulel očima. „Tak trochu. Bolí tě ještě někde?“

Tim zavrtěl hlavou a zkřivil tvář.

„Nech hlavu v klidu, asi tě přišerně bolí, vid’.“

Posadil se na kraj postele, naklonil se a zlehýnka políbil Tima na tvář. „Chudáčku malý. Brzy se uzdravíš.“

„Máma to taky říkala.“

Nick pohlédl na Jennifer, která seděla vedle Timovy hlavy a držela ho za ruku, jako by to byl záchranný pás.

„Měla o tebe starost, víš. Všichni jsme o tebe měli starost.“

„Já vím, promiňte mi,“ řekl tichounce Tim.

Nick ho vzal za druhou ruku a jemně mu ji stiskl. „Nedělej si starosti. Odpočívej a uzdravuj se.“

Tim sklopil oči a Nick vstal. Rozpačitě se usmál na Jennifer a řekl: „Nechám vás teď spolu. Musím na vzduch.“

Vyšel na parkoviště, sedl do svého auta a vyjel za město. Když byl konečně sám, z dohledu zvědavých očí, položil hlavu na volant a rozplakal se úlevou.

Ten samý den k večeru už bylo Timovi mnohem lépe. Byl sice unavený, ale nevolnost ustupovala a zdálo se, že je už mnohem čipernější.

Jennifer naopak byla bledá a vypadala unaveně.

„Proč nejdeš radši domů?“ navrhl Nick. „Zůstanu s Timem přes noc, jestli chceš. Zítra už budu muset zpátky.“

„Opravdu musíš? Bude se mu po tobě stýskat.“

Nick zavřel oči. „Nechci odjet. Mnohem radši bych byl tady s ním, ale mám nabitý program a v současné době máme problémy s personálem. Když se zítra nevrátím, nemá to kdo udělat. Do půl sedmé zítra ráno jsem ale volný.“

„Opravdu bys tu zůstal přes noc? Ráda bych se vyspala. Jsem úplně na dně.“

Nick se na ni zkoumavě zadíval. „Vypadáš na to. Takhle jsem tě viděl naposled, když jsi čekala Tima.“ Váhavě se usmála. „No, víš, chtěla jsem ti to říct, ale nevěděla jsem, jak začít...“

Nick pochopil a pocítil k ní něhu. Vzal ji za ruku a vtiskl na ni polibek. „Moc ti to přeju. Vždycky jsi chtěla víc dětí. A Andrew bude báječný táta.“

S úlevou se mu podívala do očí. „Myslela jsem, že ti to bude líto.“

„Ne.“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, to ne. Možná na vás dva spíš trochu žárlím, ale lítost v tom není.“ Usmál se. „Není to divné, že člověk většinou přijde na to, o co přišel, až když to nemá? Když se teď dívám na Tima, nechápu, proč jsem se mu víc nevěnoval.“ Podíval se na synovu spící klidnou tvář. „Ne že bych ho neměl rád. Prostě jsem ještě nebyl dost zralý.“

„A teď jsi?“

„Ano, myslím, že ano. Taky jsem ti chtěl něco říct.“

„Našel sis někoho?“

Přikývl. „Doufám, že ano. Pokud se mnou ještě bude chtít mluvit. Snažil jsem se najít nejvhodnější způsob, jak jí říct o Timovi, ale ona byla u toho, když jsi dneska ráno volala. Budu jí toho muset hodně vysvětlit.“

Jennifer se tiše zasmála. „Určitě to zvládneš. Vždycky jsi byl výmluvný.“

Nick se ale nesmál. Spíš byl nesvůj. „Doufám, že máš pravdu. Už je pozdě hledat jinou cestu, jak jí to říct.“

„Zavolej jí.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Promluvím s ní tváří v tvář. Bude to tak lepší. Copak ji můžu požádat o ruku po telefonu?“

Celý večer telefon mlčel. Když druhý den ráno přišla na oddělení, s ohromením zjistila, že je tam Nick. Srdce jí radostí poskočilo.

„Cassie,“ řekl něžně, přerušil konverzaci s kolegou a šel k ní. „Miláčku, já...“

Vytrhla se mu. „Nech mě.“ Trochu ustoupila ve snaze se mu fyzicky i duševně vzdálit. „Jak je – tvému synovi?“

„Bude v pořádku, Cassie. Musím s tebou mluvit.“

Přinutila se podívat se mu do očí. „Teď a tady ne. Dnes večer. V sedm?“

Přikývl a vrátil se ke kolegům. Cassie se věnovala psaní zprávy.

Den se táhl, ale konečně přišel večer a Nick zaklepal na její dveře.

Otevřela a odvrátila se. Nechala ho, aby vstoupil a zavřel za sebou.

Dlouho mlčel a pozoroval ji v zrcadle, pak vzdychl, vrazil si ruce do kapes a zacinkal mincemi.

Přestala se ovládat. „Nech toho!“

Přestal a díval se na ni modrým pohledem, plným upřímnosti. Té upřímnosti, kterou už viděla v očích Simona. Bože, copak se nikdy nepoučí?

„Cassie, je mi to líto,“ řekl nakonec. „Měl jsem ti to říct dřív.“

„Dřív? Tos tedy měl. Dřív, než jsem se s tebou zapletla, než jsi mě oklamal a nechal mě uvěřit, že mě miluješ.“

„Ale já tě opravdu miluju!“

„Jo?“ posmívala se. „A tomu mám věřit? Jak můžu vědět, že mi zase nelžeš?“

Stiskl čelisti. „Nelhal jsem ti.“

„Že ne? Jedu k rodičům – to není lež?“

Hlasitě vzdychl. „Cassie, já ti to vysvětlím.“

„Vysvětlíš? A co? Syna, o kterém se ti nechtělo mluvit? Manželku, kterou jsi zapřel? Nevím, jak bys mi tohle mohl vysvětlit!“

Odvrátila se, on ji však popadl za paži a prudce ji otočil zpět k sobě.

„Kruci, ženská, poslouchej mě!“

Narovnala se a pohlédla mu do očí, sršících blesky.

„Ne. Je mi z tebe zle,“ řekla tiše. „Jsi lhář a podvodník. Doufám, že s těmi svými nekonečnými tajnostmi shniješ v pekle!“

„Já?“ zahřímal. „Ty mluvíš o tajnostech? A co Simon Reeve?“

Zbledla. „Kdo ti řekl o Simonovi?“ zašeptala.

Dlouho na ni upřeně zíral očima jako nebozezy, jako by chtěl z těch jejích vypáčit pravdu. „O to nejde. Je to pravda?“

Hlas měl chladný jako nikdy dřív. Zachvěla se.

„Ano, je to pravda,“ odpověděla tichounce.

Ustoupil, tvář strnulou. „Děvko,“ zaskřípěl. „A já ti tak věřil! Jsi stejná jako ostatní.“

S planoucíma očima na něj vrhla své obvinění. „Tak to jsme si kvit, ne? Protože já ti taky věřila. Ale už nikdy víc! A teď vypadni!“

Dveře se za ním zavřely ještě dřív, než dozněla ozvěna jejích slov.

Pak už s ní nemluvil. Příští den bylo na oddělení mnoho práce s pacienty po operaci. Vyhýbala se mu a on jí to usnadňoval.

Párkrát se mu podívala do očí a pokaždé ji ožehl plamen pohrdání.

Takže kromě toho, že je nevěrný, je také mstivý. Dobře, že je z toho venku.

Když byla v práci, měla pořád co dělat. O víkendu však se čas k nesnesení vlekl. Znovu a znovu si v hlavě omílala jejich vztah a zoufale hledala způsob, jak ho omluvit. Žádný však nenacházela.

A pak, v pondělí ráno, vešla do sesterny a zjistila, že tam Nick telefonuje.

„Tak co ranní nevolnost, Jen?“ ptal se právě a Cassie strnula.

Tiše se zasmál odpovědi a pak se otočil a uviděl Cassii. Úsměv zmizel. Zkrátil konverzaci a zavěsil.

„Promiň, překážím?“

„Nic se neděje,“ řekla chladně.

„Chtěl jsem s tebou mluvit.“

„Nemám, co bych dodala.“

„Ale já ano, takže mi udělej tu laskavost, chvíli mlč a poslouchej! Jde o Phila Stephensona.“

Mračila se a ještě stále jí v hlavě zněla jeho slova o ranní nevolnosti. Tak Jennifer taky? Je to šikula, pomyslela si hystericky. „Kterého Phila?“

„Stephensona – toho chlapce s tím nákladákem, zaparkovaným v břiše. Přivezou ho z intenzivní péče a já bych chtěl s tebou probrat, jak ho budeme ošetřovat.“

Začervenala se a ze všech sil se snažila se chovat profesionálně. „Promiň,“ zamumlala a mávla na další židli. „Tak probírej.“

Odmítl si sednout. Místo toho si stoupl k oknu a cinkal drobnými v kapse, až se jí chtělo zaječet. Konečně, když už myslela, že vyletí z kůže, se k ní obrátil a začal mluvit.

„Pořád ještě má velké bolesti, pochopitelně. Je to teprve týden. Jak víš, má vnitřně fixovanou pánev a obě stehenní kosti a externí dlahu na stydké sponě. Ošetřovat ho musíte tak, aby to, co se může hýbat, se hýbalo, a to ostatní bylo v klidu a hojilo se. Leží ve speciálním vzdušném lůžku, protože ho nemůžeme obracet, aby se předešlo proleženinám. Rehabilitační s ním ale dělá pár opatrných cvičení, abychom zabránili embolii. To je teď největší nebezpečí.“

„Je na heparinu?“

Nick přikývl. „Při ošetřování se musí používat přísně sterilizované nástroje. Infekce je to poslední, co by teď potřeboval. Upřímně řečeno vám tu práci nezávidím, ale zdá se, že je to dobrý pacient.“

„Dobrý?“

Nick pokrčil rameny. „Nekňourá, i když musí mít příšerné bolesti a trpělivě snáší všechno, co s ním děláme. Víím určitě, že já bych tak klidný nebyl.“

„To věřím,“ pomyslela si Cassie nevesele. „Takže, kdy ho přivezou?“

„Brzy. Dejte ho na jednolůžkový pokoj a věnujte mu zvýšenou péči. Víím, že toho máte moc, ale na intenzivce potřebují lůžka a on už na tom není tak zle.“

Cassie přikývla a v duchu rozdělila úkoly svému personálu.

„Rád bych, kdyby ses mu mohla věnovat ty, ale asi nebudeš moci. On nepotřebuje nepřetržitou pozornost, ale musí se na něj čas od času dohlédnout, protože by se mu mohly uvolnit krevní sraženiny. Embolii je nutné podchytit co nejdříve.“

„Mohla bych to zkusit.“

Nick se zamyslel. „Snad bychom mohli dostat posilu? Kdy se ta sestra vrátí z dovolené?“

„Koncem týdne.“

„Dříve ne? Kruci. No, dělej, co můžeš.“

„Zpátky k Philovi. Co říká urolog?“

„Ještě mu nechal vývod, ale tento týden ho chce operovat a zkusit rekonstruovat močovou trubici. Zatím musíme počkat, až opadne otok. Mike za tebou zřejmě přijde sám a promluvíte si. Stále ještě mu vyplachují močový měchýř a občas se vývod ucpe, ale v podstatě se hojí mnohem líp, než jsme čekali. Ta roztržená stydká spona není zrovna vycházka růžovým sadem, ale Mike je optimista.“

Cassie si vzpomněla na znetvořené tělo, na kterém spolu pracovali skoro celou jednu noc. Bylo to neuvěřitelné, že to všechno Phil vůbec přežil. To, že se dokonce začíná pomalu uzdravovat. Byl píš zázrak.

„Dobře, připravím pokoj,“ řekla Nickovi. On jí krátce pokývl a ponechal ji jejím myšlenkám.

Alespoň nebudu mít čas se trápit, když budu mít na starosti Phila, uvědomila si. Práce s ním bude hodně a ještě navrch všechno to papírování a ostatní pacienti. Třeba ani nestihnu být nešťastná.

Ale byla. Strašně, hluboce nešťastná a ještě pořád nesmírně zamilovaná.

O hodinu později dorazil Phil na oddělení. Cassie byla ohromena jeho tichou odhodlaností a odvahou. Moc toho nenaspal, ale povídat si taky moc nechtěl. Jen tiše ležel.

Trpí v tichosti, pomyslela si Cassie. Máme tedy něco společného.

Urolog, Mike Hooper, přišel na oddělení krátce po tom, co přivezli Phila a probral s ní výplachy měchýře: a to, jak důležité je dodržet přísná pravidla aseptického ošetření a předepsaná množství tekutin.

„Když na něj nedáte dobrý pozor a krevní sraženina ucpe katetr, pak byste při výplachu mohla zničit všechnu moji práci. To bych vám neradil!“

Usmála se v odpověď. „Zřejmě tedy nesmím udělat žádnou chybu?“

Také se usmál. „Určitě neuděláte. Na sále jste zatraceně dobrá, takže jsem si skoro jist, že ho nezabijete. Jo, mimochodem, on ještě nezná celý rozsah svého zranění, takže kdyby se ptal, odkažte ho na mě. Ještě nic neřikal, ale brzy bude chtít vědět, jak je na tom se sexem. Všechno vlastně záleží na tom, do jaké míry byly porušeny nervy a jak rychle se budou regenerovat. Já sám to vidím dost nadějně.“

Cassie se malinko usmála. „Nemyslím, že to je v současné době jeho hlavní starost.“

Mikeovi zacukal koutek. „Asi ne, ale první hezká dívka, kterou uvidí, mu to připomene. Musíme dát pozor, aby nepropadl depresi, protože, ať je to jak chce, bude se sbírat ještě hezky dlouho.“

Zbytek dopoledne si Cassie pročetla Philovy materiály, kontrolovala vybavení, které se kolem něj hromadilo, a pozorovala ho, jak se stoickým klidem hledí do zdi.

Občas na něj promluvila, ale Phila rozhovor unavoval a byl rád, že může jen tak v klidu ležet. Ta schopnost mu bude v příštích měsících k dobru, pomyslela si Cassie.

Přišla rehabilitační sestra a nutila ho, aby pohyboval rukama a nohama, proklepala mu hrud“ a uložila mu cvičení, které měl dělat každou půlhodinu. Odpoledne se objevila jakási mladá žena s kyticí v ruce. Nerozhodně postávala u dveří.

„Mohu vám pomoci?“ zeptala se jí Cassie.

„Hm – je tam Phil Stephenson?“ zeptala se dívka váhavě.

Cassie vyšla z jeho pokoje a tiše zavřela dveře. „Ano, vy jste jeho příbuzná?“

„Ne, nic takového. Totiž, on mojí dceři zachránil život. Chtěla jsem mu poděkovat, ale zatím mě k němu nepustili, prý že mu bylo moc zle. Říkali, že ho převezli sem a že teď už to snad půjde, ale nevím, jestli mě bude chtít vidět. Mohla byste mu dát ty květiny a říct mu – že...“

Odmlčela se v rozpacích a Cassie jí stiskla ruku. „Já se ho zeptám. Hrozně se nudí, třeba by měl rád návštěvu a jeho rodiče dnes odpoledne nemají čas. Vydržte. Jak se jmenujete?“

„Linzi – Linzi Wadeová.“

Vrátila se na pokoj a přistoupila k Philovi. „Přišla za vámi dívka, Linzi Wadeová. Prý jste jí zachránil dceru.“

Otevřel oči a zvedl hlavu. „Ona je tady?“

„Je venku. Myslím, že by vám chtěla poděkovat.“

Krátce se zasmál. „Panebože, to je šílený. Za co mi chce děkovat? Udělal jsem to bez rozmýšlení – jako každý jiný.“

Cassie zavrtěla hlavou. „Ne, většina lidí by tam stála jako přikovaná. Vy jste jednal.“

Znovu se zasmál. „Jo. A takhle jsem dopadl. To mě naučí dělat ze sebe hrdinu.“

Cassie mu stiskla ruku. „Říkejte si, co chcete. Já si stejně myslím, že to bylo velmi statečné.“

Začervenal se a odvrátil tvář. „Musel jsem to udělat. Nemohl jsem dopustit, aby to tu malou rozmačkalo...“

„Ne, to jste nemohl. Takže, má jít dál?“

Zhluboka se nadechl, pak přikývl. „Dobře, ale jenom na chvíli. A... sestro?“

„Ano?“

„Mohla byste tady zůstat? Jen pro případ, že by se to zvirtlo?“

Usmála se a mrkla. „Jistě.“

Ale dopadlo to docela dobře. Linzi se ze všech sil snažila neplakat, ale byla zjevně šokovaná jeho stavem a Cassie viděla, že návštěva Phila namáhá.

Po několika minutách poslala Linzi pryč. Už na odchodu se dívka otočila.

„Můžu zase přijít? Třeba koncem týdne? Mohla bych vám něco přinést?“

Tváří mu přelétl úsměv. „Jo. Třeba.“ Oči se mu zavřely a Cassie mladou ženu odvedla.

„Je unavený. Musí prozatím hodně odpočívat.“

„Bude ještě někdy chodit?“

Cassie pomyslela na lidskou trosku, kterou s Nickem dávali dohromady a pak na Philovu odvalu.

„Myslím, že ano,“ řekla jemně. „Časem.“

Linzi přikývla. „Přijdu v pátek. Tady je moje telefonní číslo. Kdyby něco chtěl, zavolala byste mi?“

Cassie se usmála a dívala se za ní, jak odchází. Chudinka. Jaký musí mít pocit viny. Kdyby se jí ale mělo ulevit tím, že ho bude navštěvovat, třeba jim to pomůže oběma.

Cassie napadlo, kdo asi pomůže jí.

O něco později se sešla s Mary Jo a daly si čaj. Kamarádka se na ni zpytavě podívala.

„Co se stalo? Měla jsem pár dní volno a ty vypadáš, jako by tě zatím zavraždili.“

„Je ženatý,“ řekla stručně.

„Cože?“

Cassie jí krátce pověděla, jak se věci mají a ponechala ji jejímu rozhořčení. Sama pak odešla na oddělení.

O chvíli později přišel Nick. Mary Jo k němu přistoupila a zaútočila.

„Jsi pěkný darebák, víš to?“ řekla rovnou a on zamrkal.

„Co?“

„Jen se nedělej. Vy chlapi jste všichni stejní. Klamete svobodné holky a o svých ženách taktně pomlčíte. To si nezasloužila, zvláště teď. No ale, jedno dítě, nebo dvě, to je ti buřt, co?“

„Dítě? O čem to mluvíš?“

Mary Jo obrátila oči v sloup. „Bože, nejenže je to lhář, ale navíc i slepý. Je těhotná, cukroušku, čeká tvoje dítě. Co s tím chceš dělat?“

Nick neměl ponětí. Jediné, co věděl, bylo, že je šťastný. Zároveň však cítil strašnou bolest ztráty, protože zase bude mít dítě, které vyroste bez něho.

„Ne,“ řekl si tiše. „Tentokrát budu u toho.“

Nechal zmatenou Mary Jo stát a vrátil se na kliniku s hlavou plnou zmatku.

V šest večer se rozhodl. Osud mu byl nakloněn.

Bylo zrovna svátého Valentýna a nemocniční obchod měl už jen pár povadlých růží.

Vybral jednu a nechal si ji dárkově zabalit. Pak se odhodlaně vydal ke Cassii.

Zaklepání ji překvapilo.

Otevřela dveře a tupě pohlédla na Nicka, pak ustoupila a přitáhla si župan těsněji k tělu.“

„Já – pojd’ dál.“

Vypadala hrozně, vlasy neupravené, oči opuchlé od pláče – už zas – a Nick byl ten poslední člověk na světě, na kterého měla náladu. Viděla mu však na očích, že neodejde, dokud neřekne, co má na srdci. A tak ho pustila dovnitř a snažila se zachovat klid a důstojnost.

Podal jí růži. Přivoněla k ní, ale květ nevoněl. Byla to jen prázdná schránka.

Jak symbolické.

„Co chceš?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

„Mluvit s tebou.“

„Já myslela, že už jsme si všechno řekli.“

„Zřejmě ne. Mary Jo mě obvinila, že jsem darebák, a co prý hodlám dělat s naším dítětem.“

Cassie na něj vyplašeně pohlédla. „Dítětem?“

„Dítětem, tvým a mým.“

„Na rozdíl od tvého a Jennifeřina?“

„Tim už není dítě – je mu sedm.“

„Nejde o Tima, pokud se tak jmenuje tvůj syn. Mám na mysli to dítě, které jí v současné době způsobuje ranní nevolnosti. Jsi dost výkonný, co? Pokud to vyjde, budeme rodit zároveň.“

Zamračil se. Cassie vzdychla. „Nesnaž se to zapírat. Slyšela jsem tě s ní mluvit po telefonu.“

„A co to má společného s námi?“

Cassie by byla nejraději křičela zoufalstvím. „Tvoje žena je těhotná a ty říkáš, že to s námi nemá nic společného? Proboha, Nicku –“

„Jennifer není moje žena, Cassie. Její dítě se mě netýká.“

Cassie si prudce sedla, snažíc se pochopit, co jí říká. „Jak to, že není tvoje žena?“

Nick vzdychl a sedl si naproti ní. Vzal ji za ruce. „Byla moje žena. Vzali jsme se před devíti lety, když jsem byl ještě na fakultě, ale jsme čtyři roky rozvedení. O Vánocích se znovu vdala. Tim žije s nimi. Každý druhý víkend ho беру s sebou ke svým rodičům.“

Tělem se jí rozlila úleva. „Myslela jsem, že jsi ženatý. Žes mi celou dobu lhal.“

Začervenal se, ale pohled neodvrátil. „Lhal jsem. Tedy, ne lhal, ale neříkal celou pravdu. Chtěl jsem ti o Timovi povědět, ale pořád nebyla ta správná chvíle. Pak měl tu nehodu...“

„A já si udělala nesprávné závěry.“

Pokrčil rameny. „Byla to moje vina. To byl nešťastný způsob, jak se o něm dozvědět.“

„Dalo by se to tak říct. Kruci, Nicku, mohls mi to říct dřív, kdyby ti na tom záleželo.“

Dutě se zasmál. „Právě že záleželo, až moc. To byl ten problém. Myslím, že člověk musí nejdřív o svoje dítě přijít, než pochopí, jaké to je. Proto jsem tady. Podruhé bych to už nevydržel, Cassie, dívat se na další svoje dítě, jak ho vychovává někdo jiný, daleko ode mě, jak žije jiný život a já do něj nepatřím. Nesnesl bych to.“

Cassie v jeho hlase slyšela pevné odhodlání a ruka jí bezděčně v obranném gestu sklouzla na podbřišek.

„Co navrhuješ?“ zašeptala.

„Vezmeme se.“

„A co když nebudu chtít?“

„Budu se s tebou o něj soudit. A tuhle bitvu vyhraju, to si piš.“

Sklopila oči, neschopná snést nepřírozenou zář jeho pohledu.

„A co když si tě nechci vzít?“ zeptala se nejistě.

„Tak tě k tomu donutím.“ Jeho hlas zněžněl, vábil ji. „Neboj se, jedno pokažené manželství už mám za sebou. Nestojím o další. Nebudeš litovat, Cassie. Udělám všechno pro to, abyste ty i naše děťátko byli šťastní.“

Jeho slova zněla upřímně, nepochybovala o tom, že je myslí vážně. Jen kdyby mohla věřit tomu, že mu jde o ni a ne jen o jejich dítě.

„Kdy to chceš podniknout?“ zeptala se otupěle.

„Co nejdřív. Příští týden? Chci, aby ses nejdřív seznámila s Timem a s mými rodiči. Jedu tam tento víkend. Můžeš jet se mnou.“

Hlava se jí zatočila. „Nicku, potřebuju si to rozmyslet...“

„Já svoje rozhodnutí nezměním,“ varoval ji tiše.

„Asi ne,“ zamumlala.

„Takže?“

„Takže co?“

„Vezmeš si mě?“

Cassii už mockrát napadlo, jaké to asi bude, až ji někdo požádá o ruku.

„Ano,“ řekla ztěžka. „Ano, Nicku, vezmu si tě.“

A bůh nám všem pomáhej.

SEDMÁ KAPITOLA

Příští den Cassie právě ukazovala Philovi, jak má správně používat dolzinový infuzní dávkovač proti bolesti, když dovnitř vkrácel Nick, objal ji a políbil na tvář.

„Stará se o vás moje snoubenka dobře, Phile?“ Cassie by se v tu chvíli byla nejradši neviděla. Včera večer ho poslala pryč, aby si všechno mohla v klidu nechat projít hlavou, a od té doby ho viděla poprvé.

Celou noc si říkala, že se jí to jenom zdá, a teď tu stojí Nick a zřejmě se chystá spálit za ní všechny mosty.

Phil se rychle podíval z jednoho na druhého, pak se jeho oči ustálily na Cassii.

„Vy si toho komika hodláte vzít?“ zeptal se s tichým humorem.

„Ještě jsme neurčili datum,“ řekla mu s nuceným úsměvem.

„Ale bude to příští týden,“ řekl Nick. „Kdybych jí dal příliš mnoho času, ještě by si to rozmyslela.“

„Spíš bych přišla k rozumu,“ zamumlala Cassie, Nick se zasmál a přitiskl jí k sobě.

„Ta dělá mému sebevědomí tak dobře,“ zavtipkoval směrem k Philovi, pak zvedl kartu. „Tak jak se máme?“ Phil se ironicky usmál. „Jak se to říká? Za daných okolností to ještě ujde.“

Nick se opřel o skříň a usmál se v odpověď. „Já bych řekl, že se vám daří o hodně líp, než by se za daných okolností dalo očekávat. Co bolesti?“

„Příšerné.“

„Hm. No, jakmile se naučíte zacházet s tím dávkovačem, budete si moct s bolestí poradit sám a nečekat, až se nám uráčí, protože jen vy sám víte, kolik snesete. Zjistili jsme, že pacienti, kteří si mohou sami regulovat bolest, obvykle spotřebují méně léků.“

Phil přikývl. „Zní to rozumně. Momentálně mám ale chuť se na všechno vykašlat a na pár hodin si pořídit parádní bezvědomí.“

Nick se usmál. „Obávám se, že to má jednu nevýhodu: tenhle přístroj vám nedovolí spáchat harakiri. Ale vážně, když zjistíte, že to nestačí, můžeme vám v nejhorším dát epidurálku. A teď se podívám, jak se hojí rány.“

Sundal závaží z kladky, odložil je a začal si prohlížet Philovy oteklé končetiny a pánev. „Hm. Vypadá to dobře. Otok už trochu ustupuje a barva pomalu bledne. A ani stopa po infekci. Zahýbejte nohama, Phile.“

„Už i vy?“ zažertoval Phil dobrosrdečné, ale poslechl. Zároveň trochu zakroužil kotníky, jak ho naučila rehabilitační. Námahou se zapotil, ale vydržel. Nick kývl.

„Výborně. Skvěle. To je opravdu velmi dobré. Brzy budete zase na nohou.“

„Vážně?“ zněl skepticky.

„Jo, jistě. Citlivost je v pořádku –“

„To mi povídejte,“ odfrkl Phil a Nick se zasmál.

„Měl jste kliku.“

„Tomu říkáte klika? To jsem jelen.“ Zhluboka si vzdychl. „Promiňte, nemyslel jsem to tak. Víím, že jsem měl štěstí, že jsem to vůbec přežil. Natož abych ještě někdy chodil, nebo – něco jiného. Nerad myslím na to, co všechno se tam dole ještě stalo.“

Nick na něho bystře pohlédl. „Mluvil jste s Mikem Hooperem?“

Phil se zadíval na strop a trhaně si vzdychl. „Ne. Bojím se tam podívat a neptal jsem se. Nejsem si jist, jestli to chci vědět.“

Cassie mu docela věřila. Nick mu však položil ruku na rameno a ujistil ho: „Budete v pořádku. Říkal vám Mike Hooper o tom, co bude ve čtvrtku?“

„Prý mě chce vzít na sál a věnovat se 'měkkým tkáním', jak tomu říká. Asi se mi tam toho dost potrhlo, když praskla ta pánev.“

Nick přikývl. „Ano, je to tak. Stává se to často, ale jakmile otok ustoupí, neměl by to být žádný problém. Mike vám o tom poví víc. Jaká je postel? Pohodlná?“

„Jde to. Určitě mi nedělá hůř, než mi už je. Ale nechtějte po mně, abych řekl, že je pohodlná.“

Vzdušné lůžko mělo dodat oporu celému tělu, aniž by bylo nutné pacienta obracet kvůli proleženinám, což bylo ve Philově případě stejně vyloučené. Nemohlo však poskytnout více pohodlí, než dovolovala zranění.

Nick se na něj soucitně podíval. „Je mi líto. Děláme, co můžeme, ale bude to ještě dlouho trvat. Ty nejhorší bolesti by měly ustoupit za pár dní.“

Přikryl pacienta a předal ho Cassii. Na odchodu jí poslal polibek.

Upravila Philovi lůžko, aniž by se mu podívala do očí, ale když byla na dosah, vzal ji za ruku.

„Máte velké štěstí, sestro,“ řekl tiše. „Vy oba.“ Překvapeně se na něj podívala. Jeho pohled byl laskavý a jí se najednou zachtělo schoulit se do klubíčka a plakat a plakat.

„Díky,“ zamumlala, stiskla mu ruku a odešla.

„Hej, gratuluju!“

Mávala na ni Sue Bannisterová. Nuceně se usmála a přistoupila k ní.

„Tak vy dva s Nickem do toho příští týden praštíte? Chceš si přehodit službu? Klidně za tebe vezmu tvůj víkend.“

„Ne, to nebude potřeba,“ řekla Cassie trochu příliš rychle a Sue se na ni udiveně podívala.

„Vy pojedete na svatební cestu později?“

„No, ještě jsme o tom nemluvili. Je to všechno trochu narychlo. Promiň, musím jít.“

Utekla do kuchyňky, zavřela za sebou a vyčerpaně se opřela o linku. Hrom do něj! Řekla mu, že chce čas na rozmyšlenou, ale on to všem povídá jako hotovou věc. Ne že by na tom záleželo, protože za pár týdnů bude stejně víc než jasné, proč se brali tak narychlo. Vlastně, čím dřív se to všichni dozvědí, tím méně nápadné to pak bude.

„Proč mi na tom tak záleží, co řeknou lidé?“ mumlala si, když se otevřely dveře.

„Tady jste. Právě jsem slyšel tu novinu. Doufám, že spolu budete šťastní, má milá.“

Miles Richardson ji vzal za ruku a políbil ji na tvář, pak na ni mrkl. „Je to trochu náhlé – snad jste neudělala tu hloupost a neotěhotněla?“

Cassie zrudla a sklopila oči. „No, vlastně, je to tak, jsem těhotná.“

„Aha. Promiňte, nechtěl jsem vyzvídat.“ Ustoupil a pozorně si ji prohlédl. „Nevypadáte moc dobře. Kdy to bude?“

„V říjnu.“

„Hm. No, stávají se horší věci. Hlavně když to není jediný důvod, proč si ho berete. Belinda byla taky těhotná, když jsme se brali. Už je to třicet let a pořád jsme do sebe blázni. Někdy člověk potřebuje postrčit.“

Kéž by to tak bylo, pomyslela si Cassie.

Naplnil konvici a strčil zástrčku do proudu, pak se zády opřel o protější linku a zadíval se na ni. „A kde budete bydlet? Vaše garsonka bude pro vás tři trochu malá, ne?“

Cassie pokrčila rameny. „Ještě jsme o tom nemluvili. Rozhodli jsme se teprve včera večer.“

Miles pomalu pokývl hlavou, pak trochu povytáhl obočí. „A co takhle zahradní byt? Jeden náš soused ho má. Většinou žije v zahraničí, ale je rád, když v domě někdo bydlí, aby nebyl prázdný. Je to takový starý dům se zvýšeným přízemím, které je vzadu na úrovni zahrady, je to velmi příjemné. Poslední nájemci odešli asi před měsícem a majitel ještě nikoho nehledal. Za pár týdnů zase odjíždí, takže si myslím, že bude potřebovat nové nájemníky. Mám se za vás přimluvit?“

Cassie vůbec necítila nic ani vzdáleně podobného nadšení, ale bylo jí jasné, že v nemocnici dál žít nemohou. „Děkuju, to by od vás bylo velmi laskavé. Jenže bude asi chtít vysoké nájemné a já ještě nevím, jak na tom budeme. Nick určitě platí výživné a já už nebudu moc dlouho pracovat, ale podívat se můžeme.“

„Promluví s ním dneska večer. Uvidíme, co řekne. Myslím, že nebude chtít moc, jen mu dost záleží na tom, kdo u něj bydlí. Má v domě hodně cenností, takže musí být opatrný. Zavolám vám, ano?“

„Díky. Řeknu to Nickovi.“

„Co mi chceš říct?“

Otočili se a uviděli ho, jak vchází do dveří. „Jdete jako na zavanou,“ řekl Miles. „Asi jsem vám našel byt. Cassie vám to pak řekne. Mohli bychom si teď popovídat o tom Stephensonovi?“

„Jistě. Můžeme k tobě do kanceláře, Cass?“

Po galském způsobu zvedla ruce. „Buďte mými hosty.“

Dívala se, jak odcházejí, Nickova tmavá hlava skloněná k Milesově šedé, zabraní do rozhovoru.

To je Milesovi podobné, že to uhladil. Ne že by se to dalo utajit. Matce asi taky bude muset říct, o co jde, ale tenhle rozhovor hodlala odkládat tak dlouho, jak jen to půjde.

Byt byl nádherný. Jednoduše, ale pohodlně zařízený, vzdušný a světlý, i když byl ve zvýšeném přízemí. Měl vlastní vchod, místo k parkování a rozkošnou zahrádku, obehnanou zdí. Bylo to mnohem lepší, než mohli doufat, že v Londýně seženou, a nájemné bylo poloviční, než by mělo být.

Ihned se rozhodli, že byt najmou. Cestou zpátky do nemocnice Nick zastavil a obrátil se ke Cassii.

„Bude nám tam dobře, vid’?“

„Je to krásný byt,“ odpověděla nezávazně. Upřímně řečeno si nedovedla představit, že by jim vůbec někde mohlo být dobře a jediné obava, že by jí mohl vzít dítě, ji přiměla, že přistoupila na takové manželství. Poznala mu však na očích, že tuhle bitvu hodlá vyhrát. Neměla tedy na vybranou.

Její odpověď ho zřejmě uspokojila, protože pokračoval. „Chtěl jsem někde něco koupit, ale tohle bych si nemohl dovolit. Ta zahrádka bude pro děťátko báječná. A bude s námi moci být i Tim, takže ho nebudu muset pokaždé vozit k rodičům. Jsou moc hodní, ale, někdy je to na ně trochu příliš.“

Vzal ji za ruku a zamyšleně se na ni zahleděl. „Budeš se snažit vyjít s Timem, vid’? Mám ho moc rád. V minulosti jsem udělal spoustu chyb, teprve teď se snažím vybudovat si s ním vztah a byl bych nerad, kdyby ho něco narušilo.“

Jeho ruce byly teplé a silné, pevné a chytré ruce, které by ji lehce dovedly na scestí. Odtáhla ruku, narovнала se a opřela se o opěradlo.

„Samozřejmě, že nehodlám narušovat tvůj vztah k synovi.“

„Tak se hned nezlob, Cass. Dlouho jsme se s Timem mýjeli. Jen jsem se ti snažil vysvětlit, jaké to bylo.“

Uslyšela v jeho hlase smutek, ozvěnu bolesti, kterou prošel, a pocítila soucit. Jedna věc je jistá, bude jejich dítě milovat. Jen kdyby si mohla být jistá, že bude milovat i ji...

Ve čtvrtek ráno šel Phil znovu na sál. Měli mu opravit močovou trubici a pokračovat v rekonstrukci močového měchýře. Cassie tedy měla po dlouhé době znovu trochu času si popovídat se sestrou Crusoeovou.

„Prý se s Nickem Davidsonem budete brát,“ řekla.

Jako úvodní salva to je nepřekonatelné, pomyslela si Cassie. Přímo na solar.

„Ano. Ve středu.“

„Vybrala sis skvěle. Je to vynikající chirurg, Miles si ho váží. Vůbec není jako ten náfuka Trevor Armitage. To by mě zajímalo, co kde zase vyvádí?“

Cassie, které se ulevilo, že se předmět rozhovoru změnil, se zasmála. „Ani nemyslet. Donesly se už zvěsti, ale zatím neprovedl nic příliš drastického.“

„Hm. To je jen otázka času. Já tomu jeho otci nerozumím. Sama jsem děti neměla, tak se mi asi lehce řekne, že si má každý zodpovídat za svoje činy. Možná, že to není tak lehké. A teď o té svatbě.“

Cassie si vzdychla. A to si myslela, že téma hovoru se stočilo do bezpečných vod! Chyba lávky.

„Předělaly jsme se Sue služby a Miles vezme ve čtvrtek za Nicka sál, takže budete mít oba volno od středy poledne do pátku do rána. Je mi líto, ale déle to nejde. Nemáte být tak hr hr. Asi jsi ještě nepřemýšlela o tom, co si vezmeš na sebe?“

Měla pravdu. Cassii ani nenapadlo, aby se tím zabývala.

„Černé leginy a růžové triko?“ navrhla pro legraci, ale sestra Crusoeová se nenechala zmást.

„Jdi si něco koupit,“ bylo jí řečeno. „Sue a Jill to tady odpoledne ohlírají.“

Cassie zavrtěla hlavou. „Přivezou Phila ze sálu. Musím tu být.“ Sestra Crusoeová ji provrtala pohledem. „A Sue a Jill to nezvládnou?“

Cassie se začervenala. „Omlouvám se. Samosebou, že to zvládnou. Já se za něj prostě cítím strašně zodpovědná.“

„Ale nejsi. Takže udělej, co jsem řekla. Jill ti poví, kam máš jít. Vdávala se v září a věnovala se tomu tak podrobně, až jsme z toho

všechny málem jančily. Než odejdeš, nemohla bys něco udělat s tou mou beraní kůží? Je celá pokrčená a já ji nedokážu narovnat.“

Cassie pomohla sestře Crusoeové obrátit se na bok a urovnala beraní kůži, na které ležela. Přitom si všimla, že pokožka na kříži sestry Crusoeové je zarudlá a napjatá.

„Bolelo by vás, kdybyste ležela na boku, sestro Crusoeová? Máte podrážděnou pokožku. Nechtěla bych, abyste se nám proležela. Moje profesionální pověst by to neunesla!“

„No, není to moc pohodlné, ale asi to bude nutné. Už nějakou dobu cítím, že mám v kříži citlivé místo, ale nedokážu se sama zvednout, takže jsem to nechala být a naučila s tím vyjít. Je to asi hloupé, co?“

„Zajímalo by mě, jestli máme ještě volné vzdušné lůžko. Dokázala byste ležet na břiše? Třeba by to bolelo méně.“

Sestra Crusoeová se zasmála. „S mým poprsím? To je skoro nemožné. Na čas mi takhle bude dobře. Jdi si nakoupit.“

Cassie to vzdala. Vydala se za Jill Taylorovou.

„Sestra Crusoeová má zarudlou pokožku v kříži. Položila jsem ji na bok. Nerada bych, aby se proležela. Nepodívala by ses na to?“

„Jasně. Víš co, dám jí matraci bez plastického povlaku. Ta ji asi trápí nejvíc. A teď k té tvé svatbě...“ Cassie v duchu zakvílela. Je jasné, že jí to jen tak neprojde.

„Asi bych se tě měla zeptat, kde se dá koupit oblečení pro nevěsty. Já ale nechci nic bílého a nadýchaného. Nemáš jiný nápad?“

Jill si ji chvilku upřeně prohlížela. „Můžu se tě něco zeptat? Bereš si toho nejhezčího, nejvtipnějšího, nejpřitažlivějšího doktora, který sem za posledních padesát let vkročil, a tváříš se, jako by ses chystala předstoupit před popravčí četu. Co se děje?“

Cassie odvrátila pohled. „Nic. Je to všechno tak nahonem. Nevěsty přece mají vždycky nervy nadranc.“ Jill se tvářila skepticky, ale opustila téma, aby se věnovala otázce oblečení.

Napsala na kousek papíru adresu a podala ji Cassii. „Jdi tam. Mají moc hezké věci a vejdou se ti do rozpočtu. Pokud ovšem nemáš tajný příjem, o kterém nevíme!“

Cassie se zasmála. „Kéž by... Dobře, díky, Jill. Půjdu se tam podívat.“

Opravdu měli spoustu hezkých věcí, jak Jill řekla, ale Cassie byla tak plná protichůdných pocitů, že nakonec nekoupila nic. Šla do café a objednala si čaj s citrónem, který pak nemohla vypít. Nakonec si dala vodu s ledem a dala si něco, který už dříve tak dlouho, až byl rozdrobený po celém stole. Pak teprve si přiznala porážku a vrátila se do nemocnice.

Už měla po službě, ale zašla na oddělení za Philem. Byl ospalý, ale při vědomí. Když vešla, usmál se. „Ahoj. Jak se cítíte?“

Slabě se usmál. „Nebudete tomu věřit, ale mizerně.“

„Můžete dostat sedativa,“ řekla mu, ale Jill, která ještě sloužila a seděla tu s ním, se zasmála.

„Už zas? Vždyť je úplně zfetovanej. Je jenom rozmazlenej, že jo, Phile?“

„Jasně, tak je to.“ Úsměv mu zmizel z tváře a Cassie mu stiskla ruku.

„Bude to v pořádku. Linzi vás přijde zase zítra navštívit, ne?“

„Možná. Nevím, jestli budu chtít někoho vidět. Právě jsem poslal rodiče pryč.“

„Uvidíte, jak vám bude. Třeba to bude zítra lepší. Takže, zatím na shledanou.“

Vrátila se do svého pokoje a chtě nechtě se probírala svým šatníkem. Nic. Ani jediná věc, která by se hodila.

Někdo zaklepal na dveře. Otevřela. Stál za nimi Nick a pod nosem jí houpal klíči.

„Od čeho jsou?“

Vyhodil je do vzduchu a zase je chytil a vrátil do kapsy. „Od našeho bytu. Našeho nového domova. Říkal jsem si, že bychom se přes víkend mohli nastěhovat.“

Polkla. „Myslela jsem, že je to tvůj víkend s Timem?“

„To je. Chci, abys jela se mnou a seznámila se s ním. Není mu ještě tak dobře, aby mohl jet k našim, takže tam zůstaneme jen na sobotu. Cestou zpátky se stavíme u rodičů a v neděli můžeme stěhovat. Co ty na to?“

Podívala se na něj. Černé vlasy mu padaly do očí, tvář měl zarostlou a na rtech mu pohrával úsměv. Srdce se jí sevřelo láskou.

Bude to tak těžké. Věděla, že ať se snaží předstírat, jak chce, jejich manželství bude jen skořápka bez obsahu. Najednou se jí středa zdála strašně blízko a ona zjistila, že se nechce jen tak vzdát své nezávislosti třeba jen o chvíličku dřív, než bude nezbytné.

„Dobře,“ souhlasila, „ale nechám si tu pár věcí a budu tu bydlet až do svatby, pokud ti to nevadí. Vypadá to líp,“ dodala.

„Opravdu si myslíš, že na tom někomu záleží?“

„Mně na tom záleží,“ řekla rozhodně. Pokrčil rameny a vzdal to.

„Fajn. Můžeš si zbytek věcí přestěhovat po svatbě. Co děláš dnes večer?“

„Snažím se sehnat něco, co bych si vzala na sebe na tu slávu.“

Vypadal překvapeně. „Kup si svatební šaty – nebo si je můžeš vypůjčit.“

„Cože? Dlouhé, bílé šaty s volánky? Nemyslím, že by to bylo vhodné.“

Měla na mysli jejich vztah, ale Nick to špatně pochopil a lehce se zasmál.

„Nebylo by to první dítě, schované ve svatebních krajkách. Je to tvůj den, měla bys je mít.“

„Ale já nechci.“

Prudce vzdychl a prohrábl si vlasy rukou. „Nechceš. No, ty ses vlastně vůbec nechtěla vdávat, co? Někdy děláme věci proti své vůli. Musíš se s tím vypořádat, Cass, protože já ti jinou možnost nedám. Já se svým dítětem budu žít, ať se ti to líbí, nebo ne. Buď budeš s námi, nebo sama.“

„A co když ho nedostaneš do péče? Obvykle se to nedělá.“

Zvedl obočí. „Chceš to riskovat?“

Hleděla mu do očí, jak jen dlouho to šlo. Pak s bušícím srdcem oči sklopila.

„Ne. To ne. Vezmu si tě, ale nečekej, že se obléknu do saténu a krajek a budu si hrát na nadšenou nevěstu.“

Tvář mu ztuhla. „Nemusíš být tak strašně otrávená, Cassie.“

Upřela na něj zlostný pohled. „Je mi líto, ale nemám ráda, když mě někdo vydírá. A teď bych si šla lehnout, jestli ti to nevadí.“

Chvilí na ni hleděl, pak těžce vzdychl, odvrátil se a tiše odešel.

Byla by bývala radši, kdyby práskl dveřmi.

Sobota tu byla dřív, než se nadála. Celou cestu do Suffolku seděla vedle Nicka a mlčela.

Po chvíli opustili hlavní silnici a jeli po klikatých cestách mezi živými ploty, až nakonec zabočili do vjezdu malebného venkovského domu s růžovou omítkou.

I takhle brzy na jaře byla zahrada plná narcisů a krokusů, které všechny kývaly hlavičkami v jednom rytmu.

„Ach, to je nádhera,“ řekla Cassie mimoděk. Nick zaťal zuby.

„Ano. Je to nádhera. Ale něco takového si nebudu moct dovolit léta.“

Cassie se sevřelo srdce. Jestli budou oba takhle nervózní, bude jejich manželství od začátku až do konce pohroma.

„Nebud' tak nedůtklivý,“ řekla, ale vtom se k nim zahradou rozběhl malý hubený chlapec, samá ruka, samá noha, vlasy rozcuchané. Nick se rozzářil a ona rázem zapomněla na jejich rozmíšku.

Zapomněla na všechno, kromě jednoho. Že tohle je, malý, velmi milovaný chlapec, který vyrůstá bez tatínka. Srdce jí nad nimi oběma usedalo. Jak asi Nickovi je, když ho vidí jednou za čtrnáct dní a pak ho zas v neděli večer musí odvézt domů, a ví, že ho uvidí zase až za dva týdny?

Položila ruku na svoje dítě, jako by ho chtěla ochránit. Nedokáže ho dát Nickovi, a nemůže po něm chtít, aby se ho vzdal, jako se vzdal Tima.

V tuto chvíli se rozhodla. Vezme si Nicka, jak se dohodli, a manželství jim bude fungovat, ať se děje, co se děje. V sázce je příliš mnoho.

Vzali se ve středu ve dvě hodiny odpoledne. Obřad byl prostý, přítomní byli jen rodiče a pár přátel. Pak se vrátili rovnou do nemocnice, sbalili pár posledních Cassiiniých věcí a jeli do nového bytu. Hosty nechali, ať se baví sami.

Byt vypadal nádherně. Na stole byly květiny a šampaňské. Ona si toho skoro nevšimla.

Cassie byla jako omámená.

Paní Davidsonová. Cassie Davidsonová.

Ztěžka usedla na květovanou pohovku a tupě se zadívala z okna do zahrady. Bezmyšlenkovitě točila zlatým prstýnkem na prsteníku.

Je vdaná. Panebože, mají všechny nevěsty takovéhohle pocitu?

Uplynulý víkend byl hektický. Setkání s Timem, jeho matkou a jejím mužem – báječnými lidmi, kteří ji i přijali velmi pohostinně a ptali se co nejméně. Pak návštěva u jeho rodičů cestou zpátky a pak, v neděli, když přestěhovali většinu jejích věcí a svědomí jí nedalo, konečně návštěva i u jejích rodičů.

Umyli se a převlékli a zajeli na Hampstead. Rodiče se snažili ze všech sil vypadat nadšeně, ale nebyli a jí i se chtělo plakat.

Cítla, že k ní zezadu přistoupil Nick. Pohovka zaskřípala, jak usedl na opěradlo a začal jí masírovat šíji a ramena.

„Uvolni se,“ řekl tiše.

„Jak to mám udělat?“ zašeptala.

Obešel ji a usedl proti ní do dřepu. Vzal její ledové ruce do svých teplých.

„Cassie, bude to v pořádku, slibuju,“ zamumlal. Oči mu hořely jako modré plameny. Cítla, jak ji přitahuje, jako bezbranného mola.

Jeho rty byly teplé a konejšivé, ruce něžné. Zvedl ji a nesl do jejich ložnice.

„Bude to v pořádku,“ zašeptal znovu a pomalu ji] svlékal. Každý kousek jejího těla lehce zlíbal.

Dotýkal se jí skoro posvátně. Na chvíli se jí zdálo, že přestal dýchat. Pak zavřel oči a vzdychl. „Změnila ses,“ zašeptal. „Máš plnější ňadra a zhubla jsi,“ prsty přejel po prohlubni jejího podbřišku.

Sklonil hlavu a přejel po ní svými rty. Zachvěla se.

„Je ti zima?“ zeptal se. Ona ale zavrtěla hlavou.

„Ne, není.“

„Řekni mi, že mě chceš,“ řekl chraptivě.

Zajíkla se. „Chci tě,“ vydechla.

„Bože, Cassie...“

Vzal ji za ruce a zvedl ji je nad hlavu a pak se jí dotýkal a hladil ji, až prosila o milost.

„Řekni to ještě jednou,“ zaskřípěl.

„Chci tě, Nicku, prosím!“ zavzlykala a pak si ji vzal. Tělo se mu chvělo snahou ovládnout prudké city, které jím zmítaly, až nakonec se s výkřikem oba propadli do hlubin rozkoše.

Cassie se k němu tiskla, až závrať odplynula. Prudce vnímala jeho pokožku, svaly pod ní, tlukot jeho srdce na svém, jak spolu leželi, údy ještě propleteny.

Třeba jejich manželství nebude jen formální. Když ji dokáže takhle milovat, určitě k ní něco cítí, říkala si. Hladila ho po zádech a stírala mu z nich pot. Ať se děje, co se děje, ona ví, že ho stále ještě miluje.

Jak se jejich dech uklidňoval, odsunul se z ní a zvedl se na loket. Druhou ruku položil na její podbřišek.

„Nezradím tě,“ zamumlal vášnivě a ona cítila, jak se jeho ruka chvěje.

V tu chvíli se cosi v ní rozpadlo v prach. Jde mu o dítě, ne o ni. Jen o dítě...

Zavřela oči, aby zabránila slzám téci. Ony ale stejně kanuly.

Nick je slíbal, ale vyřinuly se jiné a tak ji nakonec jen objímal, až se vyplakala. Pak ji znovu miloval, pomalu a něžně a choval ji v náručí, až vyčerpaně usnula.

OSMÁ KAPITOLA

Příští týdný byly pro Cassii časem smíšených pocitů.

Nick byl něžný, ohleduplný a plný lásky. O domácí práce se dělili a vařili střídavě jeden a druhý. Cassiiny pokusy byly většinou jednodušší a dietnější, aby nedráždily její citlivý žaludek.

V noci pak ji Nick miloval dlouze a pomalu a vyzdvihoval ji do výšin vášně, o kterých neměla nikdy ani tušení.

Nezúčastněný pozorovatel by si řekl, že je to dokonalé manželství. Pro Cassii však mělo vážný nedostatek.

Nick ji nemiluje.

Samo sebou dělal všechno tak, jak se má. Ani jednou jí však nevyznal lásku a ona věděla, že se o ni stará jen kvůli dítěti, které nosí.

Přesto však se ze všech sil snažil, aby byla šťastná. A ona také často šťastná byla.

Byt byl nádherný. Venku zpívali ptáci a ze země rašily první jarní květiny.

Někdy Cassie vyšla na terasu a jen tak stála a dýchala vlhký, zemitý vzduch. Každé ráno do zahrady přilétala červenka na lov žízal. Nakonec se přestala bát, a když na ni Cassie mluvila, nakláněla červenka hlavičku na stranu a poslouchala.

Zahrada byla Cassiina malá oáza ve všem tom zmatku a ona si ji chovala jako oko v hlavě.

Jednou večer, asi týden po svatbě, ji Nick našel, jak prohlíží větve stromů a hledá pupence.

„Ahoj. Na co se to koukáš?“

„Na poupata třešní,“ řekla mu. „Jak ses měl?“

Přišel až k ní a podíval se na pučící větve.

„No, dnes to bylo dost dramatické.“

„Snad ne Phil?“

„Ne, o Phila nejde. Komise pro vyšetřování podvodů si vzala na paškál Charlese Armitage.“

„Trevorova otce? Panebože!“

„Hm. Zdá se, že defraudoval nemocniční fondy.“

„Trevor o tom věděl?“

„Asi ano. Co je k večeři? Mám hlad jako vlk.“

Následovala ho zpátky do pokoje. „Nudle po italsku a salát. A jak to všechno víš?“

„To víš, tamtamy – a taky moje tajné konexe.“

Zmateně se zamračila.

„Mám ve Whitehallu strýčka. Před pár týdny jsem mu zavolal, když se Trevor vytahoval, že nám nechal zavřít sál. Jeho otce tehdy už vyšetřovali a není sám. Má v tom prsty polovina vedení, pokud vím.“

Cassie si sedla a nevěřicně na něj zírala. „Ale to je příšerné! Vždyť jsou to všichni takoví slušní lidé!“

„Zřejmě ne.“ Nick zašel do kuchyně a vrátil se s lahví vína a dvěma skleničkami. „Dáš si se mnou?“

„Jen půl sklenky. A Trevor to ví?“

„Ano. Prý se podívají i na jeho profesionální výkon a možná ho suspendují. Zmeškala jsi dost zajímavý den.“

„Vypadá to tak.“ Vzala si od něj víno a bezmyšlenkovitě ho usrkla. „A jak je Philovi?“

„Jde to. Dnes se poprvé sám vyčůral. Byl nadšením bez sebe.“

Cassie se smála společně s Nickem. „To věřím. Musí to být pro něj úleva, že to všechno tak funguje.“

„Určitě. Samo sebou je to taky tím, že je ve výborné fyzické kondici. Dneska byl na rentgenu. V pánvi už se mu tvoří kalus a vypadá to, že se to všechno dost pěkně zhojí.“

„To je tvoje práce, Nicku. Můžeš být na sebe pyšný.“ Začervenal se a trochu stydlivě se zasmál. „Je to moje zaměstnání.“

„Opravdu by ses už měl naučit, jak přijmout kompliment,“ škádčila ho tiše.

Pokrčil rameny a usmál se na ni. „Nemám praxi.“ Nevěřicně zafrkala a on ji k sobě přitiskl. „Pojď, najíme se, jestli máš uvařeno. Možná budu muset ještě zpátky. Mám službu na vysílače.“

„Takže,“ řekla, když rozdělovala jídlo na talíře, „myslíš, že teď dostaneme sál zpátky?“

„Možná. Voní to báječně. Musím říct, že mi v práci chybíš. Jsi skvělá sálová sestra, Cassie. Tobě jsem nemusel nikdy o nic říkat.“

Ted' se zase začervenala ona. „Jsme prostě na sebe naladěni. Nejsem zas tak moc dobrá. Vzpomínáš, jak jsem ti jednou podala skalpel místo šití?“

Tiše se zasmál. „Divím se, že jsem si toho vůbec všiml. Byl jsem z tebe úplně paf. Ale jsi vážně dobrá.“

Pokrčila rameny. „Jen se snažím zůstat naladěná na to, co děláš.“

„Právě proto jsi tak dobrá. Neříkám to jenom já. Všichni, kdo s tebou pracovali, si to myslí.“

Zavrtěla se. „Určitě přeháníš.“ „A kdo tady nedokáže přijmout kompliment?“ škádlil ji a obrátil svou pozornost k talíři. „Mňam,“ převalil si v ústech sousto a mrkl na ni. „Skvělá sestra, skvělá kuchařka a navíc ještě sexy. Mám já to ale štěstí.“

Cassie se rozpačitě zasmála. Kdyby ji doopravdy miloval, byla by blažená. Nimrala se ve své porci, až přestal jíst a zadíval se na ni.

„Vem si trochu, Cass. Den ode dne hubneš. Vážně bys měla víc jíst. Mysli na děťátko.“

Odstrčila talíř. „K čertu s ním,“ řekla a rozplakala se. Vyběhla z místnosti a zamkla se v koupelně.

Nick zabušil na dveře. „Cassie? Otevři, lásco.“

„Ne. Nechci s tebou mluvit.“

Slyšela, jak podrážděně vzdychl. „Krucí, co jsem zase udělal? Otevři ty zatracený dveře!“

„Ne.“

„Cassie, já – sakra!“

Uslyšela, jak mu v dálce pípá vysílačka a pak jeho hlas v obýváku. O něco později uslyšela jeho kroky, blížící se opět ke dveřím koupelny. „Cass, musím jít. Volají mě na áro, nevím, kdy se vrátím. Prosím tě, otevři, ať vím, že jsi v pořádku, než odejdu.“

Unaveně vstala z okraje vany a odemkla.

Nick jí otřel slzy palcem. „Proč si dneska nejdeš dřív lehnout? Měla by sis odpočinout.“

„Hm. Promiň, že jsem byla hysterická.“ Objal ji a něžně ji k sobě přitiskl. „Zapomeň na to. Těhotenství se ženami někdy dělá divné věci a ty se vůbec nešetříš. Prostě odpočívej, uvidíme se později. Přece nechceš, aby se něco stalo děťátku.“

Pořád jen to děťátko. Dívala se, jak odchází, pak si natáhla tlustý svetr, vyšla do zahrady a sedla si tam ve tmě na schody terasy. Zpod vrat vylezl ježek a Cassie se na něj dívala a dívala a přemýšlela, jestli taky čeká mladé a jak se asi cítí.

Seděla tam dlouho, až byla docela promrzlá, ale bylo jí to jedno. Klid a mír bylo to jediné, co si přála.

Ten víkend měl mít Nick Tima a poprvé ho vzal k nim do bytu. „Vy tu máte zahradu!“ řekl chlapec s radostí. V sobotu ráno vyběhl ven a nadšeně si všechno prohlížel.

„V brečťanu je hnízdo,“ řekl jim u snídaně, „a myslím, že tu máte i ježka.“

„To máme,“ odpověděla Cassie. „Podleze vždycky pod vraty a hledá potravu v keřích.“

„Nedávej mu mléko,“ radil jí Tim vážně. „To je pověra, že ho ježci mají rádi. Ve skutečnosti jim škodí. Nejraději mají konzervy pro kočky.“

Nick se přes Timovu hlavu zadíval na Cassii a mrkl. „Měla by sis to zapsat, až půjdeš nakupovat. Takže, co bys dneska rád dělal?“

„Mohli bychom jít na procházku?“

„Jistě. Dojdeme si pro psa Cassiinych rodičů a vezmeme ho do hampsteadského parku. Co ty na to?“

„Fajn. Jaká je to rasa?“

„Černý kříženec labradora a kolie,“ řekla mu Cassie. „Jmenuje se Sooty a je dost stará, ale procházky miluje.“

„Půjdeme hned?“

„Měla bych jim nejdřív zavolat,“ řekla a šla to udělat. Matka byla potěšená a pozvala je, aby se potom zastavili na oběd.

Byl nádherný jarní den a Sooty kolem nich běhala a vypadala o mnoho let mladší. Tim jí házel klacky a honil ji, když mu je nechtěla vrátit.

Nick s Cassii kráčeli za nimi a Nick se pyšně usmíval. „Příští rok touhle dobou budeme mít dítě v kočárku,“ řekl tiše. „Nebude to báječné?“

„Hm,“ řekla Cassie nezávazně. Přemýšlela však, zdali pozornost, kterou teď Nick tak velkoryse věnuje jí, se přesune na dítě, jakmile opustí její tělo.

Ani se nenadáli a víkend byl pryč. Tim byl navrácen matce, ale ještě předtím mu Cassie musela slíbit, že bude ježka krmit kočičími konzervami.

Když se Nick vrátil, ležela už v posteli. Vklouzl k ní a vzal ji do náruče. Políbil ji a zamumlal: „Děkuju ti, že ses tak věnovala Timovi.“

„Bylo to pro mě potěšení. Je to rozkošné dítě.“

„Hm. Trvalo mi dost dlouho, než mi to došlo,“ přiznal se Nick. „Zdálo se mi, že se mu tu líbilo. Povídal, že jsi milá.“

„To jsem ráda. Je důležité, aby dokázal komunikovat se svými nevlastními rodiči.“

„Hm. Cassie, jsi moc unavená?“

„Dost. Proč?“

„A na milování?“

Zvedla ruku a dotkla se jeho tváře. Kéž by to byla láska, pomyslela si smutně. „Ne. Tolik zase ne.“

„To je dobře, protože tě potřebuju,“ řekl a hlas se mu zatřásl.

Přitiskla ho k sobě a jeho rty našly její.

Jeho milování bylo naléhavé, s náznakem zoufalství. Cassii se chtělo plakat.

Potom se Nick uzavřel do sebe. Ležel a díval se do stropu.

Zvedla se na lokti a podívala se na něj. „Nicku? Jsi v pořádku?“

„Nesnáším to, že ho musím vracet zpátky,“ řekl těžce. „Zabíjí mě to. Cass, tohle manželství musí fungovat. Nedokázal bych tohle prožívat ještě jednou.“

Lehla si a položila mu ruku na prsa. „Nebudeš muset,“ slíbila mu.

Phil Stephenson se den ode dne lepšil. Když přišla Cassie příští den do služby, našla ho, jak leží v posteli, podepřen polštáři a čte si noviny.

„No nazdar. Vypadáte skoro tak, jak si představuju, že jste vypadal dřív,“ škádlila ho.

Líně se usmál. „Jo. No, už je to lepší. Nemám už takové bolesti. Spíš se nudím.“

„Hm. Jsou to čtyři týdny, vidíte?“

„Jo. No ale, čas jen letí, když se člověk dobře baví, jak se říká.“

Cassie se zasmála. „Jste ve skvělé formě!“

Položil noviny. „Hm. Linzi včera přivedla Annu. Když jsem ji viděl a uvědomil si, že nebýt mě, byla by dneska mrtvá – nějak se mi zdá, že to stálo za to.“ Vzdychl. „Víte, Cassie, je to báječná holčička, ale její otec na ni kašle. Nevzali se. Řekl, že Linzi stejně nemiluje, takže to nemá cenu.“

Cassie zavrtala nos do karty. Takže otec Linziina děťátka si Linzi nevzal. Hle, druhá strana mince. „Aspoň nic nepředstíral.“

„To tedy ne. Dokonce emigroval do Austrálie a neposílá výživné! Mizera!“

„Jak to Linzi zvládá?“

„Pracuje doma pro nějakou firmu. Píše na stroji a na počítači, když si Anna hraje, nebo když spí. Říká, že je to dost těžké, ale alternativy jsou prý ještě horší.“

Cassie tuto otázku sama podrobně promyslela, takže mohla jen souhlasit.

Zapsala výsledky Philových testů do karty.

„Je to dobré. Už jste stabilizovaný. Za pár týdnů se vás zbavíme, jak vidím.“

„Hm. Cassie, není tu někde Mike Hooper?“

„Nevím. Zjistím to. Chcete s ním mluvit?“

„Jo. Není to nic naléhavého, ale až ho uvidíte, řekněte mu, že bych s ním rád dal řeč.“

„Jistě.“

Opustila ho a věnovala se několika operantům, včetně sestry Crusoeové. Bolesti v nohou se nezlepšily ani po čtyřech týdnech odpočinku, spíš byly horší. Nyní měla mravenčení a částečné znecitlivění v pravé noze a levá ji bolela tak, že nemohla spát.

CT prokázalo závažnou degeneraci L5-S1 a Miles se rozhodl dnes ráno provést laminektomii. Cassie k sestře Crusoeové zašla, aby ji premedikovala. Našla ji navenek klidnou, ale velmi napjatou.

Cassie si sedla na židli vedle postele a povzbudivě se usmála. „Ten zákrok vám pomůže, uvidíte. Už to trvalo příliš dlouho.“

Žena vzdychla. „Já vím, ale – prostě jsem zbabělec.“

„Nebojte se. Tu bolest umíme zvládnout dost úspěšně, vždyť víte.“

„Hm. Uvidíme, jak to vypadá z té druhé strany, co?“ řekla s náznakem humoru. Cassie ji poplácala po ruce a vstala.

„Teď si zkuste zdřímnout. Líp vám to uteče.“

Hluše se zasmála. „Bylo by to fajn, kdyby to šlo. Už týdný jsem se pořádně nevyspala.“

„No, tak se na to podívejte z té lepší stránky. Dneska ráno si užijete dvě hodiny naprostého bezvědomí.“

Vyměnily si úsměvy a Cassie se šla věnovat papírování.

Angela Newboldová se vrátila z dovolené a převzala, technicky řečeno, zodpovědnost. Cassii však dělalo potíže přijímat rozkazy, obzvláště od mladší ženy, a tak se jí strašně stýskalo po práci na sále.

Proto byla nadšená, když u oběda potkala Nicka, který ji odtáhl stranou a řekl: „Dostaneme zpátky sál.“

„To je fantastické! A kdy?“

„Nevím. Možná až začátkem dubna, ale brzy.“

„Za tři týdný.“

„Tak nějak. Jak se daří té staré harcovnici?“

Cassie se usmála. „Má bolesti a je ospalá. Je dost silná, udělala by nejlíp, kdyby pár kilo shodila, jenže tohle se jí nedá jen tak říct.“

Nick se usmál. „Miles už jí to řekl mockrát, ale ona ho buď nechce poslechnout, nebo nemá dost vůle. A jak se máš ty – jedla jsi?“

„Ano, měla jsem salát a ovoce.“

„Kruci, Cassie, tohle by neudrželo naživu ani ptáčka zpěváčka. Sněz ještě něco. Poškodíš děťátko, jestli si budeš takhle vybírat.“

Nadechla se, aby se uklidnila a napočítala v duchu do deseti. „Nicku, dítě je v pořádku. Nejanči.“

„Ale...“

„Žádné ale.“

Znepokojeně se na ni zadíval. „Cassie, vypadáš unaveně. Jsi bledá. Proč si nevezmeš pár dní volna?“

„Nicku, poslouchej, co ti říkám. Je mi fajn. Dítěti je taky fajn. Je nám oběma fajn. Tak se přestaň chovat jako kvočna.“

„Ale já –“

„Nicku!“ řekla varovně. On se usmál a zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

„Promiň. Odpusť. Já jenom –“

„Já vím, co ty jenom. Musím jít. Uvidíme se později –“

Políbila ho na tvář pro případ, že je někdo pozoruje, a vrátila se zachmuřeně na oddělení. Dítě, dítě a zase to zatracené dítě.

„A co já?“ chtělo se jí zavolat, ale neudělala to. Částečně proto, že nechtěla vypadat jako blázen, a taky proto, že s ním v mnohém souhlasila. To dítě je její zodpovědnost a je nesmysl na ně žárlit.

Protože o to vlastně jde. Prostě a docela obyčejně žárlí na jeho lásku k jejich nenarozenému dítěti.

Příští dva týdny se Cassie vrhla do práce a usilovně se věnovala svým pacientům, aby zapomněla na svou neustálou nevolnost a trápení s láskou k Nickovi.

Sestra Crusoeová na tom byla obzvlášť špatně. Měla velké bolesti a protože byla tak tlustá, nebylo lehké ji ošetřovat. Cassie se snažila moc ji nezvedat, ale to zase nebylo fér ke kolegyním. Zjistila, že má stejné problémy, jako mívala sestra Crusoeová a stejně se s nimi i vyrovnává.

Začala být podrážděná a znechucená sama sebou a nakonec se vždycky zhluboka nadechla a stejně ji zvedla.

To ji vyčerpávalo, a když přišel další víkend s Timem, byla naprosto zničená.

„Zruším to,“ řekl Nick v pátek odpoledne.

Cassie zavrtěla hlavou. Věděla, jak moc se na Tima těší a jak se mu po něm stýská. „Ne. Přivez ho. Není s ním žádná práce.“

„Ale ty budeš kolem nás běhat, vařit a tak. Já tě znám. Neodpočíneš si, když tu bude.“

„Tak ho vezmi k rodičům. Nicku, musíš se s ním sejít.“

Zaváhal. „Nechci tě tu nechat samotnou, když jsi těhotná.“

„Nehloupni. Je mi dobře. Půjdu do postele a budu celý den odpočívat, nebo si sednu na zahradu. Vážně, bude mi fajn. Prosím tě, musíš tam jet.“

A tak nakonec jel, nerad, ale přece, a Cassie ho do poslední minuty pobízela.

Teprve až když jí večer zavolal, aby se zeptal, jak se má, uvěřila, že si to nerozmyslí.

Bolela ji záda a tak si dala horkou koupel a šla do postele. Usnula téměř okamžitě.

Vzbudila se těsně před svítáním. V podbřišku cítila tupou, křečovitou bolest. Se srdcem až v krku odhodila příkrývky a zjistila, že krvácí.

„Ach bože,“ vzdychla a zavolala svého gynekologa. Nebyl na telefonu, a tak ji přepojili na službu. Než doktor dorazil, bylo už po sedmé. Jen se na ni podíval a hned ji nechal převést do nemocnice. O půl hodiny později ambulance dorazila a za chvíli už byla Cassie uložená v malém pokojíčku na gynekologickém oddělení. Vyšetřoval ji lékař, kterého znala od vidění.

„Budeme muset udělat ultrazvuk, ale není mnoho pochyb, o co jde. Jak dlouho jste těhotná?“

„Dvanáct týdnů,“ řekla ztěžka.

„Je to jasné. Spontánní potraty se obvykle dějí v čase první či druhé vynechané menstruace. Je s vámi manžel?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, je právě pryč.“

„Máme ho kontaktovat?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Ne. Uvidíme se, až se vrátí.“

„Jste si jistá? Nechtěla byste ho radši mít tady?“

„Není to možné,“ řekla mu Cassie stručně. Stejně potřebovala čas na to, aby se smířila s tím, co se stalo, než se Nick vrátí.

Neztratila totiž jenom děťátko. Celý základ jejího manželství se zhroutil. S dítětem ztratila i Nicka.

Odvrátila oči od doktorova znepokojeného obličeje. Za chvíli přišla sestra. Byla to Cassiina kolegyně a byla plná soucitu.

„To je smůla,“ řekla laskavě a začala pobíhat kolem Cassie a připravovat ji na ultrazvukové vyšetření.

O pár minut později přijel sanitář – taky ho znala – a odvezl ji dolů na vyšetřovnu.

Musela vypít několik sklenic vlažné vody, a když si myslela, že už prostě musí seskočit z vozíku a jít se vyčůrat, zavezli ji dovnitř a udělali ultrazvuk.

„Ano, placenta se odloučila – vidíte?“

Podívala se na monitor a uviděla úplně jasně maličké děťátko. „Vidíte, tahle skvrnka je placenta,“ řekla jí technička. Cassii to však nezajímalo. Viděla jen svoje dítě.

„Udělala byste mi fotku?“ zeptala se tiše.

„Fotku? Ale...“ Technička se podívala do Cassiina zničeného obličeje a přikývla. „Jistě. Promiňte.“

Stiskla knoflík a ze stroje se vysunul polaroidový snímek. Podala jej Cassii.

„Díky,“ zašeptala.

Pak ji vesele si hvízdající sanitář odvezl zase nahoru. Cassie se celou cestu upřeně dívala na snímek.

O něco později ji odvezli na sál a odsáli zbytek jejího těhotenství, pak ji vyčistili a poslali zpátky na oddělení.

Když se probírala, bolest byla pryč, ale s ní také její dítě.

Zbytek dne ležela a zírala na stěnu, na noc jí dali něco na spaní.

Ráno za ní zašel lékař.

„Tak jak je?“

Pokrčila rameny. „Asi dobře. Fyzicky.“

„A duševně?“

Odvrátila se. „To už je horší.“

„Můžete jít domů, jestli chcete. Vyzvedne vás manžel?“

Cassie věděla, že samotnou ji domů nepustí. Nedokázala si ale představit, že by tu měla zůstat, než se Nick vrátí. A tak zalhala: „Je doma, ale telefon je rozbitý. Vezmu si taxíka.“

Poplácal ji po ruce a vstal. „Zajděte za svým gynekologem. Dá vám něco, kdybyste byla depresivní. Ale nějakou dobu ještě budete smutná. Je to přirozené.“

Cassie skousla ret a přikývla. „Ano. Dobře. Díky.“

Požádala zřízence, aby jí zavolal taxíka, sestra jí pomohla se obléknout a odvezla ji k východu na pojízdném křesle.

Byt se jí zdál nesnesitelně malý, a tak otevřela dveře na zahradu a vyšla ven na terasu. Sedla si na kamenné schody a zadívala se na kvetoucí třešeň. Třásla se chladem, ale bylo jí to jedno. Teď už jí bylo všechno jedno.

Dokázala myslet jen na to, že její děťátko zemřelo proto, že nedbala signálů svého těla a příliš se namáhala. Měla toho nechat, neměla nic zvedat, měla víc jíst. Nick měl pravdu, měla vůči dítěti zodpovědnost a zanedbala ji. A teď už je pozdě.

Proč jen ho neposlechla? Anebo sebe? Protože svoje dítě nenáviděla? Opravdu tolik žárlila na Nickovu lásku, že podvědomě toužila dítě zničit?

Objala se v pase a kývala se dopředu a dozadu.

„Co jsem to udělala?“ šeptala. „Co jsem to udělala? Ach bože, odpusť mi...“

V pět slyšela bouchnout dveře a Nickův hlas, který ji volal. Neodpověděla. Co mohla říct?

„Cassie? Co tu děláš? Je tu strašná zima. Jak dlouho jsi tady?“

V jejím zorném poli se objevily jeho nohy. Nevidoucíma očima se na ně dívala.

„Cass?“ Dřepł si před ní a vzal ji za ruce. Jeho hlas zněl znepokojeně.

„Co je, Cass? Vypadáš příšerně.“

„Vrátil ses brzy,“ řekla nehlasně.

„Tima bolela hlava. Cassie, co je? Co se stalo?“

Zavrtěla hlavou, neschopná odpovědět. Objal ji kolem ramen a pomohl jí vstát.

„Pojď dovnitř, ať neublížíš sobě ani děťátku.“

„Tomu už nemůže ublížit nic,“ zašeptala tichounce.

„Cože? Cassie, o čem to mluvíš?“

Odvedl ji do obývacího pokoje a zavřel dveře. Pak ji něžně usadil na pohovku.

„Cos to říkala?“

Pohlédla do jeho modrých očí. Zrak se jí zamžil.

„Je mi to líto. Víím, jak moc sis ho přál, ale možná to takhle bude lepší. Nefungovalo by to. Bez lásky ne.“

„Cassie? Nerozumím ti. Jak lepší?“

Slyšela v jeho hlase zoufalství a zavřela oči. Její hlas byl plochý, bez výrazu.

„Dítě je pryč, Nicku. Je pryč, já ho zabila. Je mi líto.“

„Zabila? O čem to k čertu mluvíš, Cass? Co se stalo?“

Natáhl se k ní, ona ho ale odstrčila.

„Nedotýkej se mě. Prosím tě, nedotýkej se mě. Chci být sama.“

Pomalů vstal, slyšela jeho kroky, jak jde do ložnice, pak zpátky.

„Co se to k čertu děje? Všude je krev. Cassie, byla u doktora?“

„Včera mi udělali kyretáž,“ řekla mu hluše.

Prudce se nadechl, pak tiše zaklel. Po chvíli opět promluvil.
„Měla bys být v posteli. Zůstaň sedět.“

Dívala se, jak hledá čisté povlečení, stele, pak ji svléká a pomáhá jí do postele. Po několika minutách jí přinesl šálek čaje. Poslušně ho vypila a lehla si.

„Musíš spát,“ poručil stroze.

„Kam jdeš?“

„Do obývacího pokoje. Budu spát na pohovce. Zavolej, kdybys něco potřebovala.“

Zavřel dveře a nechal ji samotnou. Byla to její chyba. Řekla mu, že chce být sama, ale teď zjistila, že to tak není.

Vlastně ho chtěla mít u sebe, aby ji vzal do náruče a řekl jí, že to nevádí, ale samozřejmě to vadí, protože dítě bylo to jediné, co je poutalo k sobě a teď je pryč.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Nerad odcházel Nick příští den ráno do práce. Nespál skoro celou noc a pořád si v hlavě opakoval Cassiina slova. Zřejmě si kladla za vinu, že potratila, ale protože ho k sobě odmítla pustit, nemohl ji utěšit.

Když k ní ráno zašel, vypadala špatně a jemu se nechtělo nechat ji samotnou. Nakonec tedy alespoň položil telefon vedle postele a řekl jí, aby mu zavolala, kdyby jí bylo zle.

Cassie vypadala příšerně. Bledá jako stěna, oči zapadlé. Černé propasti v bílé tváři.

Když ji políbil, zkřivila tvář a jemu se sevřelo srdce. Copak jsou jí projevy jeho náklonnosti opravdu tak nepříjemné? Nikdy se nebránila milování s ním, ale to je možná něco jiného. Zjistil, že je docela možné, že přestože ji přitahuje, o jeho lásku nestojí. Anebo ho přijímala jen kvůli dítěti. Tím ovšem nad jejich manželstvím vznikl obrovský otazník.

S těžkým srdcem nastartoval auto a odjel do nemocnice. Nebylo to daleko a obvykle chodil pěšky. Cassie však dnes auto nepotřebuje a on chce mít možnost se dostat domů co nejrychleji, kdyby to bylo nutné.

Zjistil, že ho operační program uklidňuje. Zabral se do technických podrobností své práce a vymazal tak svoje starosti.

V poledne zavolal Cassii. Řekla mu, že je v pořádku. Vůbec tak sice nezněla, ale on neměl čas jít domů a přesvědčit se, takže ji jen přiměl, aby mu slíbila, že mu zavolá, kdyby ho potřebovala, a odešel na kliniku.

Zrovna skončil, když ho zavolali dolů na ambulanci. Službu na vysílače měl sice Miles, ten se ale věnoval pacientovi na jednotce intenzivní péče a neměl čas.

Nickovi to zdržení nebylo po chuti, ale rozběhl se na ambulanci.

„Máte tu prý pro mě pacienta,“ řekl sestře.

„Ano, v druhém boxu. Je tam taky doktor Armitage. Vypadá to na zákrok – femur.“

„Dobře.“ Nick došel do boxu a našel Trevora, jak dokončuje vyšetření.

„Brý večer,“ řekl krátce. „Chtěl jste, abych se na něco podíval?“

„Á, to jste vy? Ano, tady na tu nohu. Paní Petersová dnes odpoledne upadla a vypadá to, že kyčelní kloub je v háji.“

Nick se sklonil nad postarší ženou a usmál se. „Paní Petersová? Já jsem doktor Davidson z ortopedie. Prý jste upadla. Bolí to moc?“

„Strašně,“ zatřásl se ženě hlas. „A oni se mnou pořád hýbou.“

Vzal ji za ruku a povzbudivě ji stiskl. „Nebojte se, brzy vám bude líp. Máte snímky, doktore Armitagi?“

Trevor kývl na světelnou tabuli a Nick si pozorně prohlédl snímky. „Hmm. No, zlomené to tedy určitě je. A osteoporóza. Myslím, že tam dáme náhradu. Paní Petersová, tomu kyčelnímu kloubu jste dala pořádně zabrat, takže my vás teď přijmeme a dáme vám nový, co vy na to?“

„To jsem ráda,“ vzdychla. „Už na něj čekám dva roky a ještě mi rok zbýval. Pojd'te sem,“ kývla na Nicka, aby se naklonil blíž k ní. „Nechtěl byste hned udělat i ten druhý, když už jsem tady?“

Krátce se zasmál. „Jeden bude na vás až dost, paní Petersová. Kdy jste naposled jedla?“

„V poledne,“ odpověděla. „Pečovatelka mi vozí jídlo v pondělí, ve středu a v pátek přesně jako hodiny. Propána, budu snad muset čekat?“

Nick se podíval na hodinky. „Ne, myslím, že ne. Než připravíme sál a než vás premedikujeme, bude času dost. Zařídím váš příjem a uvidíme se později.“

Trevor ho následoval. „Promiň. Chtěl jsi dnes brzy vypadnout?“

Nick se na něj zaškaredil. „Ano, dnes ano. Klidně bych si tohle byl odpustil.“

„Jasně, chceš domů za Cassii. Je mi líto, co se vám stalo s tím dítětem.“ Trevor se krátce odmlčel. „Stejně je to ale divné, že si tě vzala a pak to dala pryč. Lidi přece udělají jedno, nebo druhé, ne oboje. Dítě by ale přece jenom pocuchalo její styl, co?“

Nicka zamrazilo. „O čem to ksakru mluvíš, Armitagi?“

„O Cassii. Nemá cenu se jí ptát, stejně by to zapřela. Copak ale můžeš doopravdy vědět, co se stalo? Byl jsi pryč všechny ty víkendy – kdo ví, jak to bylo.“

Nick se po něm vrhl, on ale couval s rukama zdviženýma, pak se otočil a rychle kráčel chodbou pryč. Nick stál jako solný sloup.

Lže, určitě lže. Musí to tak být, protože druhá možnost je příliš strašná.

Ale Cassie přece řekla, že dítě zabila. Myslel si, že si vyčítá, že potratila, ale co když se mu snažila říct, že si dala dítě vzít? Proto mu nedovolila, aby se jí dotkl? Že se trápí pocitem viny?

„K čertu!“

„Prosím?“

Zvedl hlavu a pohlédl do překvapeného obličejce sestry.

„Nic. Promiňte. Budu teď operovat paní Petersovou. Mohla byste vyplnit všechny papíry a poslat ji nahoru na sál? Já se jdu umýt. Jo a dejte vědět na oddělení.“

„Už je to hotovo. Bude tam za deset minut.“

Prudce vydechl. „Jasně. Fajn. Díky.“

O hodinu později zavíral operační ránu a chystal se opustit nemocnici. V hlavě měl zmatek.

Znovu a znovu si opakoval jejich včerejší konverzaci a došel k jedinému závěru.

Trevor by klidně mohl mít pravdu.

No, teď půjde domů a dozví se, jak to bylo, ať se děje, co se děje.

Když přišel domů, Cassie seděla v obývacím pokoji a tupě zírala na televizi.

Vypnul přístroj a postavil se jí tváří v tvář. Srdce mu bušilo jako o závod.

„Zabilas moje dítě?“ zeptal se tiše.

Trhla sebou, jako by ji uhodil.

„Nicku?“

„Slyšelas mě,“ zaskřípěl. „Zabilas moje dítě? Odpověz!“

Pomalů zavrtěla hlavou. „Je mi to líto,“ zašeptala. „Ach bože, odpusť mi...“

Tvář měla bílou jako křída a obrovské těžké slzy se jí koulely z očí. Křečovitě zavřela víčka. Vytryskly zpod nich další slzy.

„Promiň,“ vzlykala. „Nicku, je mi to tak líto...“

„Zabiju tě, zatraceně, zabiju!“ zaklínal se, popadl ji za předek županu a zvedl ji na nohy.

„Jak jsi mohla?“ zařval jí do obličeje. Pak se její oči otevřely a on v nich uviděl tu strašnou pravdu hluboce vepsanou do jejího srdce.

„Pane bože,“ řekl chvějícím se hlasem. Hrubě ji odstrčil bez ohledu na její výkřik, když upadla.

Šel do koupelny a zavřel za sebou dveře. Vytáhl kufr a začal si balit věci.

Uslyšel, jak se za ním dveře otevřely.

„Kam jdeš?“

Zněla opuštěně, ztraceně. A dobře jí tak.

„Pryč, dřív než udělám něco, čeho bych litoval. Zbytek věcí si odnesu jindy.“

Protáhl se kolem ní, popadl klíče a zabouchl za sebou dveře.

Cassie se vrátila do práce hned po neděli. Týden, který následoval, by už nikdy nechtěla znovu prožít.

Nick o sobě nedával žádnou zprávu a ona nakonec přestala doufat.

Určitě ho v nemocnici dřív nebo později potká, ale s tím si poradí, až se to stane. Upřímně řečeno, nezdálo se jí, že jí to bude buhvíjak vadit. Byla zcela otupělá.

Pořád ještě sloužila na ortopedickém oddělení za sestru Crusoeovou. Ta však byla operovaná před třemi týdny a za dalších pár týdnů se vrátí, takže bylo jasné, že Cassii pak přeloží někam jinam.

Za pár dní měli znovu otevřít sál, na kterém dřív pracovala. Tam se ale určitě nevrátí. Byla si jistá, že Nick použije svého vlivu, aby se nesetkali.

Phil Stephenson byl ve skvělé formě, když nastoupila. Sedm týdnů po operaci se podle rentgenových snímků hojil jako divý, pro něj to však nebylo dost rychle. Byl otrávený a zklamaný tím, jak dlouho to zlomeninám trvá, než se zacelí.

Zašla za ním, protože se těšila, že uvidí přátelskou tvář, ve které nesídlí tázající se ústa. Byla však hned v úvodu zklamaná.

„Ahoj, jak se cítíte? Je mi líto, že jste přišli o děťát...“

Úsměv jí na rtech povadl. „Ach, vy jste o tom slyšel?“

„Ano. Je mi líto. Muselo to být hrozné.“

Odvrátila zrak a oči se jí zalily slzami.

„Promiňte. Kruci, nechtěl jsem vás rozplakat. Nate.“ Podal jí papírový kapesník. Vysmrkala se a utřela si tváře.

„Omlouvám se. Já jen někdy prostě...“

„Já to znám.“ Zhluboka si vzdychl. „Vy asi víte, že já žádné děti mít už nemůžu? Trubičky dostaly tak zabrat, že jsou určitě ošklivě zjizvené. Pokud ten zbytek bude vůbec schopen někdy fungovat alespoň tak, aby se dodávka dostala na místo. Což vůbec není zaručeno.“ Usedla na kraj jeho postele a podívala se mu do očí.

„Je mi líto. To jsem nevěděla. Totiž, věděla jsem, že ta možnost tu je, ale Mike Hooper se tvářil dost optimisticky.“

„No, úplně to nevyloučil, ale už si není tak jistý jako dřív. Stejně jsem ale měl z pekla štěstí. Kdyby se to bylo nestalo, nikdy bych nepotkal Linzi.“

Krátce se zasmál. „Není to zrovna vhodná doba se zamilovat, co? Co jí můžu nabídnout? Zničené tělo, které jí asi bude nanic, a nejistou budoucnost.“ Phil pracoval jako reportér a potřeboval se rychle přesunovat z místa na místo. Jakákoliv přetrvávající tělesná nedostačivost mohla jeho kariéru ukončit.

„Mohl byste prodat svůj příběh časopisu Sun. Pak byste už nikdy nemusel pracovat.“

Zasmál se. „Nemyslím, že by tak dobře platili. Mohl bych se třeba věnovat investigativní žurnalistice. Není to ale totéž.“

„Asi ne. A co cítí Linzi k vám?“

Pokrčil rameny. „Vlastně nevím. Snažil jsem se nedávat nic najevo, protože, jak jsem řekl, nemám jí co nabídnout a není fér na ni tlačit. Byl bych nerad, kdyby si myslela, že si mě musí vzít z pocitu viny.“

„Třeba se do vás taky zamilovala? Nemusí přece za vámi chodit, ale stejně to dělá.“

„Třeba má výčitky svědomí,“ řekl, v tváři beznaděje. „Nevím. Kdybych jen věděl, jak na tom budu, až tohle všechno skončí.“

Cassie mu stiskla ruku a vstala. „To ukáže čas. Budete prostě muset počkat.“

„Já vím. Jen nejsem zrovna filozof.“

„Tak to jsme dva,“ usmála se unaveně. „Jsem ale ráda, jak se hezky uzdravujete.“

Kriticky se na ni zadíval. „Můžu něco říct, sestro? Vypadáte jako živá mrtvola.“

Cassie bezmocně zamávala rukama. „Jsem – jsem v pořádku. Je mi líp tady, v práci. Musím jít.“

Byla tu také postarší paní, jménem Petersová, které před týdnem dělali totální endoprotézu kyčelního kloubu. Hojila se dobře, než měla embolii. Pořád ještě se po ní cítila slabá.

Za normálních okolností by ji touto dobou už převezli na geriatrické oddělení, ale protože se ještě stále řešily problémy spojené s tím, jak vedení nemocnice naložilo s finančními fondy, ortopedie se dál používala jako odkladiště geriatrických případů.

Nebylo to šťastné řešení. Mladší pacienti s lepší kondicí odcházeli domů dřív, než by měli, protože se tam měl o ně kdo postarat, zatímco staří lidé bydleli většinou sami a byli mnohem křehčí.

Hodně ošetřovatelek s nimi odmítalo pracovat s odůvodněním, že to nejsou ortopedické případy, Cassii to ale nevadilo. Neviděla žádný rozdíl v tom, o koho se stará. Každý pacient je jiný a jde přece o lidi a ne jenom o diagnózy. Zjistila, že většina stařečků a stařenek na oddělení jsou milí a dělají si navzájem společnost, na což ona neměla čas, i když to považovala za nedílnou součást své péče.

Papírování jí stále znepríjemňovalo život. Zrovna se potýkala s dlouhou počítačovou sestavou, když vešel Nick.

„Dovolíš?“ pravil neosobně a zvedl telefon.

„Prosím,“ zamumlala a ignorovala ho, stejně jako on ji.

Pokradmu se na něj podívala a ulekla se, jak utrápeně vypadá. Otočil se a uviděl, že se na něj dívá. Jejich pohledy se setkaly. Dlouhou chvíli na sebe hleděli, pak Nick sklopil oči.

„Promiňte, mohl byste to zopakovat?“ řekl do telefonu a ona pohlédla dolů na list papíru z počítače, plný čísel. Ještě nikdy se na ni nikdo takhle nepodíval, s takovou neskrývanou nenávistí.

Sáhla po šálku kávy, ale ruka se jí tak třásla, že nápoj rozlila na papír.

„Krucí.“

Popadla hrst papírových kapesníků a snažila se bezvysledně kávu utřít.

„Do háje!“

Popadla potřísněnou stránku, zmačkala ji do koule a hodila přes celou místnost.

Nick se na ni upřeně díval. „Copak?“ posmíval se. „Trápí tě svědomí?“

Upřeně se na něj zahleděla a srdce se jí sevřelo. „Ty mě asi strašně nenávidíš,“ zašeptala.

„To je slabé slovo. Budeš tu celý den?“

Přikývla.

„V poledne zajdu do bytu a odnesu si zbytek věcí.“

Sklopila oči. Nemohla se na něj ani podívat. „Fajn.“

Dveře se za ním tiše zavřely. S přerývaným povzdechem se obrátila zpátky k počítači a znovu se snažila ho přesvědčit, aby vydal svoje tajemství.

Ortopedický sál měl být otevřen hned po Velikonocích. Nepřekvapilo ji, že není zařazena do týmu. Hlavní sestra jí vysvětlila, že ji potřebují na oddělení, než se sestra Crusoeová vrátí. Pokud to Cassii nevadí. A že na sál se může vrátit potom.

Cassie ji ujistila, že proti tomu nic nemá. Mary Jo jí povídala, že její práci převzala Alice a že s ní Nick nevychází.

„To je dobře,“ zamumlala.

Mary Jo se na ni znepokojeně zadívala. „Co se to s vámi dvěma stalo? Byli jste tak šťastní, než jste přišli o děťátko.“

Cassie se nevesele zasmála. „Myslíš? Asi to byla jen přetvářka. Bez dítěte to celé ztratilo smysl.“

Mary Jo soucitně řekla: „Chudinko. Myslela jsem, že jsi konečně našla toho pravého.“

„Já ano. Ale Nick – bylo to kvůli jeho synovi. Nesnesl představu, že by se měl znovu soudit o dítě. Asi si myslel, že to bude jednodušší, když se vezmeme, ale stejně by to dlouho nefungovalo. On mě totiž nemiloval, víš.“

„Houby!“

„Cože?“

Mary Jo pokrčila rameny. „Samozřejmě, že tě miloval. A podle mě tě pořád ještě miluje. Jak se na tebe vždycky díval – skoro jako bys byla to nejcennější, co kdy v životě viděl.“

Cassie se hoře usmála. „Měla bys vidět, jak se na mě dívá teď. Nenávidí mě, Mary Jo. Až do morku kostí. Dává mi vinu za to, že jsem potratila. Nejdřív jsem si myslela, že má třeba pravdu, ale pak jsem si promluvila se svým gynekologem a ten mi řekl, že ve dvanáctém týdnu se často potrací a že bych se neměla obviňovat.“

„A proč bys měla?“ zeptala se Mary Jo nevěřící.

„Proboha, Cassie, přece sis nenechala udělat interrupci!“

„Ale zvedala jsem těžké věci, i když mi bylo zle. Měla jsem toho nechat, vzít si volno, nebo tak. Ale měli jsme málo lidí, a tak jsem...“

„Hm. A kdy nemáme?“ Mary Jo ironicky odfrkla. „Cassie, tvůj gynekolog má pravdu. Není to tvoje vina a musíš se přestat obviňovat. Musím jít. Dej na sebe pozor, ano? Jsi ještě pořád strašně bledá.“

Cassie se chabě usmála. „Budu v pořádku.“

„Tak jo. Musím jít, nebo přijdu pozdě a Nick po mně něčím hodí.“

„Určitě jsi hrůzou bez sebe.“

„Naprosto,“ usmála se Mary Jo. „Ahoj.“

„Ahoj.“

Cassie se za ní dívala, jak odchází. Takže s Nickem se nedá spolupracovat? Smutně ji potěšilo, že on je také nešťastný.

Aféra kolem Charlese Armitage a jeho kumpánů se s velkým rámusem provalila následující týden. Vyšetřování skončilo a následkem toho měly být části nemocnice od konce dubna uzavřeny. Některé z nich, například ambulance a úrazovka, se zavíraly ještě dřív a pacienti se měli směřovat do jiných místních nemocnic.

Ortopedie měla být radikálně omezená. Její sál, nedávno otevřený, měl být uzavřen natrvalo a mnoho lidí přišlo o práci, mimo jiné i všechny sálové sestry.

Miles Richardson odcházel předčasně do penze a Nick dostal výpověď.

Miles mu tu zprávu oznámil v pátek, než měl Nick odjet do Suffolku.

„Je mi líto, příteli. Nevím, kam půjdete, ale rád vám dám ty nejlepší reference. Velice rád. Byl jste skvělý. Udělal jste spoustu výborné práce, víc, než byla vaše; povinnost. Vezměte si třeba mladého Stephensona. Ten mladík měl štěstí, že jste tu v nemocnici byl, třeba tak krátce. Je to smůla, že o vás přijdeme.“

Nick byl Milesovými slovy dojat. Odkášlal si. „Díky, pane.“

„A neříkejte mi pane, Nicku. Bude se mi po vás stýskat, po vás i po Cassii. Je mi líto, co se vám stalo s tím dítětem. A ještě víc, že vám to spolu nevyšlo. Možná, že až se Cassie sebere po tom potratu, udobříte se.“

Nick mlčel a nevěděl, co říct. Starý pán není přece slepý.

„Ne, myslím, že bude lépe, když půjdeme každý svou cestou. Tak, já už musím. Mám na víkend Tima.“

Vyšel z Milesova pokoje a kráčel chodbou. Vtom se zastavil.

Stála před ním Cassie a nejspíše se na něj dívala.

„Nicku?“

Podíval se na ni. Bože, vypadá hrozně. Hubená a strhaná, oči bez výrazu. Možná, že vina, kterou cítí, je tím nejlepším trestem.

„Slyšela jsem, že jsi přišel o práci. Je mi to líto,“ řekla tiše.

„Tys taky přišla o místo. Co budeš dělat?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Něco si najdu. Jedeš za Timem?“

„Ano – ano, jedu.“

Zalovila v kapse a vytáhla obálku. „Dal bys mu tohle, prosím tě?“

Nick si dopis nevzal. Místo toho se na ni zadíval s podezřením.

„Proč píšeš mému synovi?“

Napůl se odvrátila a prohrábla si rukou neupravené vlasy. „Proboha, kdybych se s ním chtěla spiknout za tvými zády, mohla jsem to poslat poštou. Píšu mu o ježkovi. Měl mladé. Myslela jsem, že by to třeba rád věděl.“

Hlas se jí zlomil. Pomalu natáhl ruku pro dopis.

„Řeknu mu to. Díky, žes na něj myslela.“

Díval se za ní, jak odchází chodbou. Srdce mu usedalo.

„Ach Cassie, proč?“ zašeptal. „Mohli jsme se mít tak krásně.“

Místo aby v neděli večer vrátil Tima a spěchal do Londýna, zůstal Nick v Suffolku. Navečřel se s Jennifer a s Andrewem a když uložili Tima, seděli v kuchyni a povídali si.

O tom, že přišel o místo, jim řekl už dřív. Teď jim pověděl o Cassii.

Byli zděšeni. „Myslela jsem, že bereš Tima k vašim, protože Cassii není dobře a ne že – ach Nicku!“ Šedé oči Jennifer byly plné soucitu.

Položila mu ruku na jeho a stiskla ji. Odtáhl se a prudce vstal. Otočil se a nevidoucíma očima se zadíval z okna.

„Nech ho,“ řekl Andrew tiše.

„Omlouvám se,“ vzdychl po chvíli. „Soucit mi právě teď nejde k duhu.“

„To je jasné,“ řekl Andrew. „Poslechněte, vzpomínáte si, jak jste před časem říkal, že si nejste jist, jestli Londýn je místo, kde chcete žít?“

Nick se otočil. „Ano. Upřímně řečeno, je mi jedno, kam půjdu. Proč se ptáte? Máte pro mě nějaký návrh?“

„Michael Barrington odchází. Clare čeká rodinu a jemu nabídli místo konzultanta v Ipswichi, ale musí nastoupit téměř ihned. Někdo tam musel z osobních důvodů narychlo odejít a tak nabídli to místo Michaelovi. Vyhovuje mu to, protože tam má dědečka, o kterého se musí starat. Budou bydlet s ním. Takže, máme tu jedno místo volné.“

Nick se podíval z jednoho na druhého. „Nebude vám to vadit? Nebudu vám překážet?“

Andrew se lehce usmál. „Já to vydržím. A vím o jednom mladém muži, který bude přímo nadšen.“

Poprvé za mnoho týdnů Nick pocítil záblesk naděje.

„Ano. Bude to skvělé, být Timovi tak blízko. Teď jenom musím omámit šéfa v nemocnici.“

Andrew se zasmál. „To nebude tak těžké. Mayhew o vás pořád mluví velmi dobře. Promluví s ním a řeknu mu, aby vám zavolal.“

„Neměl bych podat žádost obvyklou cestou?“

Jennifer se zasmála. „Tak chceš tu práci, nebo ne?“

Chvíli se na ni díval. Pak mu zacukaly koutky a on se usmál.
„Ano. Chci ji. Promluvte s ním, určitě. Řekněte mu, že jsem volný.“

Jennifer zaváhala, pak se zeptala: „A co Cassie?“

Nick zvažněl. „Co Cassie? S tím je konec. Je po všem. Nemám k tomu co říct.“

DESÁTÁ KAPITOLA

„Máte jít na sál.“

„Cože?“ Cassie užasle odložila počítačovou sestavu a zazírala na Angelu. „Já?“

„Ano. Mají tam složitý případ a váš muž právě udělal scénu a řekl, že s Alicí se nedá pracovat. Chce, abyste ji vystřídala.“

Cassie polkla. „Už se nemůžu dočkat,“ zamumlala si pro sebe. „Zvládnete to tu beze mě?“

„Doufejme,“ řekla Angela suše. „Nikdo není nenahraditelný, má milá, ani vy. Jen jděte. Podle hlasu by jeden řekl, že sestra Crusoeová je vedle vašeho muže úplně putička.“

Cassie se zasmála, aby zakryla svoji nervozitu. „Je to všechno omyl. On se velmi dobře ovládá.“

„Hm. Rozhodně tak nevypadal, když hodil vozík přes celý sál!“

„Panebože.“ Cassie vstala a podala Angele stoh papírů. „Tumáte, sestro.“

„Díky, moje oblíbená činnost. Nejste s ním náhodou domluvená?“

Cassie se zašklebila. „Věřte, radši bych byla tady!“

Na sále všichni chodili po špičkách a Nick zamračeně čekal v hale.

„No konečně. Kdes ksakru byla?“

„Jak praví Einstein, čas se vleče, když na něco čekáme. Jak je to pěkné, být žádoucí.“

Cosi nesrozumitelně zamumlal a navrhl, aby sebou hodila, když už se jí uráčilo přijít.

Vešla do dámské šatny. Seděly tu Alice a Mary Jo a dělaly si pohodlí. „Hle, kavalerie je tu. Dneska je jako sršň,“ řekla Alice filozoficky. „Bavte se dobře, miláčkové. Jdu si léčit své pohmožděné ego.“

Cassie se za ní dívala. „Je docela klidná. Asi je to celé trochu nadsazené.“

„Nadsazené?“ Mary Jo se rozesmála, až se jí po tvářích koulely slzy. „Ty máš takový dar humoru,“ řekla, když konečně mohla promluvit. „Má milá, rajtoval na nás jak šílenec!“

„Hm.“ Cassie si natáhla svůj sálový úbor a šla se umýt.

„Hotová?“

„Myju se. Nicku, uklidni se.“

„Nemůžu se uklidnit! Mám tam pacienta s rozdrčeným ramenem a musím tu operovat v přítomnosti naprosto neschopných lidí! Proboha, pohni se.“

Popadla ručník, utřela se a hodila ho do koše.

„Dobře. Plášť, masku, rukavice a jedem.“

„Já vím,“ poznamenala k jeho vzdalujícím se záďm. S povzdechem se dooblékla a vešla dovnitř.

Už zapomněla, jaké to je, stát tak blízko něj, cítit pohyb jeho svalů, jeho vůni. Dívat se na jeho šikovní ruce, jak pracují a předvídat jeho příští myšlenku.

Odtáhla se a on se na ni přes masku zaškaredil.

„Proč stojíš tři metry ode mě? Vždyť nevidíš, co dělám! Koukej jít sem, ženská!“

Vší silou se musela ovládnout. Nadechla se a vrátila se mu po bok.

„To je lepší,“ zavrčel. V příští minutě jí loktem vrazil do hrudi. „Nepřekážej,“ zabručel a Mary Jo se zachichotala.

Cassie si nemohla pomoci. Napětí, které v ní narůstalo, jak musela stát blízko něho, dostoupilo svého vrcholu. Vyprskla smíchy.

Nick se na ni zuřivě zadíval. „Co je tady k smíchu?“ utrl se.

„Ty,“ řekla mu upřímně. „Chováš se nemožně.“

Zhluboka se nadechl. Rozhlédl se po ostatních a vzdychl. „Promiňte. Můžeme pokračovat?“

Všichni si oddechli a věnovali se svým úkolům.

Pak už neřekl ani slovo, jen žádal o nástroje a vyměnil pár poznámek s anesteziologem.

O hodinu později prohlásil, že skončil. Cassie a obíhací sestra spočítaly tampóny a Nick ránu uzavřel.

Když vycházeli ven, volky nevolky se na ni usmál. „Díky. Víím, že nám to spolu v osobním životě zrovna neklapalo, ale chtěl bych, abys věděla, že jsi ta nejlepší sálová sestra, s jakou jsem kdy pracoval.“

Cassie pocítila zvrácenou touhu vypuknout v pláč.

„Díky,“ řekla třesoucím se hlasem a uprchla do dámské šatny.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí Mary Jo tiše.

Přikývla. „Přežiju. Musím zpátky na oddělení, máme dneska málo lidí.“

Když se vrátila na oddělení, zjistila, že se v její nepřítomnosti odehrála malá krize. Mladý cyklista, který tu ležel na trakci, spadl s postele, když se snažil chytit frisbee.

Angela mu právě upravovala trakci a Miles se přišel podívat, jestli se mu něco stalo, nebo jestli se jen příšerně vyděsil.

Počítačová sestava ležela na stole nedotčená.

Angela se potměšile usmála. „Jestli chcete udělat aktualizaci stavu pacientů, máte možnost.“

Cassie teatrálně zasténala, ale chopila se práce. Byla ráda, že může dělat něco, čemu musí věnovat svou naprostou pozornost. Stát tak blízko vedle Nicka ji dokonale vyvedlo z rovnováhy.

Po hodině však si zoufale přála, aby ji někdo vyrušil. Osud jí vyhověl v podobě rehabilitační sestry, která přišla postavit Phila Stephensona poprvé na nohy. Cassie šla s ní a společnými silami pomohly Philovi přehodit nohy přes pelest a dostat se k jejímu okraji.

Zrovna když se chystal přenést váhu na nohy Cassie vzhledla a uviděla ve dveřích stát Linzi.

Dívala se na Philovy nohy a byla bledá jako stěna. „Můj bože,“ zašeptala tiše.

Cassie pohlédla na Philovu pánev, ještě stále podepřenou pruty externí kovové dlahy, na jeho vyhublé nohy, na jeho stehna a podbřišek, křížem krážem pokrytý rudými, napuchlými jizvami. Šortky, které měl na sobě, toho mnoho z jeho zranění neskrývaly. Cassie pohlédla zpět na Linzi, která se těžce opírala o rám dveří, v tváři téměř popelavá utrpěným šokem.

„Ach, Phile,“ řekla třaslavě a obrovské slzy se jí skutálely po tvářích. Zakryla si ústa rukou a s výkřikem se otočila a utekla.

„Jdu za ní,“ řekla Cassie, ale Phil ji zadržel. Jeho stisk byl překvapivě silný.

„Ne,“ poručil. „Nechte ji jít.“

Cassie se mu podívala do tváře a viděla, že je jako bez života. „Ona se vrátí.“

Díval se za ní bez mrknutí oka. „Ne, asi ne, Cassie. Viděla jste její tvář? Ani pocit viny by nedokázal překonat takový odpor.“

Slezl z postele, k překvapení rehabilitační sestry i Cassie.

„Pomozte mi chodit,“ procedil mezi zuby. Cassiino srdce se sevřelo nad bolestí, kterou uslyšela v hlase.

Pomohly mu projít se po pokoji, pak ho uložily zpátky do postele. Byl zcela vyčerpán.

„Výborně,“ řekla rehabilitační pochvalně. „Brzy budete chodit.“

Odvrátil hlavu. Žena pokrčila rameny směrem ke Cassii.

„Zůstanu s ním,“ naznačila jí Cassie a obrátila se znovu k Philovi.

„Jste v pořádku?“

„Co myslíte?“

„Podívejte, byla v šoku. Asi ji vyděsily ty dráty.“

Odvrátil se od ní. „Uvažujte reálně, Cassie. Podívejte se na mě. Vy byste mě chtěla?“

Podívala se mu do očí. „Kdybych vás milovala, bylo by mi to jedno. Všechno by mi bylo jedno. Láska už je taková. Nedá se s ní nic dělat.“

„Vy jste se s Nickem rozešli, vidíte?“

Pohlédla stranou. „Ano, je to tak.“

„Je mi to líto. Víím, jak jste ho měla ráda. Pořád ještě ho milujete, vidíte?“

Přikývla. „Ano, pořád ho miluju. Asi už navždy.“

„Ach, Cassie,“ řekl Phil ztěžka. „Proč jsem musel potkat Linzi teď, když jí můžu nabídnout tak málo?“

Hlas se mu zadrhl, a když se k němu obrátila, viděla, jak mu po tváři sklouzla osamělá slza a ukápala na polštář.

„Ach Phil, jsme to ale párek, co?“

Podala mu kapesník. Na okamžik si ho přitiskl na oči, pak se slabě usmál. „Omlouvám se.“ Zhluboka se nadechl a vzal ji za ruku. Silně ji stiskl a řekl: „Co budete dělat?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Co vlastně můžu udělat? Posbírat střepy svého života a žít ho dál, ne? Co jiného? A vy?“

„Vezme si mě, doufám. Totiž, pokud bude chtít.“

Phil se nevěřicně obrátil ke dveřím.

„Linzi?“

Cassie sklouzla s postele, tiše vyšla ze dveří a zavřela za sebou.

Vedle ní se zastavila Sue. „Co se to děje? Viděla jsem Linzi, jak jde dovnitř, pak jak utíká pryč, teď se vrátila a říkala něco o tom, že se vezmou – o co tu jde?“

Cassie se nuceně usmála. „Myslím, že ho právě požádala o ruku.“
„A?“

Cassie vzala Sue pod paží a odtáhla ji ode dveří. „Nic nám do toho není, ne? Nechme je na pokoji. Mají si toho hodně co říct.“

Sue si sedla. „Jak neuvěřitelně romantické.“ Spokojeně vzdychla. „Já mám tak ráda šťastné konce. Ty ne?“

Cassie se přinutila se usmát. „Ráda bych věděla, jestli by tu někde nebyl ještě jeden volný,“ řekla tiše.

Později toho dne zavolal Miles Nicka do své kanceláře. „Sedněte si,“ řekl a mávl ke křeslu. „Kávu?“

„Nádhera, díky.“

Miles před něj postavil šálek a znovu se posadil.

„Prý jste se dnes na sále trochu předváděl.“

Nick zhluboka vzdychl. „Ano. Omlouvám se. Neměl jsem na Alici křičet, nebyla to její vina.“

Miles se usmál. „Znám to. Když člověk jednou pracoval s Cassii, už nikdy nechce nikoho jiného. Škoda, že ji nechtěli vrátit. Žádal jsem je o to, ale řekli mi, že ji potřebují na oddělení.“

Nick pokrčil rameny. „Já o ni taky žádal, ale řekli mi, že můj názor je irelevantní, nebo něco takového. Mysleli si, že chci být se svou ženou.“

Ztěžka vzdychl a Miles se na něj zkoumavě zadíval.

„A chcete to?“

Zamíchal si kávu třesoucí se rukou. „Ano. Chci.“

„Tak proč za ní nejdete a nezkusíte to dát dohromady?“

Nick vzhlédl. „Protože zabila moje dítě,“ řekl tiše. „Nesmysl, o čem to mluvíte?“

„Nepotratila, nechala si udělat interrupci.“

„To je nesmysl, Nicku. Znáám Cassii léta. Něco takového by nikdy v životě neudělala.“

„No, udělala to.“

„A proč myslíte?“

Nick vzdychl. „Přiznala se mi.“

Miles byl ohromen. „Bože bože. Chudinka. Musela být velmi rozrušená.“

„Byla to moje vina,“ řekl Nick tiše. „Přinutil jsem ji, aby si mě vzala. Tlačil jsem na ni.“

„A teď jí nemůžete odpustit?“

Zadíval se na svoje ruce. Ruce, které se jí dotýkaly a pak ji nakonec odvrhly. „O to už myslím nejde. Nedokáže odpustit sama sobě a ničí ji to. Já jí půjdu brzy z cesty, takže to bude mít lehčí. Doufám, že se přestěhuju do Suffolku. Jeden kolega tam odchází a já požádal o jeho místo.“

„Ano, o tom jsem s vámi taky chtěl mluvit. Volal mi Mayhew, konziliář. Prý je to víceméně formalita, ale chtěl by, abych mu na vás poslal svoje reference, aby vaše žádost měla větší váhu.“ Opřel se pohodlně v křesle a upřel na Nicka potouchlé jiskřící očka. „Teď ale co mu mám říct o tom vašem dnešním ranním vystoupení na sále?“

Nick se Milesovi nevesele podíval do očí. „Já nevím. Řekněte mu, že jsem vybuchl. Řekněte mu, co chcete. Je mi to vlastně jedno –“

Zlomil se mu hlas a on se odvrátil. „Milesi – já ji miluju.“

„Tak jí to řekněte. Zajděte za ní, promluvte s ní. Na odpuštění nikdy není pozdě, Nicku. Ani sobě, ani druhému. Jděte za ní, prosím vás o to. Kvůli sobě i kvůli ní. Můžete jenom prohrát.“

Nick se hluše zasmál. „A to je všechno?“

„Řekněte, máte na vybranou?“

Nick vstal.

„Nemám. Máte pravdu. Nemám na vybranou. Musím to zkusit znovu. Nemám co ztratit.“

Když zazvonil domovní zvonek, seděla Cassie na zahradě a házela drobtý července.

Otevřela a zamrkala překvapením.

„Nicku. Co tu děláš?“

V ruce měl kytici růží a frézií. Cítila jejich vůni ještě dřív, než jí květy podal.

„Chtěl bych s tebou mluvit. Smím dál?“

Ustoupila a on vešel.

Ruce se jí třáslly, až papír na kytici zašustil. „Dám je do vody,“ zamumala. „Udělej si pohodlí.“

Vešla do kuchyně a rozbalila květiny. Našla starý džbán a naplnila ho vodou.

Upravila květy, postavila vodu na kávu, umyla pár hrnků a utřela si ruce. Pak přestala hrát o čas a vrátila se do obývacího pokoje. Srdce jí bušilo jako o závod.

Nick stál u malého psacího stolu a něco si prohlížel.

„Co je to?“ zeptal se přiskrceně.

Podívala se mu do ruky a srdce se jí sevřelo. „To je fotka ultrazvukového vyšetření.“

„Našeho děťátka?“

Přikývla. „Asi si myslíš, že je to morbidní. Je to ale to jediné, co mi po něm zůstalo. Udělali ji, než jsem potratila. Tady vidíš, kde se odloučila placenta.“

Dlouhou chvíli na obrázek upřeně hleděl, pak jej odložil a obrátil se k ní. Když promluvil, byl jeho hlas plný napětí. „Cassie, měla jsi interrupci?“

Ucítla, jak jí krev vyprchala z tváře. „Cože? Nicku, co to říkáš?“

„Řekni mi to,“ zachraptěl.

„Ne, to ne, samozřejmě, že jsem neměla interrupci! Panebože, Nicku, jak sis něco takového mohl myslet?“

„Ale tys to přiznala! Řeklas, žes to dítě zabila!“

„Tím, že jsem příliš pracovala, že jsem neodpočívala, že jsem špatně jedla! Nikdy, nikdy tím, že – ach bože, Nicku, ne. Nikdy bych nedokázala chladnokrevně zavraždit naše dítě! Jak sis tohle mohl myslet?“

Nick na ni dlouho zíral, pak mu v očích svítilo poznání. „Trevor,“ řekl prudce. „Řekl mi to Trevor a já mu věřil. Naznačil, že dítě by ti překáželo v tvém životě o víkendech, kdy jsem pryč. A já mu věřil. Ach Cassie, co jsem ti to udělal? Můžeš mi odpustit?“

„Kdy ti to řekl?“

„Ten večer, v pondělí, na ambulanci. Než jsem šel domů.“

„A tys mu uvěřil?“

„Ptal jsem se tě, jestli jsi zabila naše dítě a tys dokázala odpovědět jen, že je ti to líto. Co jsem si měl myslet?“

Hlava se jí zatočila. Ustoupila. „Celou tu dobu sis to myslel? A to tě ani jednou nenapadlo se mě zeptat?“

„Já se tě ptal!“

„A já byla plná pocitu viny, takže jsem souhlasila. To je ale zmatek.“

Odvrátila se a odešla k oknu. Zahleděla se na potměšlou zahradu.

„Proč jsi přišel dnes večer?“

Slyšela, že přistoupil zezadu k ní, ale nedotkl se jí.

„Abych ti řekl, že tě miluju. Že jsem ti odpustil, ať jsi udělala, co chtěla. Chtěl jsem tě požádat, abys i ty sama sobě odpustila a vrátila se ke mně. To všechno asi pořád platí, jen já musím prosit o odpuštění tebe.“

Vzal ji za ramena a přitiskl k sobě. Hlas se mu trásl.

„Cassie, miluju tě. Myslím, že bez tebe nedokážu žít. Dej mi ještě šanci, prosím tě. Chtěl bych to zkusit znovu. Potřebuju tě. Jsi můj celý svět, Cassie. Panebože, miláčku, řekni něco...“

Hlas se mu zlomil. Obrátila se v jeho náruči a zabořila mu tvář do ramene.

„Já tě taky miluju, Nicku. Tolik se mi po tobě stýskalo,“ zaplakala.

Jeho hrud' se pod její tvář prudce zdvihla. Jeho paže ji objaly a silně ji stiskly v objetí.

„Cassie,“ zašeptal. Pak jeho rty našly její a všechny ty dlouhé týdny bolesti zmizely kouzlem jejich polibku.

Později, když leželi propleteni v manželské posteli, pověděl Nick Cassii o svém novém místě v Suffolku. „Byl bych blíž Timovi, ale nevím, jestli ty bys chtěla odejít z Londýna.“

Cassie se k němu přitulila. „Je mi jedno, kde jsem, když můžu být s tebou. A vím, jak moc se ti stýská po Timovi.“

„Mohl bych chodit na jeho školní besídky a třídní schůzky a občas ho vidět v týdně. Cítím se tak izolovaný.“

„Já vím. Proto jsem souhlasila, že si tě vezmu. Viděla jsem, jak tě to ničí, že nemůžeš být s ním.“

Přitiskl ji k sobě. „Taky mě ničilo být bez tebe. Ach Cassie, myslím, že jsem v životě nebyl tak nešťastný.“

„Už na to nemysli.“

„Když si vzpomenu, jak jsem tě tu nechal samotnou hned po tom potratu a jak jsem zuřil v záchvatu ublíženosti –“

„No tak,“ řekla spravedlivě. „Kdybych byla udělala to, co sis myslel, byl bys měl právo se ke mně tak chovat. Stejně jsem měla pocit, že si to zasloužím.“

„Cassie, to je nesmysl. Měl jsem ti zabránit, abys tak dělala.“

„Pokoušel ses o to, ale já jenom viděla, jak se snažíš chránit dítě, pořád jen dítě. Chtěla jsem, abys mě miloval kvůli mně samé.“

Otočil hlavu, aby se na ni mohl podívat. Jeho oči nikdy neměly modřejší barvu.

„Ach Cassie, já tě přece miloval. Zamiloval jsem se do tebe hned tenkrát, když jsi do mě vrazila a já se tě prvně dotkl. Bránil jsem se tomu, zvláště po tom, co jsem se dozvěděl, žeš rozbila Simonovo a Jodiino manželství. Ale prostě jsem si nemohl pomoci.“

Zamrkala. „Já s jejich manželstvím nemám nic společného,“ řekla překvapeně. „Rozešli se dlouho po tom, co jsem zjistila, že je ženatý.“

„Tys to nevěděla?“

„Samozřejmě, že ne. Nicku, co si to o mně myslíš?“

Těžce si vzdychl. „Odpusť mi. Léta jsem vyhledával ženy, které nestály o závazky, kterým stačilo to málo, co jsem nabízel a nežádaly nic víc. A teď, když jsem konečně potkal laskavou, hodnou a slušnou ženu, nevím, jak se k ní mám chovat.“

Jeho prsty našly její a stiskly je. „Jennifer jsem opravdu miloval – je jako ty. Hodná a milá a poctivá a já se k ní choval ohavně. Teď už má, co si zaslouží a já jí to přeju. Jenže od té doby, co jsme se rozešli, o mě tak dlouho nikdo nestál, že se tomu teď neodvážuju věřit.“ Vzdychl. „Bojím se někomu uvěřit. Jsem tak podezřívavý, že ani nepoznám upřímného člověka, když ho potkám.“

„To znám.“

„Jak to?“

„Když za mnou Jodie přišla a prosila mě, abych nechala Simona na pokoji, zhrozila jsem se. Neměla jsem ani ponětí, že je ženatý. Pak, když jsem zjistila, že máš Tima, myslela jsem si, žeš mi lhal stejně jako Simon. Nechtělo se mi věřit tomu, že jsem udělala dvakrát tu stejnou chybu. Že tak špatně odhaduju lidi.“

Nevesele se zasmál. „Jsi v posteli se mnou. Takže se asi opravdu v lidech moc nevyznáš.“

Zdvihla se na jednom lokti a podívala se mu do očí. „Začneme znova? Už žádné lži, žádná tajemství? Když nebudeme něčemu rozumět, promluvíme si o tom. Souhlasíš?“

„Ach, Cassie. Byl bych ten nejšťastnější člověk na světě.“

Vzal ji do náruče a něžně ji políbil. „Miluju tě. Je mi líto, že jsem to neuměl dát lépe najevo. To se odtěd'ka změní.“

„Takže, to místo je vaše, chcete-li.“

Nick se nahnul přes stůl a vzal nabízenou Mayhewovu pravici do své. „Díky, pane. Přijímám opravdu rád.“

„Výborně. Je tu jen jedna věc.“

„Ano?“

„Jde o sálové vozíky.“

„Aha. Ano.“ Nick si rozpačitě odkašlal. „No – hm – už se to nestane. Mám totiž jednu podmínku.“

Mayhew tázavě zvedl obočí.

„Přivedu si vlastní sálovou sestru.“

„Aha. Máte nějaký dobrý důvod, proč je ta sestra pro vás nepostradatelná?“

Nick se usmál. „Ano – je to moje žena.“

Mayhew se podíval dolů do papírů a zabublal smíchy. „Ano. No, z důvodů obecné bezpečnosti raději nabídneme práci i vaší ženě. Vlastně byste ji teď nejspíš našel na osobním, jak vyplňuje dotazník. Vítejte do týmu.“

Nick se zasmál, poprvé po mnoha týdnech. „Díky. Vřelé díky.“

„Bylo mi potěšením. Jsem rád, že jste se nám vrátil.“

„A já zas, že jsem zpátky.“

Mayhew vzdychl a po očku se na něj šibalsky podíval.

„Je vám doufám jasné, že celé ženské osazenstvo naší nemocnice bude zničené, až se dozví, že jste se oženil?“

Nick se zachechtal. „Smůla. Můžu jít za ní? Rád bych vám ji představil.“

„Myslím, že ji najdete za dveřmi.“

Nick vstal a otevřel dveře. Stála za nimi Cassie a maličko se usmívala.

„Ty tajnůstkářko,“ řekl. „Přece jsme se dohodli, že už před sebou nebudeme mít žádná tajemství.“

Usmála se. „Tohle patří do kategorie překvapení.“

„Takže, dostalas tu práci?“

„Jistě, a ty?“

„Ne.“

„Cože?“

Nick se slitoval. „Ale ano, jistě. Věděli, že sem chceme spolu a moc po tobě toužili, tak vzali i mě.“

Přitáhl ji k sobě, sklonil hlavu a políbil ji na rty. „Gratuluju.“

„Nápodobně.“

„Budeme skvělý tým.“

„Hm.“

„Miluju tě.“

Cassie mu pohlédla přes rameno. „Tvůj nový šéf se na nás dívá,“ řekla mu. „Ráda bych se s ním seznámila.“

Nick sáhl za sebe a zavřel dveře. „Později. Tak, kde jsme to přestali...?“